



พรในหลวง

เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๘

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

พระราชทานพรปีใหม่ ๒๕๕๙

แก่ปวงชนชาวไทย

บัดนี้ถึงวาระจะขึ้นปีใหม่ ข้าพเจ้าขอส่ง
ความปรารถนาดีมาอวยพรแก่ทุกคน ให้มีความสุข
ความเจริญ และความสำเริงสมประสงค์ในสิ่งที่ปรารถนา ความ
ปรารถนาของแต่ละคนคงไม่แตกต่างกันนัก คือปรารถนาสุขภาพ
สบายใจ ความสมบูรณ์ด้วยพละนามัย ด้วยทรัพย์ ด้วยเกียรติยศ พร้อม
ทั้งความสงบร่มเย็น พุดถึงความสงบร่มเย็น อาจแยกได้เป็นสองส่วน คือ
ความสงบภายนอก กับความสงบภายใน ภายนอกได้แก่ความเป็นอยู่และสภาวะ
แวดล้อมที่เป็นปกติ ไม่มีภัยอันตราย หรือความยุ่งยากเดือดร้อน เช่น น้ำท่วม
ไฟไหม้ หรือการขัดแย้ง มุ่งร้ายทำลายกัน

ภายในได้แก่จิตใจที่สะอาดแจ่มใส ไม่มีกังวล ไม่มีความขุ่นเคืองขัดข้อง จิตใจที่
สะอาดและสงบนี้สำคัญมาก เพราะทำให้บุคคลมีสติรู้ตัว มีวิจารณ์ญาณที่เที่ยงตรงถูกต้อง สามารถ
คิดอ่านสร้างสรรค์ สิ่งที่จะอำนวยประโยชน์สุข ความเจริญก้าวหน้า ตลอดจนชื่อเสียงเกียรติคุณ อัน
เป็นสิ่งที่แต่ละคนต้องการให้สัมฤทธิ์ผลได้

ในปีใหม่นี้ ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทั้งหลายพยายามทำความคิดจิตใจให้สงบแจ่มใส ทำ
ความเข้าใจอันดีในกันและกันให้เกิดขึ้น ผู้ที่ทำประโยชน์เกื้อกูลกัน ก็ควรแสดงไมตรีตอบขอบใจกันด้วย
ความรักความหวังดี ทุกคนทุกฝ่ายจะได้สามารถร่วมมือร่วมความคิดกันปฏิบัติงานของตนของชาติ ให้
ดำเนินก้าวหน้าไปโดยราบรื่นและมั่นคงบรรลุถึงจุดประสงค์ตามที่มุ่งหมาย

ขออานุภาพแห่งคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่ชาวไทยเคารพบูชา จงอภิบาลรักษา
ท่านทุกคนให้ปราศจากทุกข์ ปราศจากภัย ให้มีความสุขสมบูรณ์ และความสำเร็จสมหวังตลอดศกหน้านี้
โดยทั่วกัน

* (บางตอนจากหนังสือพิมพ์มติชน ๑ ม.ค. ๕๙)



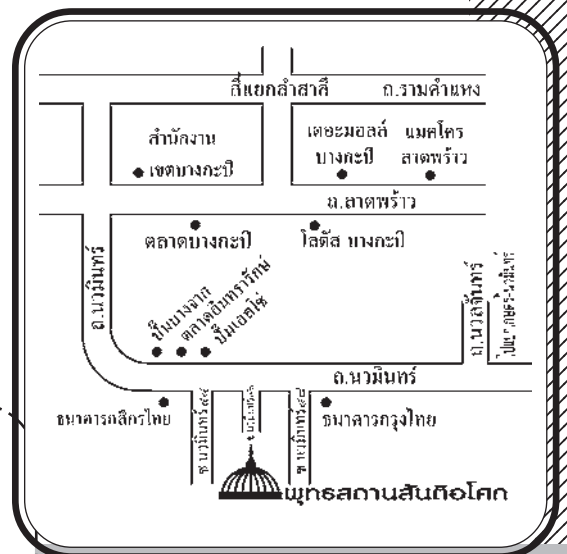
พรในหลวง	๑
แถลง (เศรษฐกิจเงินถึงแต่ต่างก็มี).....	๓
งานปีใหม่ตลาดอารีย์ '๔๙ ครั้งที่ ๒๓.....	๔
สืบห่านากับพอก่าน (ตลาดอารีย์-ปีใหม่ '๔๙ ครั้งที่ ๒๓).....	๒๔
จดหมายจากญาติธรรม	๓๖
โรงบุญ ๕ ธันวามหาราช '๔๘	๔๒
บรรลุธรรมด้วยการเขียน (ภาคที่ ๒) (ตอนที่ ๓)	๔๗
หลักการดูหนังดูละคร.....	๕๐
บันทึกจากบิดาสมณะ: (บูรณาการศึกษานุญนิยม ควรจะเป็นเช่นใด).....	๕๒
เรียงวลีกวีธรรม	๙๘
บันทึกคนวัตร	๑๐๐
กว่าจะถึงอรหันต์ (พระโสนกฤททินนเถระ).....	๑๐๑
รายงานจากพุทธสถาน (ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๔๘).....	๑๐๔
สรุปรายงานการประชุมองค์กรต่างๆของชาวอโศก	๑๒๑
ใต้ร่มโอศก (ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๔๘).....	๑๒๘
ไร้บุญนิยมสังคมอันตราย (ความชั่วเป็นตราบาปแห่งใจ).....	๑๓๔
ธรรมะ-ประทับใจ (๑๑๔) (ความดีเป็นจุดเพชรแห่งใจ).....	๑๓๕
น้ำดีจริงหรือ?	๑๓๗
กรรมนี้มีพล (แขวนคอแขวน).....	๑๔๒
หอมดอกพุทรา (มองชีวิตอย่างกับภีรภาพ).....	๑๔๘

จุดมุ่งหมายในการจัดทำสารอโศก

- เพื่อเพิ่มพลังธรรมให้กับผู้อ่าน
- เพื่อระลึก ทบทวน สรุปสภาวะธรรม และกิจกรรมที่ได้ทำมา
- เพื่อเป็นเข็มทิศชี้ทางการปฏิบัติก้าวต่อไป
- เพื่อประโยชน์แก่นุชนรุ่นหลัง จะได้อาศัยเป็นข้อมูลในการศึกษาพฤติกรรม และวิธีการดำเนินงานของ“อโศก” อันจะเป็นแนวทางในการสืบสานพระศาสนา

เจ้าของ : มูลนิธิธรรมสันติ บรรณาธิการ : เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์
 สำนักงานและพิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ ๖๗/๑ ถ.นวมินทร์
 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐
 หรือ www.asoke.info, e-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นายประสิทธิ์ พิธิพวงค์



เศรษฐกิจถึงแต่สตางค์ไม่มี

มันน่าจะเป็นเรื่องตลกที่เหล่าเครือข่ายแห่งมาจนทั่วประเทศนับพันคน ทั้งเด็กและผู้ใหญ่มารวมตัวกันขายสินค้าที่จำเป็นต่อชีวิตในราคาต่ำกว่าทุน เพื่อช่วยเหลือพี่น้องประชาชนที่ส่วนใหญ่ก็ยากจนด้วยกัน **แม้ว่าต่างฝ่ายต่างจนแต่เหล่าคนเต็มใจจนก็สามารถควักเลือดควักเนื้อออกมาช่วยกันได้ แสดงให้เห็นว่ายิ่งตั้งใจจนหรือมุ่งมาจนหรือเต็มใจจนได้มากเท่าไร ก็ยังสามารถสะพัดช่วยเหลือผู้อื่นได้มากเท่านั้น**

งานตลาดอาริยะปีใหม่ของชาวอโศก น่าจะเป็นงานที่แสดงถึงความเชื่อมั่นในลัทธิ ๑๐ อย่างชัดเจน นับตั้งแต่เรื่องของ **ทานมีผล**(อตถิ ทินนัง), **ยัญพิธีมีผล**(อตถิ ยัญญัง) และ **สังเวทยวงสรวงมีผล**(อตถิ หุตัง)

ตลาดอาริยะเป็นยัญพิธีที่เหล่าเศรษฐกิจถึงแต่สตางค์ไม่มี ได้มารวมพลังทุ่มเทแรงกายแรงใจ ซึ่งใช้เวลาเตรียมงานนานนับเดือน เพื่อประกอบยัญพิธีแห่งการให้การเสียสละออกไปโดยไม่ได้หวังสิ่งตอบแทนใดๆกลับคืนมา **ความขยันและสมรรถนะ**ทั้งเด็กและผู้ใหญ่แสดงออกถึงความร่าเริงและความมีคุณค่า มีประโยชน์ของชีวิตมนุษย์ ยิ่งไม่เรียกร้องต้องการมาให้กับตนได้มากเท่าไร ยิ่งเสียสละได้มากเท่าไรก็ยิ่งเป็นชีวิตที่ร่าเริงได้มากเท่านั้น

เด็กนักเรียนลัทธิสมาธิหลายคนเกิดจิตอธิษฐานจะขอช่วยพ่อท่านเพื่อสืบทอดงานบุญเช่นนี้ สืบทอดต่อไป นับได้ว่าตลาดอาริยะเป็นทั้งสังเวทยวงสรวง(หุตัง) ที่เกิดขึ้นกับจิตวิญญาณโดยตรง

“ผู้มีความสุขที่สุดคือผู้ที่รู้ว่าตัวเองเป็นผู้ให้อย่างจริงที่สุด” น่าจะเป็นทั้งโศลกธรรมและเป็นเครื่องวัดผลการสอบไล่ใหญ่ของชาวอโศกว่า เราสอบผ่านโดยไม่มีการเรียกร้องสิ่งใดๆตอบแทนมาให้กับตนหรือไม่? แม้แต่การให้ได้ตั้งใจตนหรือสมใจตน ซึ่งเป็นความชั่วโดยอัตโนมัติทุกๆครั้งที่เราเริ่มเอาแต่ใจตัว

แต่ละปีทำงานตลาดอาริยะได้จบลงไป จะเกิดความสุขทั้งผู้ให้และผู้รับไปพร้อมๆกัน ซึ่งพ่อท่านเองเสมือนผู้กำกับการละครที่นำความสุขมาให้ทั้งผู้แสดงและผู้ชมอยู่ตลอดเวลา นักปฏิบัติธรรมทุกคนก็ไม่ต่างอะไรกับนักแสดงที่จะต้องรู้จักหน้าที่ของตน โดยเฉพาะหน้าที่ในการปฏิบัติธรรมโดยอาศัยใจหทัยต่างๆ มาล้างโลภ โกรธ หลงให้หมดไป

ผู้ใดที่ปล่อยตัวขาดสติหลงลืมการปฏิบัติธรรม แต่ไปหลงเล่นเป็นบทผู้กำกับ หรือเป็นผู้จัดการคนนั้นคนนี่แทนพ่อท่าน นั่นคือคนอันตราย เพราะนั่นคือการกำลังเหาะเหยดกิลเสลดๆเพิ่มให้กับตัวเอง

เราจะเป็นนักปฏิบัติธรรมที่เหาะเหยดกิล เสลดใหม่ ใส่ชีวิต ได้เสมอๆ ก็เพราะ **“ไม่ปล่อยใจ - ไม่ห่างใจ”** อ่านใจให้ได้ในทุกๆขณะที่มีผัสสะเกิดขึ้น ลดโลภ-โกรธ-หลง ให้ได้ทุกครั้งไป นั่นคือ การเหาะเหยดกิล เสลดใหม่ ให้กับชีวิตของเราอยู่ทุกขณะ



งานปีใหม่ตลาดอารียะ:๕๕ ครั้งที่ ๒๗

หมู่บ้านราชนาโอโศก

เริ่มเตรียมงาน เด็ก ม.๓ โรงเรียนสัมมาสิกขาสันตือโศกเริ่มเข้าพื้นที่ ๑๔ ธ.ค.

๑๕ ธ.ค. ๒๕๕๘ นักเรียน ม.๓ ทุกโรงเรียนสัมมาสิกขาเข้าพื้นที่

๑๘.๓๐ น. ปฐมนิเทศ โดย**สมณะฟ้าไท** เน้นย้ำเรื่องคุณธรรมที่ต้องเสียสละ งานปีใหม่เป็นการสร้างตลาดอารียะเพื่อช่วยเหลือประชาชน และเล่าถึงประวัติตลาดอารียะเกิดตั้งแต่ปี'๒๓ ที่สันตือโศก ปฐมอโศก และมาที่ราชนาโอโศก

๑๖ ธ.ค. ๕.๐๐-๖.๐๐ น. พาออกกำลังกาย

๖.๐๐-๙.๐๐ น. โสมแสงแป้งพริบ ช่วยกันกางซาแลนเตรียมสถานที่

๙.๐๐-๙.๓๐ น. พัก

๙.๓๐-๑๒.๐๐ น. อิมอร่อย ที่เฮือนเพ็งกัน

๑๓.๐๐-๑๔.๓๐ น. บูรณาการการเรียนรู้จากประสบการณ์การทำงาน โดย

ตั้งคำถามให้เด็กได้ตอบ ๑๔ ข้อ

- วันนี้มีประสบการณ์ด้านดีเพิ่มเติมในชีวิตอะไรบ้าง

- วันนี้ได้พบเพื่อนพี่บ้าน่าาคนใหม่ๆที่ไม่เคยรู้จักมาก่อนก็เลยถือโอกาสรู้จัก(ผู้ใหญ่ ๑ เด็ก ๑)

- เขียนศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์วันนี้ พร้อมคำอ่านและแปล ๑๕-๒๐ คำ

- เขียนบทสนทนาภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์วันนี้ วันละ ๕ ประโยคไม่ซ้ำกัน
- ความสุนทรีย์ที่เกิดขึ้นในการทำงานวันนี้ ทำให้เกิดความงดงามทางภาษากลับออกมาเป็น

บทกวีวันละ ๑ บท

- ตั้งแต่ตื่นนอนจนถึงตอนนี้ สามารถคำนวณเป็นกำไร - ขาดทุนอริยะได้ดังนี้
- การทำงานวันนี้ เกี่ยวข้องวิทยาศาสตร์อย่างไรบ้าง อธิบายให้เข้าใจพร้อมยกตัวอย่าง
- วันนี้มีสุขภาพดีหรือไม่ เพราะเหตุไร เรามีส่วนส่งเสริมให้ตัวเองมีสุขภาพดีอย่างไร
- วาดภาพเหตุการณ์ที่เราประทับใจในวันนี้
- เพลงที่ประทับใจในวันนี้ คือเพลงอะไร เพราะอะไร
- วันนี้เป็นวันที่เราตั้งใจเป็นผู้สืบทอดคุณธรรมของพ่อ

ท่านหรือของชาวโศกอย่างไร

- มีความรู้สึกเกี่ยวกับการทำงานวันนี้อย่างไร
- วันนี้ดินฟ้าอากาศเป็นอย่างไร
- วันนี้ท่านได้เพิ่มคุณธรรมที่เป็นอารยชนอย่างไรบ้าง



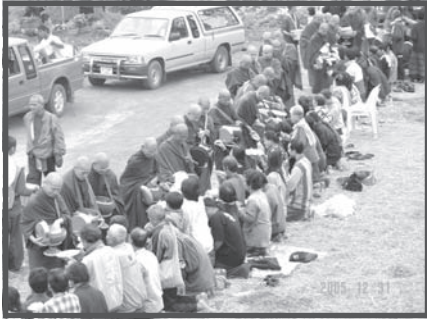
เด็กสนใจทำงานอย่างดี ใช้กระดาษหน้าเดียวให้เด็กได้ตอบ เป็นการประหยัดในการใช้ทรัพยากรของโลกไปด้วย ผลการปฏิบัติก็ให้ผู้อื่นได้ดูด้วยและให้เด็กได้ศึกษาซึ่งกันและกัน จนเวลาไม่พอทีเดียว คำถามนี้ทำทุกวัน

ตอนบ่ายก็ลงปฏิบัติงาน

ตอนค่ำ ๑๘.๓๐-๒๐.๐๐ น. ฉายวีซีดี เรื่อง **สปีริต** เป็นหนังเกี่ยวกับการต่อสู้ที่จะไม่เป็นทาสใจของม้า และให้เด็กๆสรุปประโยชน์ที่ได้รับ



สมณะบิณฑบาตก็แจกใบปลิวงานปีใหม่ที่ใส่บทกวีปีใหม่ของพ่อท่านลงไปด้วย



* ทำบุญด้วยการตวงบิณฑบาต



❀ ปีใหม่พันทกาลเก่า สูงเหล่าร้ายมลายสูญ
 ใหม่ให้มีบุญพูน พิบุลย์คุณสุนทรธรรม
 เหยาะย่างอย่างกสิกรรม ละคร้าวเอื้อเอื้อคนนำ
 หยตพิพยสืบเท่าทำ ทุกกรรมส่งประจคงคุณ
 สดใสฤทัยแกร่ง ทิวเหล่าแห่งขุมแรงหนุน
 ใหม่แท้แต่เจือจน การุณย์กว้างสร้างแดนไทย
 ใส่รักขุมสักกนิต อาบจิตชนทุกคนไป
 ชีวิตพิชิตชัย คู่ันไอรักสามัคคี
 ปีใหม่ทอใยสุชา สถานทุกอย่างพรั่งสดสี
 เหยาะหยตรดชีวิต ด้วยความดีที่ซึ้งใจ
 สดใหม่ไม่มีหยุด งดกงามสุดตุดเมฆใส
 ใส่ชีวิตกัวย กี่ให้เหมือนดั่งเดือนเพ็ญ
 ปีใหม่ไพสรรสร้าง ลูกโชติต่างช่วยยุคเชื้อ
 เหยาะหยตกำหนดเป็น เส้นทางมุ่งจรงเจริญ
 สดใหม่ไปทุกสิ่ง ยิงทุกส่วนถ้วนสรรเสริญ
 ใส่ชีวิตพลีเพลิน เเดินสู่สุดสูงที่สุดเทอญ

* ขริ่งใจ ตามภูมิ

๑๗ ๕.๑. มีนักเรียนจากโรงเรียนโพลเมือง อ.เหล่าเสือโก้ก จ.อุบลฯ ๔๐ คน โรงเรียนดอนมดแดง อ.ดอนมดแดง จ.อุบลฯ ๓๐ คน และโรงเรียนแก่งเค็ง อ.กุดข้าวปุ้น จ.อุบลฯ จำนวน ๓๐ คน มาร่วมค่ายและช่วยเตรียมงานฯ ปฐมนิเทศตอนบ่ายโมง

ตอนคำนายวีชีวิต เรื่องเด็กผู้ชายหัวใจไม่ยอมแพ้ เป็นเรื่องการต่อสู้ในดอนสงครามโลกครั้งที่ ๒ ที่บัลแกเรีย เด็กถูกจับขังและผู้คุมให้หนีไป เด็กต้องต่อสู้หนีไปยังประเทศเดนมาร์ก ต้องผ่านอิตาลี สวิส จึงจะถึงเดนมาร์กเด็กคนนี้ต้องผ่านอุปสรรคมากมาย นักเรียนล้มมาลิกษาและเด็กที่เคยมาอบรม แต่นักเรียนที่มาอบรมครั้งแรกให้ชมวีชีวิตโทษภัยบุหรี หลังชมวีชีวิตก็พบกับสมณะจนถึง ๒ ทุ่มครึ่ง

๑๘ ๕.๑. ตอนบ่ายโมงเด็กใหม่มีอบรมสภาระบ้นเทิง โดยคุณตรงเดือน

ตอนคำนายดีวีดี เรื่องซาลีกับโรงงานช็อคโกแลต เกี่ยวกับครอบครัวของซาลีที่ยากจนแต่อยู่กันอย่างพร้อมเพรียงทั้งพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย อยู่กันอย่างมีความสุข เขาได้บัตรทองหนึ่งในห้าคนทั้งโลกแต่เขาจะไม่ไป จะขายเอาเงินมาให้ครอบครัว ทางครอบครัวไม่ยอม และได้ไปโรงงานช็อคโกแลต ซาลีเป็นผู้ชนะเจ้าของโรงงานจะมอบโรงงานให้เขาแต่ต้องไปคนเดียวไม่เอาครอบครัวไปด้วย แต่ซาลีไม่รับ สุดท้ายเจ้าของโรงงานมีปัญหาพบกับซาลีอีก ซาลีจึงพาเขากลับไปหาพ่อของเจ้าของโรงงานและเขาก็ได้สำนึก จึงยอมให้ซาลีนำครอบครัวไปอยู่ในโรงงานได้ ซาลีจึงยอมรับโรงงานเอาไว้

๑๙ ๕.๑. ภาคคำ นักเรียนจากโรงเรียนอื่นๆ ชมสารคดีเรื่อง **ชีวิตรำไห่** และพบสมณะ เด็กจากโรงเรียนสัมมาสิกขา ชมภาพยนตร์เรื่อง **เพื่อนป่วนอาฟริกา** เป็นเรื่องเกี่ยวกับเด็กที่ทำตามอุดมการณ์ของพ่อ ที่ต้องพล่อยเลือดไปสู้ป่า เด็กน้อยคนนี้จึงตัดสินใจเดินทางเพียงคนเดียว ไปพบกับเพื่อนชาวอาฟริกาและได้ช่วยเหลือกัน

๒๐ ๕.๑. ภาคคำให้นักเรียนสัมมาสิกขาเรียนบูรณาการต่อ เด็กๆทำงานเกือบ ๔ ทุ่มที่เดียว และแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจผลงานบูรณาการ จำนวน ๑๕ คน ส่วนเด็กโรงเรียนอื่นๆก็ให้มีการแสดง

๒๑ ๕.๑. ภาคเข้าคณะกรรมการนักเรียน ๑๖ คน ตรวจผลงานและคนอื่นๆก็ทำงานตามปกติ ส่วนนักเรียนโรงเรียนอื่นๆล่องเรือและทำพิธีอำลา คณะครู ม.วช. และศิษย์เก่าประชุมเตรียมงานปีใหม่

ภาคคำให้นักเรียนสัมมาสิกขาชมสารคดี **ประมวลภาพประวัติศาสตร์คดีกรณีสันตือโศก** เด็กสรุปว่าประทับใจจะต้องช่วยดูแลให้อโศกไปได้ด้วยดี

ศิลปะเด่นของเด็กประเมินได้ประมาณ ๗๐ เปอร์เซนต์ขึ้นไป เป็นงาน ๘๐ เปอร์เซนต์ขึ้นไป ชาณูวิชานัน ที่ทีมงานประเมินผลสรุปว่า

สาระภาษาอังกฤษ

- ความเอาใจใส่ สนใจที่จะทำตั้งใจทำอย่างดียิ่ง เก็บรายละเอียดดีแต่อยากให้ลงมือด้วยตัวเอง ให้ได้มากกว่านี้ ประมาณ ๗๐% แต่การดูหนังสือเป็นแนวก็เป็นสิ่งที่ดี ถ้าจะให้ดูดีแล้วนำมาประยุกต์ ใช้จะลอกมาหมด

- พุทธสถานที่โดดเด่น ในด้านความสนใจ และทุ่มเท คือสันตือโศก

- ส่วนปฐมมโศกก็ไม่น้อยหน้า ฝ่ายผู้หญิงส่วนใหญ่เก็บรายละเอียดได้ดีและมีจินตนาการ แต่งแต้มสีสัน

- ตามด้วยภูผาพ้าน้ำ ซึ่งมีมือไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย มีความพยายามสูง ดูแล้วฉายแววความตั้งใจออกมาเลย

ประเมินผลโดย ก้อยและจ๊อบ สันตือโศก



สาระคณิตศาสตร์

พุทธสถานสันตือโศก ชาย จะแน่นกว่าทุกที่ มีสาระกว่า แต่ควรจะทำให้ครบ และสรุปของแต่ละวันเก็บรายละเอียดในความสะอาด หญิง เก็บรายละเอียดดี ส่วนมากเกือบครบ สะอาด แต่ขาดหลักการคำนวณ

ปฐมมโศก ชาย ส่วนมากจะคิดเป็นเปอร์เซนต์ ไม่รู้ที่มาของกำไรหรือรายยะ ไม่ค่อยสรุปคำตอบส่วนใหญ่ทำไม่ครบ หญิง ส่วนมากทำเรียบร้อย ไม่ค่อยสรุปคำตอบเท่าไร

ศิระหะโศก ชาย (บ้า เบงค์วงค์ แครช ไปหน่อยนะคะ) ทำไม่ค่อยครบ ขาดรายละเอียดที่มา

บ้างบางคน ไม่ค่อยสรุปคำตอบ หญิง ส่วนมากดีกว่าผู้ชายหน่อย แต่ไม่สรุปคำตอบ

ราชธานีโศก ชาย ทำน้อยไม่ค่อยใส่ใจ และไม่คำนวณเป็นตัวเลขให้ชัดเจน ทำแบบ
พุทธศาสนามากกว่า ฝ่ายหญิงก็เหมือนกับผู้ชาย

สีมอโศก ส่วนมากทำมาแค่ข้อเดียว ถ้าทำทุกวันก็จะดีมาก

ศาลือโศก ชาย ไม่ค่อยสรุปคำตอบ ทำไม่ค่อยเป็นระเบียบ
และไม่สรุปคำตอบ ผู้หญิงก็คล้ายผู้ชายแต่เรียบร้อยกว่านิดหน่อย

ภูผาฟ้าหน้า ชายไม่สรุปคำตอบทำไม่ครบเท่าไร ผู้หญิงก็
เช่นกัน แต่ทำได้เรียบร้อยดี

หินผาฟ้าหน้า ชายสงสัยไม่ชอบคณิตศาสตร์เท่าไร เลยไม่
ค่อยทำ ผู้หญิงก็คล้ายๆกันเป็นบางคนและไม่ค่อยสรุปคำตอบ

ดินหนองแดนเหนือ ชาย ไม่ชอบคณิตมาก หญิง ไม่ค่อยสรุปคำตอบเท่าไร

สรุปผู้หญิงจะใช้ได้มากกว่าผู้ชาย สะอาดเรียบร้อยกว่า แต่ส่วนมากไม่ค่อยสรุปคำตอบกันเลย
ประเมินผลโดย เอิร์น และตัว

ภาษาไทย

ปฐมมโศกส่วนมากสื่อสารได้ชัดเจน ตัวหนังสือเรียบร้อย ส่วนที่รองลงไปคือสันตือโศก
เพราะมีการเขียนหนังสือตั้งดูหน้าอ่านดี

สาระสุขศึกษา

แต่ละคนเขียนคล้ายๆกัน ทุกคนรู้ว่าวิธีที่จะทำให้ตนเองมีสุขภาพดีอย่างไร สุดแล้วแต่ว่า
แต่ละคนจะทำให้ตนเองมีสุขภาพดีอย่างไรเท่านั้น โดยรวมก็จะดื่มน้ำอุ่นและน้ำงา ใสเกลือกันหนาว ท้มผ้า
หนาๆ ออกกำลังกาย รับประทานอาหารที่ไม่มีรสจัด โดยเฉพาะรสหวาน พยายามทำตนเองหัวเราะ
ยิ้ม ทุกๆวัน

ประเมินผลโดย พี่แพชเพ็ญ อาจัญจร ราชธานีโศก

สาระวิทยาศาสตร์

ราชธานีโศก ส่วนมากจะไม่ค่อยมีข้อมูลที่เป็นวิทยาศาสตร์
ที่พบส่วนมากเป็นวิทยาศาสตร์ในชีวิตประจำวัน

ศิระขอโศก จะออกคล้ายกับราชธานีโศก

ปฐมมโศก มีการอธิบายอย่างมีเหตุผลน่าเชื่อถือดูมีหลักการขึ้น

สันตือโศก ส่วนมากอธิบายอย่างคร่าวๆและมีเหตุผลอ้างอิงประวัติศาสตร์ด้วย

ศาลือโศก เป็นการอธิบายและเขียนลักษณะในการทำงานที่เป็นวิทยาศาสตร์ และอธิบาย
อย่างยาวมาก

สีมอโศก อธิบายอย่างมีหลักการและมีภาพประกอบให้น่าสนใจ

ภูผาฟ้าหน้า อธิบายได้ดี พร้อมทั้งมีการอ้างอิงทางภูมิศาสตร์ด้วย อธิบายรายละเอียดดี

ดินหนองแดนเหนือ อธิบายสั้นๆ ขอให้มหาวิทยาลัยยิ่งกว่านี้



หินผาฟ้าน้ำ ส่วนมากไม่อธิบายเท่าไร จะชอบเขียนเป็นคำบรรยาย แต่ไม่ค่อยมีข้อมูลทางวิทยาศาสตร์

สรุปทุกโรงเรียนต่างมีสไตล์ของตนเอง แล้วแต่ความถนัด แตกต่างกันไปตามภูมิภาคที่อยู่ ซึ่งต่างก็พยายามทำให้ดีที่สุดแล้ว

ประเมินผลโดย สุรวัดน์ ชาติ หินผาฟ้าน้ำ และประสิทธิ์ นามศรี ดินหนองแดนเหนือ

ค่าย ยอส. (ค่ายยุวชนอโศกสัมพันธ) คือ ที่นักเรียนทุกคนของสัมมาสิกขาต้องมาร่วมกันทำงานเตรียมงานปีใหม่และศึกษาบูรณาการไปด้วย

๒๒ 5.ค. นักเรียนสัมมาสิกขาทุกแห่งทั่วประเทศถึงราชอาณาจักรอโศก แบ่งกลุ่มเป็นชั้นปี ๑๗.๐๐-๑๘.๐๐ น. รับประทานอาหาร

ตอนค่ำ สัมมาสิกขาแต่ละโรงเรียน เดินจงกรมมายังเสาธงประจำโรงเรียนของตน ที่บริเวณเวทีธรรมชาติ และกล่าวคำปฏิญาณอัญเชิญธงประจำโรงเรียนขึ้นสู่เสา พร้อมร้องเพลงรวมพลสัมมาสิกขา

ปฐมนิเทศ โดย **สมณะฟ้าไท** เน้นย้ำให้นักเรียนมาแสดงคุณธรรมด้านศีลเด่นให้ชัดเจน มาแสดงคุณภาพเรื่องการทำงาน และประสิทธิภาพในด้านชาญวิชา

๒๓ - ๒๖ 5.ค.

๕.๐๐-๖.๐๐ น. ออกกำลังกาย

๐๖.๐๐-๐๙.๐๐ น. โฮมแรงแปลงพรีพ

๐๙.๐๐- ๐๙.๓๐ น. พักผ่อน

๙.๓๐-๑๒.๐๐ น. อิมอร่อย ที่เฮือนเผิงกัน

๑๒.๐๐-๑๔.๐๐ น. บูรณาการการเรียนรู้จาก

ประสบการณ์การทำงาน โดยตั้งคำถาม ๙ ข้อ

๑. กำหนดศัพท์ ๕๐ คำเป็นภาษาไทยให้แปลเป็นภาษาอังกฤษ พร้อมคำอ่าน
อย่างน้อย ๒๐ คำ

๒. เขียนประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาวันละ ๕ ประโยค ซ้ำกันได้ไม่เกิน ๒ ประโยค (ในกรณีที่เขียนภาษาอังกฤษไม่ได้ สามารถเขียนเป็นคำอ่านภาษาไทยก็ได้ เช่น ฮาว อา ยู)

๓. เขียนบทกวีใหม่ ๔๙ หรือ ค่าย ยอส. มาคนละ ๒ บท

๔. เขียนกำไร-ขาดทุนอาริยะตลอดงาน ยอส.

๕. เขียนอธิบายวิทยาศาสตร์ในการทำงานอย่างน้อยคนละ ๕ บรรทัดขึ้นไป

๖. เขียนนิกละเอียดได้ในค่าย ยอส. อย่างน้อย ๑ เรื่อง พร้อมคำอธิบายเหตุการณ์ และวิธีการลดละกิเลส

๗. ภาพและเพลงที่ประทับใจ ในค่าย ยอส. พร้อมคำอธิบาย

๘. ท่านมีวิธีการในดูแลสุขภาพในค่าย ยอส. อย่างไร และถ้าท่านป่วยหรือเพื่อนท่านป่วย





ทำนวิเคราะห์สาเหตุและวิธีการแก้ไขอย่างไร

๓. จงบอกลักษณะการทำงาน ปัญหา และวิธีการแก้ไข ปัญหาในการทำงานในค่าย ยอส.

๑๔.๐๐ - ๑๖.๓๐ น. โฮมแอง แป้งพริบ

๑๖.๓๐ - ๑๗.๓๐ น. พักผ่อน อาบน้ำ

๑๗.๓๐ - ๑๘.๓๐ น. อิมอร้อย

๑๘.๓๐ - ๒๐.๓๐ น. วิปัสสนาใจแก้ว / พบสมณะ ลิกขมาตุ

ในวันนี้ พ่อท่านได้นำพาเรือขึ้นไปวางไว้บนหมู่หินก้อนใหญ่ จำนวน ๕ ลำ ช่วงระหว่างเขื่อน ศูนย์สูญกับเขื่อนโสเหล่

ตอนค่ำ ลิกขมาตุกล้าข้ามผืนเทศน์ให้เด็กฟัง เรื่องความภาคภูมิใจในสัมมาสิกขาและรุ่นพี่ ควรเป็นตัวอย่างในมีศีลเด่นเป็นงาน และพบสมณะต่อ

๒๔ ๕.ค.

ตอนค่ำ ให้เด็กชมภาพยนตร์เรื่อง **จินตนาการรักเพื่อชีวิต(BIG FISH)** เป็นเรื่องของคนที่เสียสละเพื่อสังคมและมีความซื่อสัตย์ต่อความรัก

๒๕ ๕.ค.

ตอนค่ำ **สมณะเดินดิน** ให้ชมสารคดีเรื่อง **มาร์ตินช่างซ่อมรองเท้า** เป็นเรื่องของคนอังกฤษ ที่อยากรู้ว่าพระเจ้าเป็นอย่างไร ก็เลยมีคนมาขอความช่วยเหลือจากเขา จึงเข้าใจความเป็นพระเจ้า จบแล้วให้นักเรียนสรุป

๒๖ ๕.ค.

ตั้งคณะกรรมการนักเรียนตรวจงานปฏิบัติบูรณาการ ๔๘ คน

ตอนค่ำ ให้นักเรียนทำบูรณาการค่าย ยอส. ให้เสร็จ

๒๗ ๕.ค.

บายโม่งพ่อท่านเทศน์เน้นย้ำให้เด็กๆและนิสิตให้มีความมั่นใจในการศึกษาที่ต้องมีศีลเด่น



เป็นงาน เด็กจะได้ดูแลตัวเองเป็นควบคุม
 ตัวเองได้ไม่บ้าเหมือนเยาวชนที่เป็นในปัจจุบันให้มีเมตตาทายกรรม เมตตาวจีกรรม เมตตาโมกกรรม
 สาธารณภคิ คีลเสมอกันและทิจูเสมอกันจากนั้นแจกขวัญธรรม

ตอนคำ ฉายวีซีดีเรื่อง **อภินิหารไฉนุชาร์ทคบอยและสาวน้อยพลังลาวา** เรื่องเกี่ยวกับ
 ความฝันของเด็ก ผู้ใหญ่ควรส่งเสริม และควรมีความฝันที่ดีจึงจะประสบความสำเร็จ

๒๘ 5.ค.

ตอนบ่าย ลงสินค้า ครูประชุมแบ่งงาน เด็กพัก สัมมาสิกขาบางส่วนก็ช่วยลงสินค้า

ตอนคำ **พ่อท่านพาเอื้อไออน** ที่ "ซุ่มเฮือเฮือน" [ที่ซุ่มนุมนของเรือที่เป็นบ้าน] อากาศหนาวนิดๆ
 พ่อท่านได้ตอบปัญหาว่าแม่เราได้ดีแล้ว ๑๐๐% ก็ตามยังต้องตรวจสอบอีกจนกว่าจะมั่นใจ เรื่องดนตรี
 ของนักเรียนสัมมาสิกขาให้เล่นทั้งดนตรีไทยและสากล อยู่ในความเหมาะสมของเวลาการเล่น เพลงที่
 ควรฟังก็ควรเป็นเพลงที่มีคุณค่าอยู่บ้าง ส่วนเพลงรักหรือเพลงตลกอย่างเดียวนั้นไม่ควรฟัง งานปีใหม่
 เป็นการรวมการเสียดสีของคนดี แม้จะลงทุนมากก็คุ้มแล้วที่นำพาคนมาเสียดสีได้ ทุกคนที่มางาน
 นี้เป็นเจ้าภาพ

๒๙ 5.ค.

ญาติธรรมส่วนใหญ่มริเริ่มทยอยมาและร้านค้าเปิดบริการสำหรับคนภายใน
 ตอนคำฉายหนังจอใหญ่เรื่อง **พี่สาวผูกดวงใจนิรันดร์** เป็นหนังจีนที่แสดงความสำนึกของ
 เด็กชายที่พ่อแม่มีฐานะดีอยู่ในเมือง พ่อมาบ้านเก่าที่ชนบทเพื่อให้ลูกได้ฝึก แต่ความซนของเด็กและ
 ความรักสนุก เป็นเหตุให้ญาติผู้หญิงต้องตาย เด็กคนนี้จึงเกิดความสำนึกที่จะทำความดี

๓๐ ๕.ค.

ท้าวตรีเข้าพ้อท่านเทศน์ เน้นการเป็นอาริยบุคคล มีผลส่ง คนมีคุณภาพ ยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน ยิ่งกว่าขึ้นสวรรคาลัย ยิ่งกว่าอำนาจใดๆในโลกหล้า คือ ความเป็นพระโสดาบัน และเน้นย้ำการทำงาน ให้เราแสดงนโยบายได้ในความประสงค์ แต่ไม่กดดัน และให้ทุกคนได้แสดงความเห็น ต้องมีการประมาท ไม่บังคับ ไม่หลอก ไม่กดขี่ ไม่ดันทุรังแต่ยืนยันได้และเน้นให้ชาวโศกพึ่งตนเองให้ได้ ผัก ข้าว ผลไม้ต้องปลูกเอง

๐๙.๐๐-๑๐.๐๐ น. ลงทะเบียนสมาชิกเครือข่ายชุมชนราชธานีโศก จำนวน ๒๐๐ คน ช่วยงานปีใหม่

๑๓.๐๐-๑๔.๐๐ น. ปฐมนิเทศพ้อคำแม่คำตลาดอาริยะ

๑๔.๐๐-๑๕.๐๐ น. **เครือข่ายชาวโศกพบศูนย์คุณธรรม** คุณณเชมดินให้ข้อมูลว่า มีทั้งหมด ๑๖ เครือข่าย รายงานข้อมูลเกี่ยวกับการรับงบประมาณจากศูนย์คุณธรรม มีข้อบกพร่อง เครือข่ายที่รายงานไปไม่ตรงกับที่เสนอไป ทำให้ต้องไปทำการเสนอการแก้ไขให้ถูกต้อง เรียกว่าจะทำอะไรที่ไม่ตรงกับที่เสนอต้องนำเสนอไปก่อน มีเจ้าหน้าที่ศูนย์คุณธรรม ๑๐ คน เป็นชาย ๕ คนหญิง ๕ คน มาพักค้าง ๑ คืน ทางเจ้าหน้าที่รู้สึกประทับใจในชาวโศก ที่สามารถพัฒนาตนเองและพากลุ่มชนให้เข้มแข็งขึ้นด้วย ยังช่วยผู้อื่นได้ต่อไปอีก



๑๙.๐๐-๒๑.๐๐ น. รายการแสดงบนเวทีธรรมชาติ มีคณะกรรมการตรวจการแสดง โดยแต่งตั้งจากนักเรียน ๒ โรงเรียน คือ สัมมาสิกขาสันตือโศกและสัมมาสิกขาราชธานีโศก แห่งละ ๓ คน มี **สมณะฟ้าไทและสิกขมาตุมาแก้ว**เป็นที่ปรึกษา ที่มงานประกอบด้วย**ศศิธร จเร เบ็ล อุบล นุชบ้านราช** รายการแสดงวันนี้มีดังนี้

๑. **ด.ญ.เจนจิรา ขอผึ้ง** ร้องเพลงอย่าโกรธกันเลย และ ทราภัยทะเล

๒. การแสดง**“เด็กไทยใส่ใจกระบะเบน”** โดยสมุนพระราม กลุ่มเทียนหยด และนักเรียน สัมมาสิกขาปฐมโศก มาแสดงรำไทยใส่ใจกระบะเบน ประกอบเพลง คอกระเช้า

๓. การแสดง **“ความรักสลิบมิติ”** จากพุทธสถานสิมาโศก เป็นละครสะท้อนความรักทั้ง ๑๐ มิติ ใช้คนทั้งชุมชน

๔. **คุณแพงดิน ชาวหินฟ้า** ร้องเพลง บั้นดินให้เป็นดาวและเพลงฝ่าฟ้าล้างคมฝืน

๕. การแสดง“ขบวนต้อนรับขับแชก” สะท้อนภาพของศาลิโอศกที่มีข้อบกพร่องในการรับแขกและแสดง“เรือบูรณาการ” เป็นเพลงเรือที่ชาวศาลิโอศกอนุรักษ์เอาไว้

๖. การแสดง“ฉลองปัญญาสมโภช” เป็นการรำฟ้อนเจิงของชาวเหนือและ การตีกลองสะบัดชัยแสดงเพื่อความชัยชนะของพุทธสถานภูผาฟ้าน้ำ

๗. การร้องเพลงบูชาพ่อท่านและประกอบการรำรำ ของกลุ่มเพื่อนบุญโตก พิธีกรวันนี้คือ คุณดาวตะวัน ประยูรสิงห์ และคุณตำนานเพชร(เก่ง ศีระระอศก)



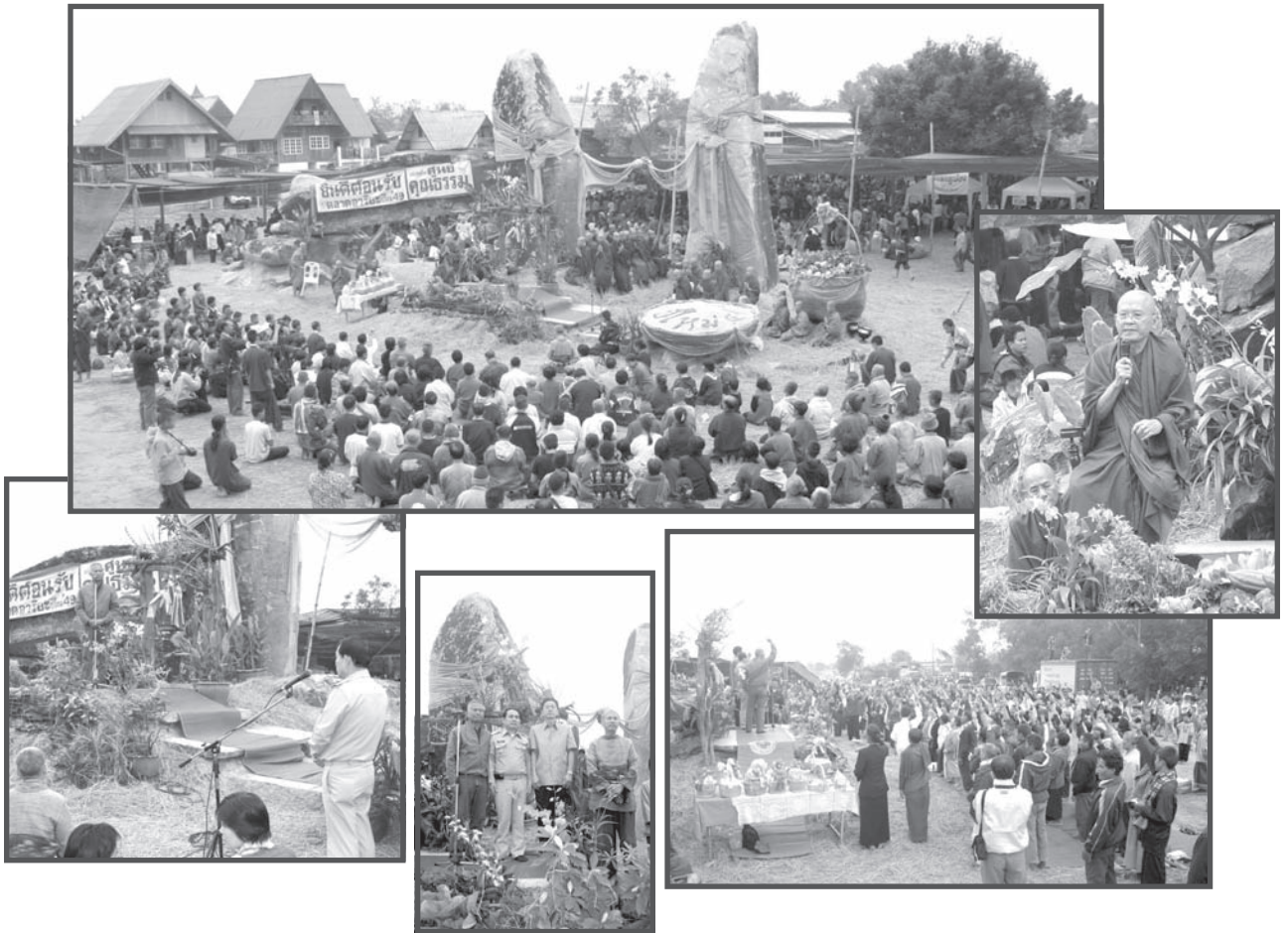
๓๓ ๕.๑.

๓.๓๐-๖.๐๐ น. ฟังธรรมส่งท้ายปีเก่า โดยพ่อท่าน เน้นการเป็นอาริยบุคคล มีผลส่ง คนมีคุณภาพ ยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน ยิ่งกว่าขึ้นสวรรค์ลัย ยิ่งกว่าอำนาจใดๆในโลกหล้า คือความเป็นพระโสดาบัน และอธิบายความเป็นคนจน ๓ ประการ คือ ๑. **คนจนจริงๆ** ไม่มีเงิน ไม่มีความสามารถ ๒. **คนจนหลอก** คนจนไม่พอ มีความรวย จนวิชชา ๓. **คนจนอาริยะ** คนจนเสียสละ พ่อท่านให้พรส่งท้ายปีเก่าคือ **“ขอให้อัจฉริยะ ขอให้อัจฉริยะ ขอให้อัจฉริยะ”**

๗.๐๐ น. บิณฑบาต เป็น ๓ สาย แบ่งเป็น ๓ บาตร คือ บาตรแรกรับข้าว บาตรที่สองรับอาหารปรุงแต่ง บาตรที่ ๓ รับผลไม้ ปีนี้ญาติธรรมไปร่วมงานจะน้อยกว่าปีที่แล้ว

๙.๐๐ น. พ่อท่านเปิดตลาดอาริยะ ที่ “**ซุ้มหินพญาแสง**”

๙.๐๐-๑๖.๐๐ น. เปิดตลาดอาริยะถึงวันที่ ๒ มกราคม ตลาดอาหารก็ขยายกว้างขึ้น ที่



จอตกรถก็ขยายอีก ๑๐ ไร่ ก็ยังไม่พอจอตกรถ ลินค้ำมีน้อยชนิดแต่ปริมาณมากกว่าเดิม โดยเฉพาะของที่จำเป็นเช่น หม้อข้าว หม้อหนึ่งข้าวเหนียว น้ำตาล น้ำมัน วันแรกที่จอตกรถไม่พอ ต้องจอดข้างถนนเป็นแนวยาว **ตลาดอาหาร**ขายได้ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ บาท คนขายแพ็คคนกินเป็นปีแรกที่ขายจานละ ๑ บาท ขายจนไม่มีแรงนับคุปองเลยละ

ส่วน**ตลาดอาริยะ** คิวซื้อหม้อยาวประมาณ ๑๐๐ เมตร วันแรกลिनค้ำส่วนใหญ่ขายได้ประมาณ ๓ ใน ๔ ทีเดียว คนมามากกว่าทุกปี ชาวบ้านออกจากบ้านกันตั้งแต่ตี ๒ เขาบอกว่ามาตลาดนี้แล้วตื่นตื่น มาแล้วก็อยากมาอีก เชื่อแน่ว่าขายต่ำกว่าทุนจริง ของที่อยากได้คือของใช้ในครัวเรือน เขาอยากให้มีเวลาขายมากหน่อย ที่ตลาดอาหารยังมีเวทีชาวบ้านเปิดให้มาร้องเพลงกันได้สนุกสนาน **วงฆราวาส**เป็นเจ้าภาพอยู่ประจำ **คุณตรงเดือน**ก็เป็นพิธีกรประจำอยู่

๑๘.๐๐-๒๑.๓๐ น. การแสดงบนเวทีธรรมชาติ

๑. ร้องเพลง“แผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง” โดย**คุณยายพร สติใหม่** แต่งเองร้องเอง

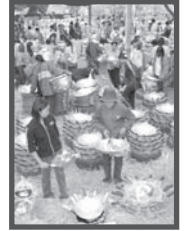
๒. ร้องเพลง“คนไทยใจประหยัด”และ“ลำเพลินสะออนชาวพุทธ” โดย**คุณตะวันเดือน วรรณวงศ์**

๓. ร้องเพลง “กราบเท้าพ่อ” **กลุ่มวังสวนฟ้า**

๔. หนึ่งตะลุงคน จาก**ทักษิณอโศก** มีผู้แสดง ๒ คน นำคนแสดงแทนหนึ่งตะลุงเชิดชูพ่อท่าน

๕. การแสดง“โปงลางออนซอนหาผิน ชุตกลีกรรมไร่สารพิษ” เป็นการแสดง**ชาวหินผาฟ้า**น้ำ การรำโปงลาง ร้องเพลง สาว ม.ต้นแปลง และรำกลีกรรมไร่สารพิษเป็นปีตุงบูชา

ภาพบรรยากาศตลาดอารีเยปีใหม่'๕๗ ที่จัดโดยคนจนมหัศจรรย์



๖. ร้องเพลง “ลูกพญาแร้งเมืองร้อยเกิน” จาก**ชุมชนร้อยเอ็ดโตก**

๗. ร้องเพลง “ชุมชนต้นแบบ” จาก**ดินหนองแดนเหนือ**

๘. ร้องเพลง “ร้องเพลงให้พ่อฟัง” **คุณช่วยบุญ จันทร์รักษา**

๙. การแสดงละคร “เส้นทางสู่นาคต” โดย**สัมมาสิกขาปฐมโตก** สะท้อนภาพสังคมใน
อนาคตที่ต้องหันมาพึ่งชาวโตกเพื่อความร่มเย็นของชีวิต

ระหว่างช่วงการแสดงมีการฉายการสัมภาษณ์ผู้มาซื้อสินค้าในตลาดอาริยะ

การแสดงปีนี้เรียบง่ายแต่เรื่องเสียงเป็นปัญหาเดี๋ยวดังเดี๋ยวมืด พิธีกรวันนี้คือ **คุณสุเสรี**
สีประเสริฐ และ**คุณตายแหม่ มุ่งมาจน** พิธีกรคู่นี้พูดยาวไปหน่อยในช่วงแรกๆ

๑ ม.ค. ๒๕๕๔

ทำวัตรเช้า โดยพ่อท่านนักวิปี่ใหม่ที่พ่อท่านแต่งเอาไว้ในหนังสือเราคิดอะไรมาอ่านให้ฟัง ที่
ขึ้นต้นด้วย “ปีใหม่ เหยาะหยด สดใหม่ ใส่ชีวิต” อธิบายความหมายของกิเลส ตัวตน ลักกายะ และ
อาสวะ เป็นความหมายที่แตกต่างกันไป ถ้าเราเข้าใจดีแล้ว ก็จะทำให้ปฏิบัติธรรมได้ดี และมั่นใจใน
การปฏิบัติธรรม

การบิณฑบาตก็เป็นไปอย่างเดิมแต่คน
ที่มาตลาดอาริยะน้อยกว่าวันแรกมาก



การแสดง เริ่มตั้งแต่ ๖
โมงเย็นมีพิธีกรคือ **คุณพลีชวัญ**
พูนลาภและคุณผิวฟ้า วิสิษฐ์ศรีศักดิ์
รายการแรก ดนตรีไทยเครื่องสายจาก
ปฐมโตกร้องเพลง ๒ เพลงคือ เพลง
ผู้แพ้ และรายการที่สอง ร้องเพลง

“เกิดมาพึ่งกัน” โดย**คุณปั้น สันตโตโตก** รายการที่สาม ร้องเพลงบูชาพ่อ โดย**คุณสุทธิชาติ สมร่าง** เพลงนี้
เขาแต่งเองร้องเองและนั่งหลักตาร้องอีกด้วย รายการที่สี่ ซอเมืองแพร่ จาก**ชุมชนหอมบุญโตก** เป็น
รายการรำประกอบเพลงทางภาคเหนือ รายการที่ทำ ร้องเพลง “ลาล่องและเพลงชวัญ” โดย**คุณซึ่งบุญ**
บุรณกิตติ รายการที่หก ร้องเพลง “พระพุทธรองค์” โดย **พ.ต.ท.สะอาดดี สุขจิตต์** เป็นเพลงคุณสมยศ
ทัศนพันธ์ รายการที่เจ็ด ละครเรื่อง “อะไรกันนี้” จากนักเรียนสัมมาสิกขาสันตโตโตก เป็นเรื่องเกี่ยวกับการ
การกินอาหารมังสวิรัต มีตัวแทนเป็นดวงดาวแล้วหายไปยังกลุ่มคนที่สนใจ ปลุกผักกินผัก ดวงดาวนี้
จึงกลับมา รายการที่แปด ฉายวีซีดีเรื่อง “สร้างตน สร้างคน สร้างงาน” โดย**ชาวหมู่บ้านราชธานีโตก**

สะท้อนภาพ กิจกรรมกิจกรรมของชุมชนราชธานีโอศก ตั้งแต่เทศกาลเจ การอบรม การชนเรือ การชนหิน การวางหินการวางเรือบนหิน และเพลงกราบเท้าพ่อชาวชุมชนร่วมร้องแล้วกราบพ่อท่าน รายการที่แปดเป็น การแสดงโปงลางของ**สัมมาสิกขาศีระขอโศก** สะท้อนภาพการรำ ๔ ภาคและการดำเนินชีวิตของ**ชาวหมู่บ้านศีระขอโศก** เป็นรายการที่มีชีวิตชีวาเป็นที่ชื่นชอบของชาวอีสาน

การแสดงงานปีใหม่พ่อท่านให้ความมกรุณาไปชมการแสดงทุกวัน ถึงแม้จะเหน็ดเหนื่อยปานไหนเด็กตื่นเพียงใดก็ตาม ก็ไปดูลูกๆสนุกสนานกัน



๒ ม.ค. ๒๕๕๙

ทำวัตรเช้าโดยพ่อท่าน เน้นย้ำเรื่องการมางานปีใหม่ ด้วยจุดประสงค์ ๑. มาปฏิบัติธรรม ๒. ได้ฟังธรรม ๓. ทำงานเสียสละ ๔. สร้างสามัคคี พวกเราสัมพันธ์กันด้วยโลกุตระ ด้วยความสงบ ร่าเริง ทุกอย่างเรียบง่าย ย่างงาม พวกเราได้พากันมา “ได้” เสีย(สละ) และสร้างสรรค์ด้วยการเอาออก โศกจะใหญ่ได้เพราะความเสียสละตัวตนของพวกเขากันได้มากๆ

บรรยาภาสวนตลาดอารียะ:

ตลาดอาหาร งานละ ๑ บาท

ใช้ผัก ๙,๒๐๙ กิโลกรัม โดยบริจาคมา ๒ ตันและซื้อมา ๖ ตัน เป็นผักไร้สารพิษ ๙๙% เส้นก๋วยเตี๋ยว ๔ ตัน น้ำปรุงเส้นก๋วยเตี๋ยว ๙๐ หม้อ(หม้อเบอร์ ๕๐)

ขนมจีน ๓๗๐ กิโลกรัม ข้าวเหนียว ๑ ตัน ข้าวโพดคั่วครึ่งตัน

ข้าวเกรียบ ๒ ตัน น้ำมัน ๑๐๐ ปี๊บ ๑ ปี๊บเท่ากับ ๑๘ ลิตร

ยอดขายวันที่ ๓๑ ธ.ค. ๕๘,๑๑๓ บาท

๑ ม.ค. ๕๕,๖๗๐ บาท

๒ ม.ค. ๑๓,๒๑๔ บาท

รายจ่ายทั้งหมด ๘๐๘,๒๗๔ บาท

กำไรอารียะ ๘๙๖,๙๗๑ บาท

ปัญหา ผักมาเร็ว ผักต้องเสียหายจำนวนมาก หากนำมาก่อนงาน ๑ วันก็จะดี เครื่องลับ มะละกอบ้านราชธานีใช้ได้อยู่ แต่ทำให้ละไปหน่อย จัดสถานที่ได้ดีเยี่ยม มีปัญหาทางระบายน้ำใน



การล้างภาชนะใหญ่ เห็นแล้วน้ำไม่ลงทางระบายน้ำจึงต้องยืนล้างในน้ำ เมนูอาหารน้อยไม่ยุ่งยากดี อาหารขายดีที่สุดคือ ผัดซีอิ้วเข้าแถวถึง ๘ แถว แต่ละแถวยาวเหยียด ที่ล้างจานควรทำให้ไกลจาก บริเวณทำอาหารจะได้ยกภาชนะที่ล้างแล้วได้ไกล ตลาดอาหารปีนี้ไม่ได้ต่อเสียงตามสายจากพ่อท่าน เทศน์ทำวัตรเช้า ทำให้อดฟังธรรม ถูกลงพลาสติกใส่อาหารที่ชาวบ้านเขานำมาซื้อ เพราะเพื่อนของเขารอคอยการเข้าคิว หรือเฝ้าของที่ซื้อไว้อยู่

เครื่องแห้ศระฮอโศกมีแต่ผู้อายุยาว ผู้มีกำลังมาช่วยน้อย ใช้มะละกอ ๒ ตัน ข้าวเหนียว ๑ ตัน เครื่องแห้ปลูมอโศก ต้องขายอาหารวันที่ ๒ มกราคม เพราะร้านต่างๆปิดกันหมด และต้องไปเก็บผักมาทำเพิ่มเอง เพราะยังมีชาวบ้านมารอคอยซื้ออยู่

เครื่องแห้สีมาโศก รับล้างจาน เศษอาหารมาก โดยเฉพาะผัดซีอิ้วและส้มตำ แพนกขายคูปอง ควรมีป้ายใหญ่หน่อย มีกลิ่นเหม็นโชยมาเป็นระยะ ควรทำช่องเข้าคิว แบบเลี้ยวไปมา จะรับคนได้มาก

ป้ายให้ซื้อของสำหรับผู้ทำงานกองอำนาจการไม่มี

ตลาดสินค้า

เครื่องแห้ศระฮอโศก ขายปุ๋ยโดยให้ชาวบ้านให้เงินเอาไว้ก่อนไปรับปุ๋ยที่หลังจำนวน ๖,๐๐๐ กระสอบ ทางศระฮอโศกจะส่งให้ภายใน ๑ เดือน ผู้คนที่มารับบริการเป็นลมหลายคน บริการน้ำมีน้อยเกินไป จนแทบจะหาซื้อน้ำกินไม่ได้ทีเดียว น้ำบริการควรมี ๔ แห่งในตลาดอาหาร คนขายของ ชาวอโศกมีคักดินไปหน่อยคือไม่จ้อลูกค้าเลย ของขายแทบไม่หมด ควรแบ่งโซนสินค้าแบบตลาด สี่มุมเมือง แต่ละมุมมีสินค้าทุกชนิดคนจะได้เข้าคิวครั้งเดียว กางซาแลนไม่ควรบังตา เพราะไม่สามารถมองสินค้าได้

ปีต่อไป ควรเปิดตลาดตั้งแต่ ๓๐ ธันวาคม เพราะชาวบ้านเขาจะได้มีเวลามาตลาดก่อน ฉลองปีใหม่ ๒ วัน หลังฉลองปีใหม่ชาวบ้านจะไม่มีเงินมาซื้อ และจะได้เฉลี่ยคนมาซื้อด้วย สินค้าควรเป็นสินค้าที่มีคุณภาพ ชาวบ้านจึงจะซื้อ สินค้ามีสองควรเป็นสินค้าที่มีคุณภาพและสะอาดกว่านี้

สินค้าที่เหลือ หม้อเสตนเลส ปลูมอโศกจะนำไปขายที่ไรอาริยะที่ชุมชนปลูมอโศก ภูเขาฟ้า น้ำจะนำผ้าห่มไปขายที่ตลาดอาริยะในงานฉลองหนาว

ยอดขายตลาดสินค้า

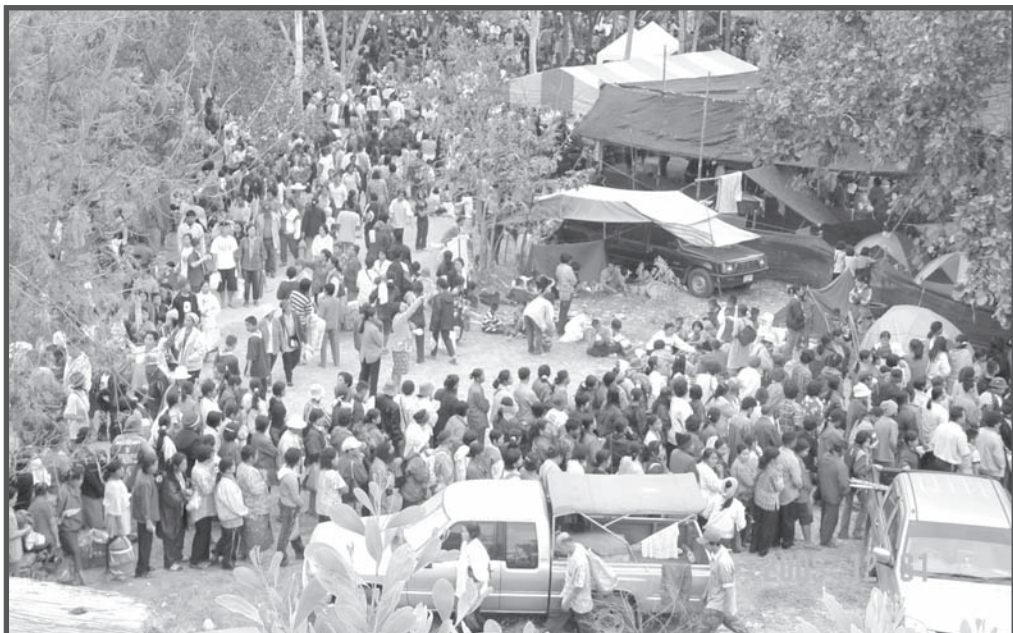
- ของใช้ครัวเรือน	๑๒,๘๖๕,๕๓๒	บาท	- พืชผลทางเกษตร	๑,๔๑๖,๖๓๗	บาท
- เครื่องนุ่งห่ม	๒,๗๙๕,๔๑๙	บาท	- จักสาน	๑,๐๓๙,๙๒๕	บาท
- อาหาร	๑,๖๙๘,๒๗๕	บาท	- ยานพาหนะอื่นๆ	๒,๐๔๐,๐๐๐	บาท
- สื่อธรรมะ	๗๕,๐๐๐	บาท	- ปุ๋ยชีวภาพ	๑,๑๘๐,๗๘๐	บาท

รวม	๒๓,๑๑๑,๕๖๘	บาท
จ่ายไปทั้งหมด	๒๘,๖๕๒,๓๘๘	บาท
กำไรอาริยะ	๕,๕๔๐,๘๒๐	บาท

บรรยากาศ / ปัญหาอุปสรรค / ข้อเสนอแนะ

บรรยากาศภายในร้าน / สถานที่ตั้ง

๑. บรรยากาศในร้านค้ำดีดีมาก เนื่องจากที่ตั้งทำเลดี ปีนหน้าของจองที่เดิมอีก(ปฐมมอโคก)
๒. ทำเลไม่ดีเนื่องจากอยู่มุมอับลูกค้าของร้านคือคนที่หลงทางเข้ามา (ชายแห่ศึระชะอโคก)
๓. สินค้าที่ทางชุมชนเตรียมมาขายได้รับความสนใจดีมาก ส่วนผ้าห่มขายไม่ดี เพราะราคาสูงเกินไป ต้องมีการลดราคาเพิ่มแต่ก็ยังขายไม่ดี (แต่ผ้าห่มโตได้ ขายดีมากหมดภายใน ๓ ชม.)
๔. ระบบใบขนวนการขายดีกว่าเดิม คนสนใจเรื่องผักไร้สารพิษมากกว่าปีที่แล้ว เข้าแถวรอรับบริการเนืองแน่น และให้ความสนใจ (วังสีเมฆ)
๕. คนซื้อคนขายร่วมกันเสียสละ ซื่อสัตย์ ไม่ซื้อโลกจนเกิดการขโมย
๖. การจัดการดีกว่าปีก่อน เช่น เรื่องกำไรอาริยะของเครือแท้ให้แจ้งก่อน ถ้าไม่แจ้งก่อนไม่ให้ขาย



๗. การขนส่งสินค้าจากปทุมธานีไปบ้านราชฯราชบุรี ต้องขอขอมพระคุณผู้เตรียมงานทุกท่าน
๘. ลูกค้าที่มาซื้อของมีระเบียบดี เตรียมเงินมาซื้อโดยไม่ต้องรองเรื่องราคา และควบคุมเวลาได้เป็นอย่างดี
๙. สนุกสนานทั้งผู้ซื้อและผู้ขาย ผู้ขายตั้งใจขาดทุน ผู้ซื้อก็มีความสุขที่ได้ซื้อราคาถูก

ปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะ

๑. ควรแก้ปัญหาแดดร้อน ซึ่ฝุ่นเยอะ จุดน้ำดื่มมีน้อยเกินไป
๒. วันจัดงานไม่ชัดเจน วันที่ ๓๑ ธ.ค.'๕๘ ขายดีมาก วันที่ ๑-๒ ม.ค.'๕๙ คนน้อยลง เพราะชาวบ้านคงมีงานประเพณี ทางหมู่บ้านควรเปิดร้านตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม
๓. ร้านค้าขายพืชผักผลิตผลทางการเกษตรมีแดดส่องทำให้สินค้าเสียหาย พร้อมบริเวณเก็บสต็อกและบรรจุ ผลิตผลมีบริเวณคับแคบ (วังสีเมฆ)
๔. สินค้าประเภทเดียวกันควรอยู่โซนเดียวกัน เพื่อความสะดวกในการเดินซื้อสินค้าเช่นตามห้างสรรพสินค้า ลูกค้าจะได้ไม่ต้องเดินหลายที่
๕. ที่พักในเต็นท์ และที่ตากผ้าในจุดห้องน้ำไม่เพียงพอ(ชายเห็ดรีระะอโศก)
๖. ขาดป้ายชื่อร้านค้า และแรงงานตอนลงสินค้ามีน้อย
๗. สินค้าข้าวกล้อง กระบวยกะลา หวด กระต๊อบข้าว กระดัง หอมแดง ขายดีไม่เพียงพอกับจำนวนลูกค้า
๘. โต๊ะวางสินค้าไม่มีให้ และอากาศร้อนทำให้เทปเสียหาย (ธรรมทัศน์)
๙. ร้านขายตะกร้า และร้านพลาสติกอยู่ติดกันทำให้ลูกค้ายักจะลอดเข้าผิดทางเพราะเข้าใจว่าร้านเดียวกัน
๑๐. ส่วนกลางควรสนับสนุนอุปกรณ์การขาย เช่น โทโร่โป่ง ป้าย หรือบัตรสำหรับคนขายด้วย
๑๑. ตราชั่งหอมแดงไม่พอ และขาดคนช่วยบรรจุของ
๑๒. กองประชาสัมพันธ์ใช้เสียงมากเกินไป ควรพักให้ร้านค้ามีโอกาสประชาสัมพันธ์สินค้าของร้านบ้าง
๑๓. สินค้าผลไม้บางอย่างราคาไม่ถูกอย่างที่ควรเป็น เช่น ผลไม้ ซึ่งถูกกว่าท้องตลาดน้อยไปไม่คุ้มกับการเดินทางและค่าน้ำมันซึ่งแพง เพราะหลายคนมาจากต่างจังหวัด
๑๔. ให้เวลาเลือก ๕ นาทีน้อยเกินไปสำหรับร้านขายเสื้อผ้า ทำให้ระบายสินค้าที่เตรียมมาไม่ทันและสินค้าเหลือมาก
๑๕. ควรกำหนดวันเปิดขายตลาดอารียะให้ชัดเจน เพราะคนต่างจังหวัดที่จะจองตั๋วรถไฟวันกลับ กำหนดวันกลับผิดพลาดทำให้การเดินทางกลับมีปัญหา

งานปีใหม่ของชาวอโศกจัดตลาดอารียะรวมชาวอโศกมาร่วมกันขายของในราคาขาดทุน ทั้งลงทุนด้านวัตถุ แรงงาน แรงปัญญาและได้เสียสละกิเลสอันเป็นบุญโลกุตระ เป็นงานที่ชาวอโศกควรยินดีในการทำมากที่สุด ขออนุโมทนาในบุญของท่านทุกคนที่ได้ไปร่วมงานในครั้งนี้ด้วยเทอญ



สรุปกำไรอาริยะงานปีใหม่ ๒๕๕๗ - ๒๕๕๙

รายการ	ปี ๒๕๕๗ (บาท)	ปี ๒๕๕๘ (บาท)	ปี ๒๕๕๙ (บาท)
ขายต่ำกว่าทุน	๑๒,๙๖๖,๑๘๗	๑๕,๒๘๔,๒๙๕	๒๓,๑๑๑,๕๖๘
หักค่าใช้จ่าย :-			
ซื้อสินค้า	๑๕,๘๔๘,๖๔๘	๑๘,๐๖๐,๕๓๒	๒๖,๓๕๔,๙๙๒
ค่าขนส่ง ค่าน้ำมัน และ บรรจุภัณฑ์	๒๖๑,๙๓๖	๓๘๖,๐๓๒	๖๑๓,๖๐๐
ค่าใช้จ่ายเตรียมงาน(บ้านราช)	๙๙๗,๙๘๖	๑,๑๐๐,๑๗๘	๑,๖๘๓,๗๙๖
รวมค่าใช้จ่าย	๑๗,๑๐๘,๕๗๐	๑๙,๕๔๖,๗๔๒	๒๘,๖๕๒,๓๘๘
กำไรอาริยะ(บุญนิยม) (รายจ่ายเป็นตัวเงิน)	๔,๑๕๗,๖๑๗	๕,๒๖๗,๕๕๓	๕,๕๕๙,๑๘๐
ผู้ช่วยงาน	๖๖๙ คน	๑,๐๑๔ คน	๑,๑๐๑ คน
ค่าแรงงาน (๑๕๐ บาท/วัน รวม ๔ วัน)	๔๐๑,๔๐๐	๖๐๘,๔๐๐	๖๖๐,๖๐๐
ผลต่างระหว่างราคาขายต่ำกว่าทุนกับราคาตลาด	๒,๕๕๓,๒๓๗	๓,๐๕๖,๘๕๙	๔,๖๒๒,๓๑๔
ค่าเช่าเต็นท์ (๒๐๐ บาท/วัน รวม ๔ วัน)	๑๐๐,๘๐๐	๘๘,๘๐๐	๑๐๙,๒๐๐
รวมรายจ่ายที่ไม่เป็นตัวเงิน	๓,๐๕๕,๔๓๗	๓,๗๕๓,๐๕๙	๕,๓๙๒,๑๑๔
มูลค่ากำไรอาริยะ หรือขาดทุนในระบบบุญนิยม (รายจ่ายเป็นตัวเงิน + รายจ่ายที่ไม่เป็นตัวเงิน)	๗,๒๑๓,๑๕๔	๘,๐๑๖,๕๐๖	๑๐,๙๗๑,๒๙๔
จำนวนร้านค้า	๘๔ ร้าน	๗๔ ร้าน	๘๗ ร้าน
ทุนทางสังคม			
เงินรับบริจาคเพื่อเตรียมงาน	๓๖๙,๖๙๓	๑,๐๗๙,๐๒๙	๒,๑๒๔,๘๕๖
สินค้าผัก/ผลไม้ได้รับบริจาค	๑๐๓,๘๒๘	๑๓๙,๑๖๐	๑๒๗,๗๘๐
แรงงาน	๔๐๑,๔๐๐	๖๐๘,๔๐๐	๖๖๐,๖๐๐
กำไรอาริยะ	๔,๑๕๗,๖๑๗	๕,๒๖๗,๕๕๓	๕,๕๕๙,๑๘๐
มูลค่าทุนทางสังคม	๕,๐๓๒,๙๓๘	๖,๐๙๔,๑๔๒	๘,๔๗๒,๓๖๖

หมายเหตุ งานตลาดอาริยะเริ่มต้นที่สันติอโศกในปี ๒๕๒๓ - ๒๕๒๗ / ปฐมอโศก ปี ๒๕๒๘ - ๒๕๓๘ / ราชธานีอโศก ปี ๒๕๔๑ - ปัจจุบัน

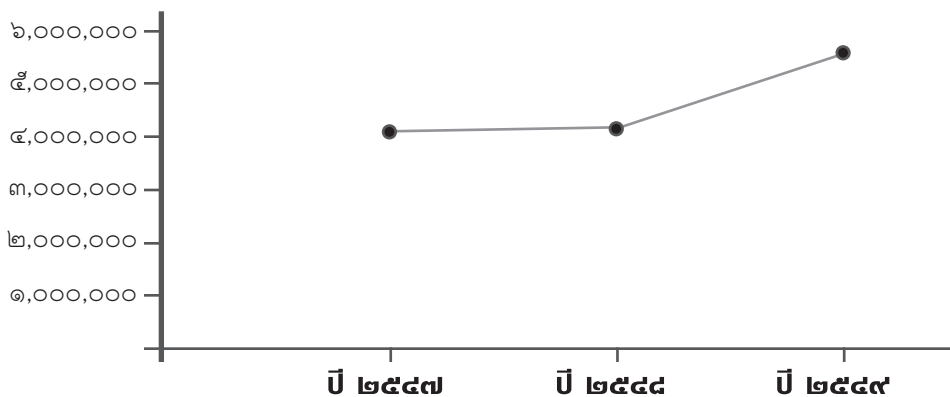
- ชาวอโศกดำเนินงานตลาดอาริยะในช่วงปีใหม่มานานกว่า ๒๐ ปีแล้ว ด้วยจุดประสงค์ที่จะเผยแพร่การค้าขายที่ไม่หวังกำไร ไม่ฉวยโอกาส เอาเปรียบขูดรีด หากคินกำไร(เหนื่อยคิน)ถือเป็นการให้ของขวัญให้เกิดความรู้สึกดีต่อกัน โดยผู้ขายก็ได้ปฏิบัติตาม เสียสละ ลดละอุปาทาน ด้านความโลภลง

- การขายสินค้าต่ำกว่าทุนในความหมายของชาวโศกที่พ่อท่านเน้นย้ำ คือ ขายต่ำกว่าราคาซื้อ ที่ไม่รวมค่าขนส่ง หากในความเป็นจริงกระบวนการกว่าจะได้สินค้ามา จะเกิดค่าใช้จ่ายต่างๆ อาทิ ค่าขนส่ง ค่าน้ำมัน ค่าเดินทาง ค่าติดต่อประสานงาน ค่าบรรจุภัณฑ์ ค่าเตรียมพื้นที่(ตลาด) รวมทั้งค่าแรงงานคนเข้าไปด้วย

ดังนั้นการวิเคราะห์ผลกำไรอาริยะในแง่เชิงการค้า หรือเชิงวิชาการทางการเงินการบัญชี จึงขอแสดงรายละเอียดเหล่านี้ประกอบการสรุปผลด้วย ทั้งนี้ในอีกเชิงตัวเลขที่แสดงมาก็จะแสดงให้เห็นว่า ชาวโศกทำการค้าพาณิชย์บุญนิยม จนถึงตลาดอาริยะได้ เพราะชาวโศกมี “ทุนทางสังคม” อันได้แก่ การเสียสละแรงงาน และทุนทรัพย์ รวมทั้งผลผลิตต่างๆอย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่องมายาวนาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้คงเป็นไปได้ยากในสังคมอื่น

แผนภูมิเปรียบเทียบกำไรอาริยะในระบบบุญนิยมในแต่ละปี

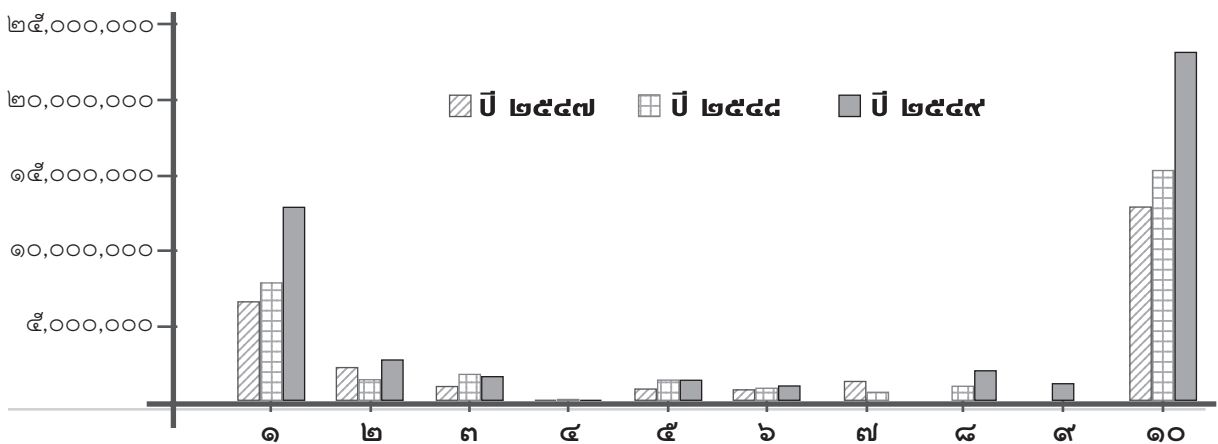
	ปี ๒๕๔๗	ปี ๒๕๔๘	ปี ๒๕๔๙
กำไรอาริยะ	๔,๑๔๒,๓๘๓	๔,๒๖๒,๔๔๗	๕,๕๕๐,๘๒๐





แผนภูมิเปรียบเทียบประเภทสินค้าที่จำหน่ายในแต่ละปี

ที่	ประเภทสินค้า	ปี ๒๕๕๗	ปี ๒๕๕๘	ปี ๒๕๕๙	% ปี ๒๕๕๙
๑	ของใช้ครัวเรือน	๖,๖๑๕,๖๕๒.๐๐	๗,๘๙๙,๕๐๒.๐๐	๑๒,๘๖๕,๕๓๒.๐๐	๕๕.๖๗
๒	เครื่องนุ่งห่ม	๒,๒๘๔,๔๗๑.๐๐	๑,๔๕๖,๒๕๘.๐๐	๒,๗๙๕,๔๑๙.๐๐	๑๒.๑๐
๓	อาหารแห้ง+อาหารสด	๑,๐๒๑,๔๓๐.๐๐	๑,๘๒๗,๖๔๐.๐๐	๑,๖๙๘,๒๗๕.๐๐	๗.๓๕
๔	สื่อธรรมะ	๙๐,๕๐๔.๐๐	๑๔๓,๗๐๖.๐๐	๗๕,๐๐๐.๐๐	๐.๓๒
๕	พืชผลทางเกษตร	๘๓๔,๔๙๙.๐๐	๑,๔๒๕,๘๖๐.๐๐	๑,๔๖๖,๖๓๗.๐๐	๖.๑๓
๖	จักสาน	๗๘๐,๗๖๒.๐๐	๘๘๙,๓๙๙.๐๐	๑,๐๓๙,๙๒๕.๐๐	๔.๔๙
๗	เครื่องมือทางเกษตร	๑,๓๓๘,๘๖๙.๐๐	๖๒๔,๖๕๐.๐๐	-	๐.๐๐
๘	ยานพาหนะและอื่นๆ		๑,๐๑๗,๒๘๐.๐๐	๒,๐๔๐,๐๐๐.๐๐	๘.๘๓
๙	ปุ๋ยชีวภาพ			๑,๑๘๐,๗๘๐.๐๐	๕.๑๑
๑๐	ยอดขายรวม	๑๒,๙๖๖,๑๘๗.๐๐	๑๕,๒๘๔,๒๙๕.๐๐	๒๓,๑๑๑,๕๖๘.๐๐	๑๐๐



ตลาดอารียะวิถีใหม่'๒๗ ครั้งที่ ๒๗

สืบข่าววิถีที่ช่วยพ่อค้าแม่ค้า
☆ ทีม สมอ.

อาวุธคือเครื่องมือประหัตประหารกัน ทำร้าย ทำลายกัน โดยมีชีวิตศัตรูเป็นเป้าหมาย เพื่อตายให้มากที่สุด สูญเสียมากที่สุด เสียหายมากที่สุด แต่ละประเทศจึงพยายามแข่งขันสะสมผลิตอาวุธให้มีอานุภาพในการทำลายล้างกันสูงที่สุด รุนแรงที่สุด เพื่อฆ่าคนให้ตายมากที่สุด เพื่อชัยชนะ

อาวุธ หรือ ศาสตร์ หรือ ความรู้ ที่ไม่เป็น “บุญญาอาวุธ” จะเป็นเครื่องมือประหัตประหารกันอย่างไร้จริง ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับบุญญาอาวุธซึ่งเป็นเครื่องมือช่วยคนแก่ๆ ดังเช่นบุญญาอาวุธหมายเลข ๒ ของชาวอโศก คือตลาดอารียะที่จัดขึ้น ณ ราชธานีอโศก จากวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ - ๒ มกราคม ๒๕๔๙ ผู้คนจากทุกสารทิศต่างบุกบันเดินทางเข้ามาแน่นขนัด พวกเขาทำกันอย่างนี้มาทุกปี มาเพื่อจับจ่ายซื้อสินค้าอันเป็นปัจจัย ๔ ของชีวิต ที่เราเลือกเฟ้นและมีหลากหลายในราคาที่ต่ำกว่าทุนจริงๆ โดยไม่คิดบวกค่าใช้จ่ายใดๆ มาเพื่อรับประทานอาหารมังสวิรัตินานหลายชนิด ราคาจานละ ๑ บาท และอีกหลายสิ่งดีๆที่เรามอบให้เป็นของขวัญปีใหม่ ที่ไม่ใช่แค่เม็ดเงิน แต่มั่นรวมถึงน้ำใจ ความเอื้ออาทร ความหวังดี เกื้อกูล ต่อมมนุษยชาติด้วยกัน และเราจะไม่ลืมเป็นอันขาดว่า ถ้าปราศจากเสียซึ่งผู้รับ โฉนดเลยผู้ให้จะสัมฤทธิ์ผล

จากบทสัมภาษณ์พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ถึงการเกิดขึ้นของตลาดอารียะ อันนำมาสู่ความเป็นบุญญาอาวุธหมายเลข ๒ ซึ่งมีอานุภาพเกรียงไกรถึงวันนี้ได้อย่างไร!



ถาม

คำร้องครั้งแรกของพ่อท่าน ที่คิดจัดตลาดอารียะขึ้นมาคืออะไร ?

ตอบ

ความดำริที่จัดตั้งตลาดอารียะก็คือ จริงๆแล้วไม่ได้คิดอะไรมากมายนัก เป็นแต่เพียงว่ามัน อาจจะเป็นภูมิภายในของตัวเอง เห็นว่าการแลกเปลี่ยน การค้าการขาย มันเป็นเชิงพาณิชย์ ที่เอาเปรียบ เป็นเชิงพาณิชย์ทุนนิยมอย่างที่เคยอธิบายไปแล้ว มันเป็นเรื่องโหดร้าย เป็นเรื่องที่เอา เปรียบเอาวัดกันตลอดกาลนาน เพราะว่าวิธีคิดเป็นวิธีคิดที่ไม่ดี มันบวกความเอาเปรียบ เพราะโดย ลัจจะนั้น **“การซื้อขาย ถ้าคิดราคาเกินทุน มันบาปทั้งนั้น เงินส่วนที่เกินทุนคือเงินเอาเปรียบแท้ๆ”**

การจัดตลาดอารียะตอนแรกคิดแต่เพียงว่า **เราน่าจะมาแจก**
กันเถอะ แรกคิดแต่เพียงว่า **ทำไม เราแจกกันไม่ได้? มันต้องทำได้แหละ!**

เพราะฉะนั้นจะเห็นว่าเราจัดตลาดอารียะตอนแรกที่สันติอโศกนี่ ก็ให้ต่าง คนต่างมาตั้งร้านขาย คนไหนมีอะไรก็ขายแต่ขายแบบแจก อย่างอาจารย์ อารมณ์ก็มาร่วมเริ่มต้น มาทำขนมลา มาทอดขนมลาขาย คนไหนก็มา แคะขนมครกขาย คนไหนก็เอาตะกร้า เอาผักเอาอะไรมาวางขาย เอาเลื้อ เอาโน่นนี่มาขายกันไปตามเรื่องตามราว แต่การขายของเราตอนนั้นเราขาย เชิงแจกโดยให้ไปเก็บไปไม้แห้งมา หรือว่าไปเอาไปไม้มาแลกเอาของไป ใคร ยังจำได้อยู่ เราใช้วิธีนั้นเพื่อที่จะแจกจ่ายกัน เพื่อแผ่กัน ใครมีก็เอามา มาขายแล้วไม่ได้อะไร เอาไปไม้ไปแทนสตางค์ ใช้ไปไม้กันอยู่ ๒ ปี ทำอยู่ที่ สันติอโศก ต่อมาเห็นว่าเราน่าจะพัฒนาการขายในราคาขาดทุน ขายให้ ต่ำกว่าทุน เป็นการเสียสละ ใครสามารถขายถูกๆที่สุดได้ก็ดีที่สุด แทนที่ จะเอาไปไม้มาซื้อ ก็ขายจริงแต่ขายขาดทุนให้ได้มากที่สุดเท่าที่ใครจะทำได้ ตอนแรกยังไม่ได้พูดว่าต่ำ กว่าทุนด้วยซ้ำไป พูดว่าให้ถูกที่สุดคือยอมเสียสละ แต่เป็นแลกเปลี่ยนหรือขาย ไม่เหมือนแลกด้วย ไปไม้ นั่นมันเท่ากับแจกฟรี แต่นี่ขาย แต่ก็มุ่งเสียสละ

**การซื้อขาย
ถ้าคิดราคาเกิน
ทุน มันบาปทั้ง
นั้น เงินส่วนที่
เกินทุนคือเงิน
เอาเปรียบแท้ๆ**



☸ งานปีใหม่ในปี ๒๕๒๕ ที่สันติอโศก

จากสันตโศกจัดอยู่แค่ ๒ ปี ก็ไปจัดที่ปทุมมโศก แล้วก็จัดติดต่อกันไปทุกปี ร้านค้ามันก็เพิ่มขึ้น ช่างนอกเขาอยากจะทำช่วย มาร่วมเสียสละ ทำกันมาเป็น ๑๐ กว่าปีที่ปทุมมโศก จนเป็นงานใหญ่คนแน่น เพราะคนรู้ ทั้งคนซื้อคนขาย มันแพร่กว้างขวางไป คนที่เข้ามาขายก็มีทั้งคนช่างนอกมาตั้งใจลดราคา แต่บางคนก็ยังไม่ลดจริง มาซื้อโงะอะไรต่ออะไรกันอยู่ ก็เลยเห็นว่ามันเต็มสถานที่แล้วที่ปทุมมโศกขยายต่อไปอีกไม่ได้ คนก็รู้กันมาก เห็นว่าเราขายของถูกจริง มันก็มีร้านขายของถูกแน่ แต่คนที่ซื้อโงะก็มี คือคนนอกที่อยากจะมาร่วมกับเรา อยากจะมาร่วมเสียสละว่างั้น ปากบอกว่าจะขายต่ำกว่าทุน แต่จริงๆก็มีเลศนัย มีเล่ห์เหลี่ยม มีอะไรต่ออะไรต่างๆนานาสารพัด หนักเข้าถึงขนาดช่างๆที่วัดเราเนี่ย มีเจ้าอื่นๆมาผสมโรงขายด้วย เพราะเห็นว่าเราถึงงานหลายวัน และคนเยอะมาก ก็เอาเชียงใหม่มาเปิดขายกันเลย มันก็ไปกันใหญ่เลย เพราะว่าพวกเราไม่กินเนื้อสัตว์ เอาเชียงใหม่มาขายเข้าด้วย เอาเป็ปซีโคล่า ปลาหมึกย่าง อะไรต่างๆนานามากันมากขึ้น ดินะว่าไม่มีเหล้าไม่มีเบียร์อะไรมาขายเมื่อเห็นว่าที่ปทุมมโศกมันเต็มที่แล้ว ห้ามเขาก็ไม่ได้ เพราะมันเป็นที่ของเขาเองก็มี ที่สาธารณะก็มี เราไม่มีสิทธิ์ที่จะไปกันเขาได้ และที่มันก็ติดกันกับที่ของเราอยู่ตรงนั้น มันไม่ใช่ตลาดอารียะแล้ว จึงจำเป็นต้องปิดตลาดอารียะที่ปทุมมโศก โยกย้ายกันไปจัดเปิดที่หมู่บ้านราชธานีอโศก อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี และปรับวิธีจัดการกันใหม่ โดยไม่เอาแล้วพ่อค้าคนนอก เพราะเราได้พิสูจน์แล้วว่าไวใจไม่ได้จริงๆ สำหรับคนที่จะมาค้ามาขายแต่ยังไม่ได้ปฏิบัติตามจนลดละกิเลสกันได้แท้ๆนี้ กิเลสมันอดไม่ได้จริงๆที่จะโลก เราจึงไม่เอาละคนที่ไม่ใช่ชาวอโศก เอาเฉพาะพ่อค้าแม่ค้าที่เป็นชาวอโศกเท่านั้น

เจตนารมณ์ตอนแรก ก็คือ จะสร้างวัฒนธรรมการถือกุศลแบ่งแจกข้าวของกันในสังคม เป็นบทบาทปฏิบัติเศรษฐกิจศาสตร์บุญนิยม ให้สะพัดกันไป แม้จะเป็นการค้าการขายก็ตาม เพื่อที่จะแจกจ่ายกับคนขาดแคลน ใครมีมากก็เอามาแบ่งแจกกัน เสียสละกัน ใครเสียสละได้เป็นสิ่งที่ดีที่สุดในพฤติกรรมของมนุษย์ จัดเป็นงานสำคัญ ให้เป็นเรื่องเป็นราว มีผู้มาร่วมไม่ร่วมมือ ทั้งผู้จะมาเสียสละ ทั้งผู้จะมาให้บริการ เพื่อที่จะรับซื้อ หรือว่ารับแจกก็ตาม ซึ่งมันก็ไม่เชิงแจกหรอก แต่เราขายให้ถูกที่สุด ถ้าไม่ใช่ชาวอโศกที่จะตั้งใจเสียสละจริงๆ เราก็ไม่ให้เข้ามาขาย ต้องเอาพวกชาวอโศกที่จะเสียสละจริงๆ มาตั้งใจขาดทุนจริงๆ ใครเสียสละได้มากที่สุดก็เอา แม้แต่อาหารที่ขายในตลาดนี้ ก็งานละบาท ก๋วยเตี๋ยวชามละบาท ข้าวแกงอะไรก็แล้วแต่ งานละบาททั้งนั้น มาเที่ยวงานนี้มีอาหารถูกที่สุด และเป็นตลาดใหญ่ด้วย กินอื่มนกันทั้งวันตลอดงาน บ้างก็ซื้อใส่ถุงกลับบ้านกันก็มี ไม่ต้องทำกับข้าวที่บ้านกันละช่วงงานนี้

สรุปแล้วนี่คือเรื่องของตลาดอารียะที่มันเกิดมา ทำมาตั้ง ๑๐-๒๐ ปีแล้ว ก็เลยกลายเป็นงานที่มีเจตนารมณ์ที่จะเป็นตัวอย่างของการเสียสละ ไม่ใช่ตั้งหน้าตั้งตากอบโกยหาผลประโยชน์ในช่วงเทศกาล มีงานเทศกาลอะไรก็ฉวยโอกาสที่จะรีดนาทาเร้นเอาเงินเอาทองกันตะพึด มันดูทารุณ มันไม่น่าชุ่มชื่นใจอะไร ที่เราทำนี่คือปฏิบัติเพื่อเจริญในธรรมกันจริงๆ ต่างคนใครจะเสียสละอะไรก็เข้ามา แม้คนที่จะมาให้บริการ ลูกค้ามาซื้อมาหากก็ได้เรียนรู้ ได้ปรับตนฝึกฝนการไม่ละโมภไปในตัวด้วยบ้างเป็นบางนัย ก็มีบ้างที่มีคนซื้อโลกมาแสดงความโลภ มันก็เป็นธรรมดาที่ย่อมมี ก็แก้ไขกันไปปรับกลยุทธไป เจตนารมณ์ก็เพื่อที่จะเลิกลดการเอาเปรียบเอารัดกัน เลิกลดกิเลสโลภ-เห็นแก่ตัว-เห็นแก่ได้ มาตั้งใจเพื่อแผ่เจือจานถือกุศลกัน นี่เป็นเป้าหมายใหญ่ เราก็ได้ประโยชน์จริงๆที่ได้ทำและสร้างวัฒนธรรมที่ดีงามในสังคม



ภาพ ตลาดอารยะที่ดำเนินการกันตั้งแต่สันตโศก จนถึงวันนี้ ๒๐ กว่าปี
มีวิวัฒนาการอะไรบ้าง



ตอบ วิวัฒนาการทั้งด้านวัตถุและจิตใจ ทั้งด้านการจัดการจำแนกแจกจ่ายสินค้า ทั้งในด้านวิธีการ ทั้งในด้านของจิตวิญญาณนักค้าหน้าขาย แม้ผู้มาซื้อ พวกเราเป็นพ่อค้าแม่ค้า พวกเราเป็นผู้ตั้งตนเป็นคนขาย ประชาชนทั้งหมดผู้รู้ข่าวคราว ผู้ใดที่จะมาเป็นลูกค้าก็มาได้ทั่วไป วิวัฒนาการของพ่อค้าแม่ค้าคือพวกเรา ซึ่งเกิดการเรียนรู้ รู้จักวิธี ตั้งแต่ตอนแรกก็ใช้วิธีต่างคนต่างทำ ตัวใครตัวมัน ใครมี ๑๐ มาเสีย ๑๐ ใครมี ๑๐๐ มาเสีย ๑๐๐ ใครมี ๑,๐๐๐ มาเสีย ๑,๐๐๐ ใครมี ๑๐,๐๐๐ มาเสีย ๑๐,๐๐๐ อะไรกันไปอย่างนี้

จนกระทั่งทุกวันนี้ก็มีทั้ง ๒ อย่าง คือประเภทเอามารวมกันเป็นกองกลาง กองทุนกลาง เป็นหน่วยกลาง แล้วก็แบ่งหน้าที่ไปหาสินค้าที่เห็นว่าสมควร เป็นสินค้าจำเป็นของชาวบ้าน ที่มาซื้อหาไปใช้สอย มีการรวมผู้อาสาสมัครเป็นพ่อค้าแม่ค้าส่วนกลางหน่วยใหญ่ ในการจัดหาก็ได้ของราคาถูก ได้ของคุณภาพ ได้อะไรดีด้วย แล้วเราก็มารจัดสรรเพื่อที่จะขายแก่ประชาชน ดีมากเลย แล้วก็ เป็นวิธีการที่ร่วมมือกันทำ ไม่แยก ไม่กินแรงเกินการ เป็นแรงรวม ทั้งทุรอน ทั้งสินค้า เกิดขึ้นดีหมด

ส่วนรายที่จะทำส่วนตัวอยู่ก็ยังคงทำได้ ส่วนรายปลีกย่อยหรือว่าส่วนกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยก็แซมกันไป วิวัฒนาการมันก็เข้ารูปเข้าร่อง สินค้าใดเอามาขายแล้ว บางคน บางผู้ เห็นว่าเออ...อันนี้ไม่สมควรเอามาขายก็ไม่เอามาขายกัน ปีต่อๆมาก็จัดสรรสินค้าที่มีประโยชน์ ที่ดีเหมาะสมสมควร งดสินค้าที่เห็นว่าไม่น่าจะเอามาขาย ก็เป็นวิวัฒนาการทางด้านคุณภาพ ส่วนทางด้านปริมาณ ก็มากขึ้น กว้างขึ้น เยอะขึ้น ได้ทั้งด้านปริมาณ ทั้งด้านคุณภาพ ส่วนด้านจิตวิญญาณ จิตวิญญาณของผู้ซื้อ ก็ดูเขาเข้าใจ แล้วเขาก็ พยายาม แต่แน่นอนละ คนมีกิเลสอยู่อยากจะได้เปรียบมันก็มีบ้าง เช่น



เวียนเทียน เป็นต้น หรือไม่ก็ใช้เล่ห์เหลี่ยมอย่างนั้นอย่างนี้ อะไรของเขาก็แล้วแต่

ส่วนผู้ชายก็มีทิศทางที่จะตั้งใจเสียสละ ตั้งใจลดกิเลสของตัวเองของตน มันก็มีวิวัฒนาการในตัว หรือแม้แต่ลูกค้า ผู้ที่เขาเข้าใจ เขาก็ปรับตัวของเขา มีหิริ โอตตัปปะ มีการละอาย มีการลดละอะไรต่ออะไรเหมือนกัน ก็ดีขึ้น เจริญขึ้นทั้งทางด้านผู้ซื้อผู้ชาย โดยเฉพาะวิวัฒนาการของการค้าของตลาด ซึ่งมันไม่มีหรอก ตลาดไหนในโลกที่พ่อค้าแม่ค้าทุกคนตั้งใจ จะมาค้าเพื่อขาดทุนกัน เพื่อขายต่ำกว่าทุนให้ได้มากที่สุดอย่างเอาจริงเอาจังแบบนี้



**มันไม่มีหรอก
ตลาดไหนในโลกที่
พ่อค้าแม่ค้าทุกคน
ตั้งใจ จะมาค้าเพื่อ
ขาดทุนกัน เพื่อ
ขายต่ำกว่าทุนให้ได้
มากที่สุดอย่างเอา
จริงเอาจังแบบนี้**

แม้ที่ล่าสุดทุกวันนี้ เราถึงขั้นว่า ติดต่อเจ้าของบริษัทขายรถยนต์ ขอให้นำรถยนต์มาขายขาดทุน คือรถยนต์ที่จะนำมาขายเราไม่เอาถมมือสอง เราเอาเฉพาะรถใหม่เอี่ยมป้ายแดงเท่านั้น จากบริษัทเขาก็ลดราคาให้ต่ำกว่าทุนมา ซึ่งเขาก็ลดราคามาส่วนหนึ่ง และทางเราก็มีเงินขาดทุนสมทบเข้าไปด้วยอีกส่วนหนึ่ง ทุกวันนี้เราก็พอทำได้ นี่เป็นปีที่ ๒ แล้วที่เอารถยนต์มาขาย ลดราคาไป คันหนึ่งก็หลายหมื่นบาท ถึง ๖ หมื่นบาททีเดียว ในอนาคตถ้าเผื่อว่าเขาเข้าใจเรามากขึ้นกว่านี้ เจ้าของรถยนต์ก็น่าจะรู้ว่าที่เราทำมันเป็นการโปรโมทสินค้าแท้ๆ เราไม่ได้อะไร เสียแรงงาน เสียเงินอีกด้วยซ้ำ แต่เพื่อประชาชน ถ้าลดได้เป็นแสนก็น่าจะดี จากราคาในตลาดก็ลดได้คันละเป็นแสนบาทอะไรอย่างนี้ก็น่าจะดี รถที่เราขายนี้ไม่ใช่รถหรูหรารถฟุ่มเฟือยนะ เป็นรถใช้งาน คือรถปิคอัพ รถกระบะ แต่ตอนนี้เราขายถูกได้กว่าครึ่งแสนก็พอสมควร ห้าหกหมื่น เจ็ดหมื่นอะไร ก็ยังดี แต่รถใช้แล้วไม่เอาเราเอารถแกะกล่อง รถใหม่ ขายในราคาที่เขาต้องเห็นการลดราคา เป็นการขายในราคาต่ำจริงๆ

ทีนี้ผู้ที่อยู่ข้างนอก ที่เราไปติดต่อยุทธเข้ามา เจ้าของรถเขาก็ยังไม่กล้า เขายังไม่เข้าใจ เขายังไม่แมน อาจจะไม่เข้าใจ อาจจะไม่เชื่อใจ ระวังว่า เราเองมีอะไรซับซ้อน เราไม่เสียสละจริง รถยนต์นี้เราบอกได้เลย เขาลดเต็มที่ให้เราเท่าไรไม่รู้ละ ให้เขาลดให้ต่ำที่สุด ต่ำกว่าราคาทุนได้ก็เอา แต่เขาก็ไม่กล้าบอกราคาต้นทุน เขาก็ได้แต่ลดจากราคาขายมาให้ ลดมาเถอะ ต่ำเท่าไรก็ได้ก็ได้ คันละ ๕๐,๐๐๐

อะไร ก็หาเงินของเราเสริมเข้าไปอีก ปีที่แล้วเราจ่ายไปคันละ ๑๐,๐๐๐ บาท ๒ คัน เขาลดให้คันละ ๕๐,๐๐๐ เราช่วยอีก ๑๐,๐๐๐ รวมเป็น ๖๐,๐๐๐ นี่เราเสียสละให้จริงๆ เราไม่ได้มีอะไรซับซ้อนเพื่อที่จะมาเอาประโยชน์เข้าตัวเลย เราไม่หrok คุณร่วมมือมา เราก็ร่วมมือไป ร่วมกันเสียสละ อาจจะต้องรอการเข้าใจ รอความมั่นใจต่อไปอีกหน่อย และปีนี้ได้เจ้าเก่ามาเท่านั้น เขาให้มา ๓ คัน เพิ่มจากปีกลาย ๑ คัน ราคาถูกลงกว่าเดิมต่ำกว่าทุน ซึ่งเราไม่แน่ใจว่าต่ำกว่าทุนจริงหรือไม่ แต่แน่นอนลดลงไปไม่ต่ำกว่า ๕-๖ หมื่นบาท จากราคา ๖-๗ แสน คนก็มาจอง มาจับสลากกัน เพราะว่ามันมีไม่กี่คัน แต่คนอยากได้มันเยอะ ก็จับสลากกัน อย่างนี้เป็นต้น

เราก็ทำกันไป เพื่อให้โลกต้องมีสิ่งที่ดีที่ควร ให้เห็นว่า โลกนี้ไม่จำเป็นต้องค้าขายเอากำไรกันก็ได้ ค้าขายขาดทุนนี่เป็นสิ่งที่ดีงามเป็นสิ่งที่ประเสริฐของมนุษย์ เป็นพหุวิชาศาสตร์ของอารยชน ของชาติอารยะ เป็นเศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ ที่มีความเห็นแท้เห็นจริงต่างจากระบบทุนนิยม จึงชื่อว่า **ระบบบุญนิยม** คนที่ปฏิบัติธรรมของพุทธจนกระทั่งบรรลุธรรมเป็นอารยชนจึงจะทำได้ บริสุทธิ์จริงจัง หากยังเป็นปุถุชนอยู่เต็มรูป ยังเป็นไปได้อยาก ถึงทำได้ก็เป็นแค่ครั้งคราว ทำถาวรไม่ได้

แล้วขาดทุนอย่างนี้ ผู้ขายจะอยู่ได้หรือ? ขอยืนยันว่า อยู่ได้ เพราะว่า การคิดทุนก็คิดราคาค่าแรงงานของคนด้วย ไซ้ใหม่ เมื่อเราเอาค่าแรงงานของเราให้น้อย นั่นคือการขายต่ำกว่าทุนแล้ว บริษัทใดก็ตามยอมมีพนักงานหลายคนที่มีค่าตัวกันทั้งนั้น เมื่อแต่ละคนต่างก็ลดค่าตัวของตนเอง คือเอาเงินเดือนน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ บริษัทก็จะมีเงินส่วนนี้เอง เหลือจากที่จะต้องจ่ายตามสามัญ เช่น เงินเดือนพนักงานคนนี้น่าจะ ๑๐,๐๐๐ เขาก็เอาแค่ ๓,๐๐๐-๔,๐๐๐ เงินเดือนคนนี้น่าจะ ๕,๐๐๐ เขาก็เอาแค่ ๒,๐๐๐ เป็นต้น เงินส่วนเหลือที่เขาลดค่าตัวของเขานี้ก็นำไปลดต้นทุนสินค้า สินค้าก็ขายต่ำกว่าทุนหรือเป็นการขายขาดทุนได้แล้วนี้ ส่วนที่ขาดทุนนั้นคือ **“ความเสียสละของพนักงาน”** นั่นคือพนักงานต้องเป็นผู้กิเลสน้อยหรือไม่มีกิเลสจริง จึงจะบริสุทธิ์ใจจริง

พวกนักเศรษฐศาสตร์หรือนักการเงินการบัญชีอะไรก็แล้วแต่ ก็จะงงตรงที่ว่า ถ้ามาขายต่ำกว่าทุนหรือมาขาดทุนอย่างนี้แล้ว คุณจะอยู่ได้อย่างไร จะทนอยู่ได้นานแค่ไหน ก็อยู่ได้สิ ได้นานแน่ เพราะว่าจิตของคนผู้นี้ ได้ปฏิบัติจนมีญาณรู้และได้กำจัดกิเลส จนเป็นคนไม่ได้กินมากใช้มากแล้ว ไม่ได้ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยตามโลกีย์แล้ว อบายมุขเขาก็ไม่มี หลงหรรุหราไปตามสังคัมเขาก็ไม่หลงแล้ว พฤติกรรมสังคัมที่ปรุงแต่งกันจนวิตถารทั้งหลายเขาก็รู้เท่าทันแล้ว ไม่หลงไปกับสังคัมแล้ว กามคุณ ๕ ก็น้อยลงแล้ว ไม่หลงเสพสุขแบบโลกีย์ที่มอมเมากันอย่างไม่หยุดไม่ยั้งได้แล้วจริง เพราะปฏิบัติธรรม พระพุทธเจ้าอย่างรู้จักู้แจ้งรู้จริงมีวิชา ละอวิชา บรรลุธรรมได้จริงแล้ว จึงสามารถเป็นผู้“พอเพียง” ไม่อยากหรือไม่ต้องการไปตามเทรนด์ที่สังคัมครอบงำและมอมเมากันอยู่ทุกวี่ทุกวันได้จริง

เพราะฉะนั้นใครที่จิตมี**“ความพอ”**(สันโดษ) มีรายได้**น้อยก็“เพียงพอ”**(มักน้อย) มัน**“พอ”**(สันโดษ) ในใจของ**ผู้บรรลุสันตญฐิธรรม(ธรรมะขั้นสันโดษ)จริง** จึงสามารถมีชีวิตอยู่ในสังคัมได้**อย่างมีความสุขทั้งๆที่ไม่รวย** ไม่จำเป็นที่จะต้องได้เงินมาให้แก่ตนเองมากแต่ประสิทธิภาพของเขาสูง ค่าแรงงานของเขาก็ต้องสูง แต่เขาเต็มใจที่จะเอาค่าตัวน้อย คนคนนี้ก็เสียสละให้แก่สังคัมมาก ต้นทุนก็ลดได้มาก นี่เป็นความจริง เป็นสัจธรรม ที่ผู้บรรลุธรรมมองเห็นชัดๆว่า มันเป็นสิ่งดี เป็นความประเสริฐของคน เพราะมันเป็นประโยชน์ทั้งตนที่ได้ทำดี เป็นประโยชน์ทั้งแก่สังคัมที่มีการกระจาย



**อาตมาสอนคนไม่ให้
เอาเปรียบ มันก็ได้น้อย
มันก็จนอยู่แล้ว แล้วไม่
ให้สะสมอีก ให้พอหมุน
พอเวียนใช้ตามฐานะ
เท่านั้น แคมจะต้องมา
เสียสละ โอ...มันบิจน
กรอบหรือ ก็จนแหละ แต่
ไม่ถึงกรอบหรอก เรายัง
พอมิเรียวมีแรง มีเหลือ
พอที่จะช่วยสังคมออกไป
ได้อยู่เสมอ เพราะเรามา
ร่วมกันทำ เสียสละกัน
คนละไม้คนละมือ**

ทุนกระจายสมบัติออกไปให้สังคม เป็นอุกฤษฏะ(ประโยชน์ ๒ ฝ่าย)แท้ๆ เขาจึงเต็มใจทำอย่างเป็นสุข ไม่ได้ฝืดฝืน ไม่ได้ลำบากใจเลย เศรษฐศาสตร์บุญนิยมมีแนวทางอย่างนี้ เห็นความจริงอย่างนี้ อันนี้คิดว่าเป็นวิธีคิดที่จะทำให้สังคมไปรอด สังคมไปได้ดี และเป็นคุณสมบัติที่ประเสริฐ เป็นคุณวิเศษ เป็นคุณค่าของชีวิตของมนุษย์ที่แท้จริงด้วย จึงจะทำให้ถาวร ทำให้ขายต่ำกว่าทุนได้จริงๆ อยู่ตลอดไป ไม่ใช่เล่นๆ ไม่ใช่การโชว์ชั่วคราว

ถาม การที่เราเอารถยนต์มาขาย จะเป็นการออกนอกกรอบปัจจัยสี่ ทำให้คนพึ่งเฟือฟุ่มเฟือยหรือเปล่า

ตอบ เราไม่ได้ขายรถสปอร์ต เราไม่ได้ขายรถเก๋งงามๆ หลูๆ ราคาแพงๆ เราขายรถปิกอัพ เราขายรถที่จะเป็นเครื่องใช้ทำงาน ซึ่งมันเป็นปัจจัยของชีวิต ทุกวันนี้คุณไม่ใช่รถยนต์มันไม่ได้หรอก รถยนต์มันเป็นเครื่องทุ่นแรงที่จะใช้ในชีวิตมนุษย์ ไม่ใช่ขายรถแข่ง ไม่ใช่ขายรถสปอร์ต ไม่ใช่ขายรถหรูหราราคาแพงเฟือฟุ่มเฟือยต่างๆ แม้แต่รถเก๋งเราก็ไม่ได้สั่งมาขาย

เราขายรถปิกอัพ รถตู้ใช้งาน เราขายรถงาน รถที่ใช้บรรทุก อย่างน้อยก็ใช้บรรทุกหนึ่ง รถตู้บรรทุกหนึ่ง กับรถปิกอัพอย่างนี้ ไม่ใช่รถหรูหราระไร

ถาม ปกติพอท่านสอนญาติธรรมพวกเราไม่ให้สะสม ปีก็จบอยู่แล้ว แต่ต้องมาเสียสละวัตถุออกไปอีก มันจะไม่ทำให้จนแบบจนกรอบไปเลยหรือเปล่า

ตอบ เออ...น่าคิดนะ อาตมาสอนคนไม่ให้เอาเปรียบ มันก็ได้ไม่น้อย มันก็จนอยู่แล้ว ไม่มีมาก แนนอน แล้วไม่ให้สะสมอีก ให้พอหม่นพอเวียนใช้ตามฐานะเท่านั้น แถมจะต้องมาเสียสละ โอ...มันมีจนกรอบหรือ ก็จนละ แต่ไม่ถึงกรอบหรอก เรายังพอมีเรี่ยวมีแรง มีเหลือพอที่จะช่วยสังคมออกไปได้อยู่เสมอ เพราะเรามาด้วยกันทำ เสียสละกันคนละไม้คนละมือ คนละนิดคนละน้อย คนละมากตามจริงที่เป็นได้ โดยมารวมกันก็เป็นกอบเป็นกำก่อน มันก็พอให้ดำเนินกิจการได้ เราก็ต้องประมาณผลได้กับการสะพัดออก ตามที่ยังมีส่วนเกินของตน คนในโลกคนในสังคม ไม่ว่าจะเป็นชาวโศก ก็ตาม คนข้างนอกนี้ไม่ต้องพูดเลย เขาจะต้องสะสมส่วนเกินไว้อย่างหวงแหนไม่มีที่สุดแน่ เขาจะต้องมีส่วนเกินถือเอาไว้ และพยายามเพิ่มมากขึ้นๆๆๆ ไม่มีที่จบ แต่ต่างจากพวกเราชาวโศก แม้จะเป็นชาวโศกที่อยู่ข้างนอกหรือว่าชาวโศกที่อยู่ห่างๆ ซึ่งยังมีสะสม ยังมีพอที่จะลดละออกมาได้อีก เพราะฉะนั้นสิ้นปีทีหนึ่งก็บอกกัน เออาน่า...ตั้งปีหนึ่งมันก็ยังเหลือมีอะไรพอ กัดใจสละออกหน่อย สะสมไว้ขนาดนั้นแล้ว เอ้อออกมาบ้าง สรุปลแล้วแต่ละปีๆ ก็พอเหลือ ที่เราทำอยู่ทุกวันนี้ ก็ไม่ทำงานเกินเหตุ จนกระทั่งว่าเราไปเป็นหนี้เขา ต้องไปเสียดอกเบี้ยไปเป็นหนี้เป็นสิน ไม่มีแรงพอที่จะไปจ่ายหนี้เลยกลายเป็นหนี้ทับถมตัวเองให้ทุกข์ร้อน ให้ลำบาก มันก็ไม่ถึงขั้นนั้น เราก็แสดงให้เห็นได้ว่ามันยังพอหม่นเวียน

ตราบไต่ที่คนเรายัง “มีความขยัน มีสมรรถนะ ความสามารถ” ขยันสร้างสรรค์กันอยู่ทุกวัน ทุกวินาที ทุกนาที ทุกชั่วโมง ทำกันอยู่ไม่ซี้เกียจ เป็นองค์รวมของประชากรที่รวมๆกันอยู่ ทำให้มีพลังงาน มีการสร้างสรรค์อยู่เสมอ ไม่หยุดหย่อน มีผลผลิตที่เกิด มีสมบัติที่เกิด มีสินค้าพอที่จะมาขายได้อยู่ตลอด เพราะตราบไต่ที่คนไม่หยุดนิ่งๆ อยู่เฉยๆไม่ทำอะไร แต่ยังทำงานสร้างสรรค์ มีสมรรถนะ มีความขยันอยู่ ทุกอย่างจะก่อเกิดอยู่ทุกวันแหละ ยิ่งเป็นสังคมกลุ่มหมู่ที่เป็นหนึ่งเดียวกัน เข้าใจตรงกัน มีอุดมคติตรงกัน มันก็ยิ่งเป็นพลังรวมที่ผนึกแน่น มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็สะพัดกันไป เมื่อมันไม่เสื่อม มันก็มีเป็นความจริงอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นแม้ว่าเราเอง จะเป็นคนจน ไม่เอาเปรียบ ไม่สะสมกักตุน แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม ในวิถีการสะพัดของเศรษฐกิจศาสตร์บุญนิยม ก็ยังเห็นรูปรอยว่า ถึงไม่มีวิธีการเอาเปรียบเหมือนทุนนิยมเลย ก็อยู่ได้

อย่างที่ถามมานั้นแหละว่า สอนให้จน จนแล้วยังจะต้องเอามาให้อีก มาเสียสละ มาชูดมารีดออกไปอีก มันจะไม่จนกรอบสุดขนาดเทรอ มันก็ยังสามรถที่จะสะพัดให้ได้ ปีหนึ่งๆ เฉลี่ยแล้วสรุปผลแล้ว ปีหนึ่งนี้เราได้สะพัดในตลาดอาริยะนี้รวมได้ประมาณก็หลายล้านบาท จริงๆเราเปลืองเงินแท้ๆ ที่เราเอาไปซื้อข้าวซื้อของมาเป็นตัวเงินจริงๆ ซื้อของแล้วมาขาดทุนแท้ๆ เฉพาะตัวเงินนะ ยังไม่คิดค่าเตรียมงาน ไม่คิดค่าจัดสถานที่ ไม่คิดค่าไฟ ค่าน้ำ ไม่คิดค่าแรง ไม่คิดค่ารถ ค่าอะไรอื่นๆ เฉพาะเงินสดๆ **ที่เราต้องจ่ายปีหนึ่งประมาณสี่ล้านบาท ห้าล้านบาท เป็นเงินสดๆ ที่เราสะพัดซื้อของ**

มาแล้วก็ขายต่ำกว่าทุนไปให้แก่ประชาชน มันก็ไม่ใช่น้อย ซึ่งเมื่อเราได้คำนวณดู จริงๆแล้ว อย่างปี ๒๕๔๗ เราเสียสละออกไปคิดรวมแล้วที่เราจ่าย ๗,๒๓๗,๘๒๐ บาท ปี ๒๕๔๘ เราจ่ายไป ๘,๐๑๖,๕๐๖ บาท ปี ๒๕๔๙ นี้เราจ่ายไปถึง ๑๐,๙๓๒,๙๓๔ บาททีเดียว ยังไม่ได้คิดมูลค่าที่เป็นทุนทางสังคมที่ไม่เป็นตัวเงินอีกนะ เช่น เงินรับบริจาคมาเพื่อเตรียมงาน สินค้าหรือผลไม้ที่ได้รับบริจาคมาใช้ในงาน แรงงาน กำไรอาริยะ เป็นต้น ซึ่งเราคิดดูแล้ว มูลค่าทุนทางสังคมนี้ ปี ๒๕๔๗ ประมาณได้ ๕,๐๑๗,๓๐๔ บาท ปี ๒๕๔๘ ประมาณได้ ๖,๐๘๙,๐๓๖ ปี ๒๕๔๙ ประมาณได้ ๘,๔๕๔,๐๔๖ บาท ซึ่งเห็นแล้วว่า เมื่อรวมค่าสถานที่ค่าอะไรต่ออะไรอีก โอ้โฮ...นี่ถึงหลักสิบล้านทีเดียว ซึ่งเรายังทำได้ นี่แหละคือสิ่งที่ยืนยันให้เห็นได้ว่า แม้แต่วิธีการคิด และวิธีปฏิบัติที่ไม่เหมือนกันกับทุนนิยม มันคนละขั้วเลยก็ตาม มันก็ยังสามารที่จะเปิดตลาดเป็นงาน Expo ที่มีการค้าขายแบบขาดทุนได้จริงๆเลย งาน Expo ของทางโลก นั่นเขาก็แสดงการขายสินค้า เพื่อจะเอาเปรียบบริดนาทาเร้นเอากำไรกำไรจริงๆ อย่างทุนนิยม แต่ของเราทำอีกอย่างหนึ่งงาน Expo แบบของเราการค้าขายกันได้ เปิดตลาดกันได้โดยไม่ต้องไปเอากำไรกำไรใคร เสียสละให้เห็นๆอย่างนี้แหละ ยังทำได้อยู่ทุกปีๆ ถ้าจะว่าไปแล้วนี่เป็นการยืนยันให้เห็นว่า **คนเราไม่จำเป็นจะต้องโลภมาให้ได้มากๆเท่านั้นจึงจะมีเสียสละได้ แม้เป็นผู้มีก้น้อยสันโดษพอเพียงแท้ๆ เสียสละแล้ว แล้วก็ยังเสียสละได้อีก**



ถาม

พ่อท่านเคยบอกว่าตลาดอาริยะ เป็นเหมือนการสอบไล่ใหญ่ของชาวอโศก นิยะของคำว่า การสอบไล่ใหญ่มีความหมายอย่างไร



ตอบ

ที่บอกว่าตลาดอาริยะเป็นการสอบไล่ของชาวอโศกก็คือ

๑. เรามีชีวิตอยู่มาตลอดปี ปีหนึ่งจะมีตลาดอาริยะ ๑ ครั้ง เมื่อปีหนึ่งเสร็จ เราจะมีผลผลิตดีขึ้นใหม่ มีผลผลิตใหม่ใหม่ เรามีผลผลิตอะไร แค่นี้



☸ ตลาดอาหาร จานละ ๑ บาท

๒. แต่ล่ะปีเราได้เพิ่มความเป็นผู้ผลิตเองหรือไม่ แค่นั้น ถ้ามีก็เอามาขายในตลาด ซึ่งแสดงถึงความอุดมสมบูรณ์ของเราชาวโอโศก ที่ผลิตเอง มีกินเองใช้เอง จนเหลือมาขายเผื่อแผ่แก่ผู้อื่น

๓. แม้จะเป็นผลผลิตของคนอื่น เป็นสิ่งที่เราผลิตไม่ได้ เราไปซื้อหาผลผลิตของผู้อื่นมาขาย เพราะเห็นว่า เป็นสิ่งจำเป็นที่เราควรจะต้องซื้อหามา เพื่อที่จะค้าขาย เหมือนนักการค้า เหมือนนักพาณิชย์ ซื้อของนั้นมาขาย ซื้อของนี้มาขายอย่างนี้ เราก็ไปหามา เราทำได้ดีแค่นี้ กว้างขวางขึ้นหรือไม่ สัมพันธ์กับผู้ผลิตสินค้าข้างนอกเขาได้ดีอย่างไรบ้าง

๔. อันนี้สำคัญ เป็นข้อสอบเป้าหมายหลักทีเดียว หมายถึงตัวบุคคลชาวโอโศกแต่ละคน คือเราชาวโอโศกทั้งมวล แต่ล่ะปีจะเสียสละได้ดีขึ้นแค่นั้น จะมีน้ำใจ มีจิตใจที่เอื้อเพื่อเจือจาน เต็มใจที่จะทำงาน และเรียบร้อย ราบรื่น อบอุ่นดีไหม มันหมายถึง จิตลดความโลภความโกรธความหลง นั่นเอง ดีขึ้น เพิ่มขึ้นได้จากปีก่อนๆหรือไม่

๕. ชาวโอโศกเรามีกันทั่วประเทศ พอมารวมกัน ช่วยกันทำ มันก็บอกให้รู้ว่า เราต่างก็พยายามมาร่วมไม่ร่วมมือกัน ร่วมงานกัน ประสานกันได้ดี มีทั้งสามัคคี และพลังอย่างไร ปานใด ซึ่งพิสูจน์รวมไปถึงทั้งตัวสินค้า ว่าเราได้ช่วยกันชวนขายสรรสร้าง และเสาะหา มีทั้งบุคคล มาสร้างความเป็นตลาดได้ดีแค่นี้ ทำให้ทั้งชาวโอโศกเองก็พัฒนาขึ้น ลูกค้านามาซื้อก็พัฒนาขึ้น

๖. การจัดการ การทำงาน เราจัดหรือทำได้ดีขึ้น มีการจัดการ มีการจัดระเบียบระบอบอะไร วิธีการต่าง ๆ นานา ซับซ้อนตั้งหลายชั้นหลายเชิง ดีขึ้นอย่างไร แค่นั้น

๗. ประชาชนจะได้รับผลอย่างไร ทั้งด้านวัตถุ ทั้งด้านจิตวิญญาณจะรับการสะพัต กระทบได้ หรือเรียนรู้ได้ เข้าใจได้ เช่น ลูกค้ายี่มาตลาดนี้ พฤติกรรมของเขาแต่ละปีๆ เขาเข้าใจเรามากขึ้นแค่นั้น นักค้าขายพวกเรานี้ เป็นนักค้าเสียสละ ไม่เหมือนตลาดที่อื่น เป็นตลาดเสียสละ เพราะฉะนั้นคนพวกนั้นก็จะมีสำนึกเล็กๆ สำนึกว่า **เมื่อมารับบริการตลาดนี้แล้วเขาย่อมจะไม่แสดงออกอย่างตลาดข้างนอก ที่ต่างก็แสดงออกว่าใครได้เปรียบก็ดีที่สุด แต่ของเราถ้าผู้ขายเสียสละแล้ว ผู้ซื้อก็น่าจะเสียสละเป็นผลสะท้อนตอบ ซึ่งกันและกันบ้าง** ก็ดูวิวัฒนาการของคนเหล่านี้เหมือนกัน แต่แน่นอน คนมันมาเยอะ คนที่มาเยอะนี่คนที่พัฒนาขึ้นก็มี คนที่ไม่พัฒนาขึ้นก็มี คนที่มาใหม่ไม่รู้เรื่องแต่ก็มาพัฒนาให้เห็น บู้บู้ก็มี อะไรพวกนี้ เป็นต้น ซึ่งมันเป็นความซับซ้อนอยู่หลายชั้นหลายเชิง

สรุปแล้ววิวัฒนาการในการจัดงานขึ้นมานี้มีผลดีทางด้านสังคมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ อะไรก็แล้วแต่ โดยเฉพาะพิสูจน์พาณิชย์ศาสตร์บุญนิยม นวัตกรรมหนึ่ง ก็ได้เห็นว่าดีขึ้นมากเลยทีเดียว

ถาม พ่อก่านเคยให้คำกำหนดหมายว่าตลาดอารีจะเป็นบุญญาวุธหมายเลข ๒ มีเป้าหมายอย่างไร

ตอบ บุญญาวุธ หมายความว่า เป็นอาวุธนำบุญสร้างบุญ ศาสตร์หรืออาวุธนี้ มันเป็นเครื่องที่จะทำให้สิ่งที่ไม่ดีหายไป ทำให้สิ่งที่ดีขึ้น ดีขึ้น พัฒนาขึ้น ศาส-ตระ มันมีหมายความว่าอย่างนั้น หมายความว่าความรู้ หรือหมายความว่าอาวุธก็ตาม โดยเฉพาะเรากำลังไปว่าเป็น“บุญญาวุธ” หรือเป็น“ธรรมอาวุธ” บุญญาวุธ หรือธรรมอาวุธเป็นอาวุธทางธรรม หรือเป็นอาวุธที่เกิดบุญ เกิดการชำระกิเลส

เกิดการสร้างความดี เป็นอาวุธที่นำไปให้เกิดการสร้างความดี การทำให้ดีขึ้น ที่เป็นหมายเลข ๒ อย่างที่เราทำงานกันมาในกลุ่มชาวโศกของเรา เกิดบุญญาวุธหมายเลข ๑ คือ อาหารมังสวิรัต ซึ่งบุกเบิกนำพาคนให้รู้จักจิตวิญญาณ รู้จักการเมตตาเกื้อกูล รู้จักการลดละกิเลสตัณหา ตัณหาหยาบๆ ไร่นานานามาก่อน

ที่นี้ตัวที่ ๒ คือเรื่องการเอาเปรียบ เรื่องความโลภ ตลาดหรือการซื้อขายนี่เป็นการเอาเปรียบเอาไรต์ การซื้อขายอย่างทุนนิยมนั้น ซื้อขายเอาเปรียบเอาไรต์กันอย่างแท้จริง คีลข้อ ๑ โทสมูล คีลข้อ ๒ โลกมุล ตลาดอาริยะ เป็นบุญญาวุธหมายเลข ๒ ก็คือการพยายามที่จะทำอะไรให้สังคมเกิดการสะดุดเกิดการฉุกคิด เกิดการเข้าใจถึงลักษณะของจิตวิญญาณมนุษย์ว่า สิ่งที่ดี สิ่งที่ดีจริงคืออะไร แล้วเขาก็จะได้พัฒนา เขาก็เป็นตัวนำตัวจักร ให้มันก่อเกิดไปเรื่อยๆ ประชาชนมาเรียนรู้ จะได้สะพัดขึ้นไปมาก เคยบอกพวกสื่อสารมวลชนว่า นี่แปลกนะ...ตลาดอาริยะนี้ น่าจะเอาไปเปิดเผยโฆษณาเอาไปสื่อให้ประชาชนได้เห็นบ้าง แต่บอกแล้วเขาก็เฉย เขาไม่เคยไปสนใจเลย เขาไม่นึกว่าเป็นของแปลกแล้วเขาก็ไม่มานำไปออกอากาศ ไม่มานำไปลงพิมพ์ ก็ไม่เป็นไร เขาอาจจะตั้งใจที่ว่ามันเรื่องที่ชาวโศกทำ ไม่สนใจ หรืออาจจะคิดว่าเราอยากจะทำโฆษณาตัวเอง เขาก็เลยไม่อยากโฆษณาให้ แต่ถ้าแพร่กันไปเพื่อประกาศให้ประชาชนรู้ และชวนกันมาทำอย่างนี้เถิด มาค้าขายอย่างนี้เถิด มันจะเป็นบุญญาวุธหรือธรรมวุธ ที่ดี ที่น่าจะทำให้ดีขึ้นในสังคมมากๆ แต่ก็ยังไม่ตื่นตัว ไม่รู้สึกอะไร ก็ไม่เป็นไร เราก็ทำตามประสาเรา ตั้งใจทำให้ดีขึ้น เมื่อเราเห็นว่าสิ่งนี้ดีแน่ ดีจริง



เพราะฉะนั้นที่ถือว่าเป็นบุญญาวุธหมายเลข ๒ นี้ ก็เพราะว่า มันมาตามวาระเวลา ไล่เรียงมาเรื่อยๆ จากที่กล่าวแล้ว จากข้อลตโทสมมูล บุญญาวุธหมายเลข ๑ ลตความเหี้ยมโหดรุนแรง ซ้ำแกลงอะไรต่ออะไรกัน เราไม่กินเนื้อสัตว์ แล้วก็ไม่ใช่กัน อบรมจิตด้านเมตตา อันที่ ๒ นี้ก็มาลตความโลภไม่โลภมาก เป็นบุญญาวุธหมายเลข ๒



ถาม โดยเนื้อหาของตลาดอารยะก็คือ การเอาของไปแจกจ่ายเพื่อประชาชน ความหมายตรงนี้จะแตกต่างจากการสังคมสงเคราะห์อย่างไร



ตอบ นัยยะมันซับซ้อนกว่า มันลึกซึ้งกว่ากันมาก การแจกให้กันเฉยๆ นั้นมันระนาบเดียว ตื้นๆ การให้ที่เท่ากันแหละ แต่“การขาย”ในโลกทุนนิยมนั้น มันไม่ใช่“การให้”เลยนะ การขายตามแบบของทุนนิยมนี้มันเป็น“การเอาเปรียบ”แท้ๆจริงๆซัดๆเลย เพราะทุกคนต้องขายให้เกินราคาทุน และถ้าใครฉลาดมากก็พยายามเอาเกินให้มากกว่าๆๆได้ อย่างไม่มีขีดชั้น แล้วถือว่าสุจริตยุติธรรม ถือว่าเก่งกาจในสังคมทุนนิยมอีกต่างหาก มันเป็นปลาใหญ่กินปลาเล็กที่ทารุณโหดร้ายจนจรรจนรรจ์ที่สุด ต่างจาก“การให้-การเสียสละ”คนละขั้ว ตรงนี้เป็นประเด็นสำคัญ ส่วน“การขาย”ตามแบบของบุญญานิยมนี้ มันเหมือน“การให้-การเสียสละ”ไปในตัว **โดยมีเชิงชั้นแห่งความเมตตา ไม่ใช่ความเห็นแก่ได้ที่โหดเหี้ยมอย่างทุนนิยม** ซึ่งต้องมีทั้งความจริง มีทั้งความเฉลียวฉลาดในการจัดการ การกระทำอะไรต่ออะไร

และระบบวิธีของ“การค้าขายหรือธุรกิจ” วิธีการอะไรพวกนี้มันไม่ใช่“การให้หรือการทาน”แท้ๆ ซึ่งมันยากเย็นกว่ากันมาก ต้องมีวิธีการจัดการอันจะต้องพัฒนาก้าวหน้ามากขึ้นกว่า“การให้หรือการสงเคราะห์”เฉยๆ เพราะว่าทุกอย่างมันจะต้องมีระบบหมุนเวียนสัมพันธ์ทั้งสังคม ทั้งวัตถุ ทรัพย์สิน เงินทองต่างๆนานา โลกทุกวันนี้เป็นโลกที่มีความรู้ในเรื่อง“สิทธิ” มีสิทธิมนุษยชนสมบูรณ์แล้ว หมดยุคสมบูรณาญาสิทธิราชที่พระเจ้าแผ่นดินเป็นเจ้าของสมบัติทั้งหมดในประเทศ หมดยุคทาสที่คนผู้เป็นทาสไม่มีสิทธิทั้งในวัตถุและสิทธิในความเป็นคน และโลกก็เป็นยุคโลกาภิวัตน์แล้วด้วย ประเทศไทยทุกวันนี้ไม่ใช่เป็นอยู่แค่สังคมในประเทศเราแคบๆเท่านั้น แต่เป็นระดับสังคมโลก เพราะฉะนั้นจุดหมายปลายทางขบวนการแก้หรือว่าการที่จะให้มีการเรียนรู้แล้วก็มีการอภิวัฒน์พัฒนาปรับปรุงในเรื่องของพฤติกรรมมนุษย์ จิตวิญญาณมนุษย์ อันเกิดจากการซื้อขาย-ธุรกิจแลกเปลี่ยนอะไรต่างๆพวกนี้ ก็ควรจะรูปแบบมีตัวอย่าง มีทฤษฎีและกลวิธีอะไรที่เจริญขึ้นให้มีฤทธิ์มีแรง มีประสิทธิภาพพอสมควร จึงจะใช้ได้ มันเป็นศาสตร์ เป็นพาณิชยศาสตร์ ซึ่งซับซ้อนลึกล้ามีระบบระเบียบแบบแผนมากกว่าการทานหรือการสงเคราะห์ ถ้าเผื่อว่าไม่มีระบบ ไม่มีแบบแผน ที่ได้จัดสรรข้อดีข้อด้อยให้เกิดวิธีการ จนเป็นสูตรที่ดี จนเป็นหลักการที่มีฤทธิ์มีแรงพอที่จะพาคนมาดำเนินสืบสานกันให้เกิดในสังคม และเป็นประโยชน์แก่สังคม มันก็ไม่เกิดแน่ เราจึงต้องอุตสาหะ เพราะมันไม่ใช่สามัญ มันลึกซึ้งกว่าสามัญ มันทวนกระแสด้วย แต่มันเป็นสัจจะที่ดีแท้ วิเศษแท้ จึงต้องทำให้คนรับรู้รับทราบแล้วก็ตื่นตัวกัน ให้สนใจขึ้นมา จะว่าสร้างการตลาดก็ได้ จะว่าโปรโมทก็ได้ ก็ต้องมีวิธีในการกระทำ ทุนนิยมเขาก็มีวิธีของเขา ของเราก็ควรมีวิธีการกระทำตามประสาเราเช่นกัน เราทำไป ได้ประมาณนี้ ก็ดีแล้ว





จดหมาย จากญาติธรณี



บันทึกการเดินทาง...ความรู้สึกนึกคิด ชีวิต และความเข้าใจ


บางครั้งการมาของกำลังใจก็คล้ายๆกับเงิน มันไม่ได้มาจากการให้เฉยๆของคนอื่นเสมอไป น้อยครั้งที่จะมีคนให้เงินเรามาเฉยๆ แม้จะได้มาเฉยๆก็อาจแฝงไว้ด้วยเลศนัยที่ใจหยั่งรู้ได้ยาก กำลังใจก็เช่นกัน บางครั้งก็อาจได้มาตรงๆง่ายๆ ซึ่งไม่รู้ว่ามีอะไรแฝงอยู่ข้างใน แต่ก็หลายครั้งที่ต้องสร้างเองที่ตัวเรา...ที่ใจของเรา... เงินที่ได้มาจากการรับจ้างด้วยความเหน็ดเหนื่อยจะดูมีคุณค่ามาก แต่ถ้าหากเงินนั้นได้มาจากการทำงานด้วยตัวเอง เกิดผลผลิตขึ้นมา เปลี่ยนเป็นเงินตราแล้ว แม้จะมี "มูลค่า" เพียงน้อยนิด ก็กลับมี "คุณค่า" มหาศาล... **กำลังใจที่สร้างขึ้นมาได้ด้วยตัวเองก็เป็นกำลังใจที่มีคุณค่ามหาศาลเช่นกัน บางครั้งอาจจะมากกว่ากำลังใจที่ได้จากคนอื่นด้วยซ้ำ เพราะเราสามารถให้กำลังใจตัวเองได้ตลอดเวลา แล้วเราก็รู้ตัวอยู่ได้ตลอดเวลาด้วย**



ในบางครั้งกำลังใจไม่ได้มาในรูปถ้อยคำที่แสนดี แสนหวาน แต่มันอาจจะมาในรูปของถ้อยคำที่แสนร้ายและขมขื่น ก็อยู่ที่ใจของเราเอง อยู่ที่สติปัญญาของเราเองว่าจะพัฒนา-แปรสภาพถ้อยคำร้ายๆขมๆเหล่านั้น ให้เป็นกำลังใจได้มากน้อยแค่ไหน เพียงใด เหมือนกระแสไฟฟ้าที่มา

ในรูปที่ยังใช้ไม่ได้หรือกระแสไฟอ่อนเกินไป ก็ต้องเข้าหม้อแปลงไฟฟ้าเสียก่อน เพื่อให้เป็นไฟฟ้าที่พร้อมใช้งานได้หรือมีกระแสไฟที่แรงขึ้นพอใช้ได้ อยู่ที่หม้อแปลงไฟว่าดีแค่ไหน ถ้าทนก็ใช้ได้นาน ถ้าไม่ทนไม่นานก็เสื่อม ถ้ามีขดลวดมากก็แปลงไฟได้สูง มีขดลวดน้อยก็แปลงไฟได้ต่ำฉันใดก็ฉันนั้น กำลังใจของมนุษย์เราก็เช่นกัน บ่อยครั้งที่มาในรูปที่ไม่ใช่กำลังใจแต่ด้วยจิตใจอันเปรียบได้ดั่งหม้อแปลงไฟ **ถ้าดีมีคุณภาพ ก็สามารถแปลงสิ่งร้ายๆ ให้เป็นกำลังใจแก่ตัวเองได้** ยิ่งหม้อแปลงมีความทนคือครัทธามากก็จะใช้ได้ทนนาน ยิ่งมีขดลวดคือ สติปัญญา มากก็ยิ่งแปลงพลังงานแห่งกำลังใจได้สูงเช่นกัน **สิ่งสำคัญที่อยู่ใใจของตัวเรานั้นเองว่าจะรู้จักใช้ “ปัญญาญาณ” ในการดำรงชีวิตหรือไม่ มากน้อยเพียงใด หรือจะรู้จักใช้แค่เพียง “สัญชาตญาณ” อันมีอยู่ในทุกสรรพสัตว์ที่เกิดมาบนโลกใบนี้เท่านั้น** ถ้าหากรู้จักใช้แต่สัญชาตญาณ มนุษย์ก็จะเป็นแค่สัตว์โลกธรรมดาๆตัวหนึ่ง ซึ่งไม่ต่างอะไรไปจากสัตว์เดรัจฉานทั่วไป เป็นมนุษย์ได้ก็แค่เพียงร่างกาย ส่วนจิตใจก็ยังไม่ใช่มนุษย์ มีเพียงปัญญาญาณที่ทำให้มนุษย์ต่างจากเดรัจฉานทั้งหลาย หากมนุษย์ใช้ปัญญาญาณในการดำรงชีวิตมากเท่าใด สังคมก็จะยิ่งสงบสุขร่มเย็นได้มากเท่านั้น สันติภาพ สันติสุข ก็ไม่ไกลเกินฝัน.....

☸ **แก่นคำกล่าว พิลาถน้อย จ.ยโสธร**

 ศึกษาเรียนรู้โลกย์กับธรรมไปด้วยกัน ทำความเข้าใจตนเองเสมอ จนสามารถเข้าใจผู้อื่นได้ด้วย สันติภาพและสันติสุขเล็กๆ ก็จะเริ่มก่อเกิดที่ใจตน..... -- **บ.ก.**

ฝันไว้ได้กำไร ตามใจขาดทุน

ดิฉันเพิ่งมีโอกาสกลับมาบ้านเกิด แม่ส่งหนังสือมาให้อ่านเป็นการด่วน ได้มาทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงเด็ก พบโจทย์มากมาย ตามจิตใจไม่ทันอยู่บ่อยๆ เรื่องกินก็อดกินจุกจิบไม่ได้เสมอ ได้ตบะเพิ่มก็ต่อเมื่อมาวัดฟังธรรม นำไปฝึกดูก็สามารถทำได้ เช่น **เรื่องลดการฟุ่มเฟือยในการใช้เสื้อผ้า ฝึกไม่นอนกลางวัน ฝึกให้อภัยต่อผู้คนรอบข้างโดยเห็นประโยชน์คนอื่นให้มาก ใจจะเย็นลง ไม่ต่วนโกรธ**




ได้มาฟังธรรมะจากพระแล้วอยากทำความดีหลายประการ ณ ตอนนั้นก็ยังมีสมณะหลายท่าน ได้พูดหลายสิ่งหลายอย่างให้ฟังแล้วรู้สึกอยากกระทำ ท่านก็กำหนดว่าใครตั้งบะได้บ้างว่า “ในช่วงเข้าพรรษาจะไม่ซื้อเสื้อผ้าใหม่ใส่เลย” ยกมือขึ้น ดิฉันก็เป็นคนหนึ่งที่ยกมือ แม้ตอนนั้นจะยังไม่ทำแต่ตั้งใจจะทำให้ได้ จึงกำหนดแก้ไขเลยว่าเราต้องทำให้ได้ๆ

มีอีกข้อหนึ่งว่า “ใครจะกินวันละ ๒ มื้อได้บ้างในช่วงเข้าพรรษา” ดิฉันก็ยกมืออีกเป็นครั้งที่ ๒ การรับสัญญาใจในครั้งนั้นมี ๒ ข้อ ที่ดิฉันต้องกระทำให้สำเร็จ เมื่อกาลเวลาผ่านไปข้อแรกนั้นทำได้ดีส่วนข้อ ๒ ช่วงแรกๆที่ทำได้คือ ๒-๓ วันแรก และหลายวันต่อมาก็ได้บ้าง อีกวันต่อมาก็เป็นจุดจบมาพร้อมกับการกำหนดมื้อไม่ชัดเจนเรื่อยๆมา กระทั่งออกพรรษาค่ะ

ทุกวันนี้ก็พยายามอย่างมากอยู่ อยู่บ้านมองเห็นของกินง่าย อะไรก็เป็นเรื่องกินไปซะหมด รู้ว่าของกินวางอยู่ที่ไหนก็อยากจะทำจัดการเข้าปากตัวเองอยู่เรื่อยๆ แปะอยู่บ่อย แม้ตั้งใจใหม่ก็ได้แค่วันเดียว เดียวก็กลับไปเหมือนเดิมอีก บางวันก็หาเรื่องงานทำให้เพลินๆ จนลืมเรื่องกินไปก็มี สุดท้ายแล้วก็แพ้ใจตัวเอง กลับมาตามใจเหมือนเดิมค่ะ

✽ เภาวิสัย สุวรรณศิลป์ จ.สุโขทัย

 ตั้งใจสู้กับกิเลสตัวเอง...แม่แพ้อึดใจก็ยังมีกำลังด้วยศรัทธาที่ยังมีใจสู้ การได้ลงสนาม สัมผัสตัวตนจริงของกิเลสในตัวเราเอง เป็นเรื่องดีที่มีแต่คนกล้าเท่านั้นจะสามารถทำได้ ในความคิดบางเรื่องดูยากลำบาก ทุข์ทรมาน แต่ขณะเผชิญความเป็นจริง ไม่ยากลำบากหรือทรมานเท่าในความคิดเลย ดังนั้นอยู่กับความเป็นจริงในปัจจุบันเปลืองพลังน้อยกว่า ทุข์น้อยกว่าด้วยนะ -- **U.K.**

พ่อแม่ คือ พระอรหันต์ของลูก

.....อ่านแล้วได้ข้อคิดหลายอย่าง ดิฉันพยายามทำใจอยู่เหมือนกัน แต่มันลำบากนะสำหรับใจที่อ่อนแอ ดิฉันไปที่ปฐมมโศกหลายครั้ง พยายามไปเอากำลังใจมาต่อสู้กับหลายสิ่งรอบด้าน แพ้บ้างชนะบ้าง เจ็บปวดรวดร้าวก็พอทน เรื่องมันสวีตดิฉันกับสามีกินเด็ดขาดแล้ว เหลือลูกคนโตกับน้องที่พิการเขายังตัดไม่ได้ เขาเลี้ยงน้ำใจทั้งสองคน น้ำใจจากดิฉันเขาอยากได้ แต่เขาไม่มีน้ำใจให้ดิฉันและพ่อเขาเลย เจ็บปวดใจลึกๆแต่พูดเตือนสอนเขาก็วาบ่น นำเบื้อรำคาญ เวียบลักที่ เขาใช้จ่ายเงินไม่เสียดาย เขาไม่ช่วยทำงาน ขอแต่เงินใช้จ่าย ไม่เสียดาย ครั้นไม่ให้ก็กลัวไม่จบ ปวด. ดิฉันต้องทนเพื่อให้เรียนจบแล้วก็ปล่อยให้เขาใช้ชีวิตเอง ดิฉันก็ใช้ชีวิตตามโอกาส



ก็มีความสุขดีตามประสา ยังมีน้องสาวติดต้องอีกคน เขาเหมือนเป็นครูคอยให้ปรับสภาพจิต ดิฉันต้องปรับใจอย่างหนัก ทุกอย่างเป็นโจทย์ แสนเจ็บที่ใจ

✿ นรินทร์ เชื้อเนียม จ.ชัยนาท



ทุกคนเกิดมาล้วนมีกรรมเป็นของตนทั้งสิ้น **ชาวพุทธเชื่อ“กรรม-วิบาก”** หากรู้-เข้าใจธรรมะ จะไม่แก้ปัญหาที่คนอื่น แต่จะตั้งใจปรับ-เปลี่ยนพฤติกรรมตัวเอง ลด-ละ-เลิก สิ่งไม่เหมาะสมโดยมีศีล ๕ เป็นหลัก เป็นแนวทางดำเนินชีวิต การอบรมสั่งสอนลูกหลานหากทำด้วยจิตที่มีเมตตา ซึ่งไม่ใช่ต้องแสดง ด้วยการพูดสอนเสมอไป สอนเขาโดยทำให้ดูก็ได้นะ สงบ-สันติ-ไม่ทำให้เขารำคาญก็ทำได้ ด้วยความรัก-ความเมตตา-ปราศรณาดี เริ่มที่ใจเรา **อย่าใจร้อน** หากคิดแต่จะให้เป็นดังใจเรา ก็ต้องพร้อมที่จะผิดหวังด้วย แต่หากลองไม่คาดหวังอะไรกลับคืน ทำหน้าที่แม่ที่รักลูก ให้อภัยได้เสมอ เพียงเท่านี้บรรยากาศเครียดๆที่น่าจะผ่อนคลายลง ก็นี่เริ่มต้นที่เรา...แม่ผู้ให้เขาได้ตลอดเวลา -- **บ.ก.**

นี่แหละ...คือ...อธิษฐานในการปฏิบัติธรรม

หนังสือสารอโศก ฉบับชชะทอง ฉลอง ๗๒ ปี แยกแยะชชะก็ขายเป็นเงินเป็นทอง แต่มาแยกแยะในร่างกายยาววาทนาศึบกว้างศอก จำแนกออกเป็นอาการ ๓๒ มีแต่ของไม่สะอาด มีแต่โรคพยาธิ ไม่เที่ยง ร่างกายมนุษย์นี้เป็นทุกข์ทนได้ยาก เกิดขึ้นแล้วแก่เจ็บตายไป พ่อท่านจึงสอนให้ลูกๆทำแต่คุณงามความดีเอาไว้ บาป-ชั่ว-เวร-ภัยต้องละเลิกล้างโดยเร็วไว มีบุญคุณต้องชดใช้ มีแค้นให้อภัย ปีนี้ข้าพเจ้าต้องกราบขอภัย ในวันที่ ๕ ธันวาคมนี้ ข้าพเจ้ายังไม่พร้อมในหลายด้าน ในการทำบุญด้วยการแจกโรงบุญอาหารมังสวิรัติ แต่ส่วนตัวของข้าพเจ้านั้นก็ได้ถือศีลกินมังสวิรัติเป็นปกติธรรมดา มีจุบจิบบ้างแต่เข้าถึงเที่ยง เมื่อเลยเที่ยงก็เป็นเวลาวิกาลไม่รับประทานอาหารหนัก แต่ก็รับประทานอาหารที่เหลวเช่นพวกนมกล่อง รับประทานได้ทุกเวลา จึงถือว่ารับประทานจุบจิบ การพูดจากับลูกคำที่มากุดหนุนช่วยซื้อของข้าพเจ้าก็พูดเป็นกันเอง พูดหยอกเย้าไปตามภาษาพื้นบ้าน ไม่เคยพูดรุนแรง ก็พยายามสำรวมกาย-วาจา-ใจให้บริสุทธิ์ กายก็ไม่ฆ่า วาจาที่ไม่ส่อเสียด ใจก็ไม่คิดเบียดเบียน ทำงานค้าขายไปด้วยอาชีพชอบ เลี้ยงชีวิตชอบ เป็นอันว่าศีล ๕ บริสุทธิ์ แต่ศีล ๘ ยังมีข้อบกพร่องอยู่ คือข้าพเจ้าทำไปตามสมัย ตูละคร-ฟังข่าว สรุปแล้วศีลข้อ ๗-๘ ไม่สมบูรณ์ ยังบกพร่องอยู่ ข้าพเจ้าสารภาพด้วยความจริง อีกทั้งได้เคยอธิษฐานไว้ว่าจะปฏิบัติธรรมไปตามสติกำลัง ส่วนการถือศีล-กินมังสวิรัติปฏิบัติพรหมจรรย์ยังประพฤติดิปฏิบัติไปได้ดี

✿ สมนึก ป้องหลักคำ จ.นครพนม




ศีลข้อ ๔ ได้ฝึกสำรวจวาจา กลั่นกรองให้ดีก่อนว่าคำที่จะพูดนั้น โทกมัย เพ้อเจ้อขาดสติ หรือเปล่า ส่อเสียดให้เขาแตกแยกกันหรือไม่ เป็นคำพูดหยาบคายไม่สุภาพหรือไม่ หรือหากไม่มีสาระก็ลองพูดน้อยลงได้หรือไม่ จะช่วยให้จิตใจของเราสงบ-สันติดีกว่าก่อนมัย?

ส่วนศีลข้อ ๗-๘ นั้นหากปฏิบัติศีลทั้ง ๕ ข้อได้ดี จะมีความเชื่อมั่น จะเกิดความเข้าใจชัดเจนขึ้น ความคลางแคลงสงสัยจะลดน้อยลง เราจะเห็นสำคัญและมีความตั้งใจทำข้อศีลแต่ละข้อของเราให้ดี ให้มั่นคงแข็งแรง ละเอียดขึ้นเรื่อยๆ....ความตั้งใจนี่แหละคือ การอธิษฐานซึ่งไม่ใช่การขอละเลย

เจริญธรรม สำนักดี

ดิฉันรู้สึกมีความปีติยินดีมากเลย อยู่บ้านก็ลดบាយมุข เช่น ไม่เที่ยวกลางคืน ไม่แต่งตัว ถือศีล ๕ แต่ศีลข้อที่ ๑ ยังติดปลาร้าอยู่ ยังติดชูรสอยู่ เคยกินเนื้อสัตว์ก็มากินมังสวิรัตติ ลดความโกรธได้บ้าง มีความศรัทธาในชาวโศกมาก(โดยเฉพาะนักบวชและคนที่อยู่วัดได้) ได้ไปที่วังสวนฟ้าเดือนละครั้ง

✿ เรณู เต๋วะ จ.สระแก้ว


 หากหมั่นพิจารณาโทษของความไม่ดีที่ยังละเลิกไม่ได้ และหมั่นทบทวนสิ่งดีๆที่ได้รับเมื่อลดละเลิกสิ่งไม่ดีได้แล้วว่า ทำให้ชีวิตเบา-ว่าง-ง่าย-สบายขึ้นอย่างไรบ้าง...บ่อยๆเสมอๆ จะทำให้เป้าหมายชีวิตชัดเจนขึ้น -- บ.ก.



ดูหนังในวัด วิปัสสนาจอแก้ว

คอลัมน์ที่เพิ่มเติมเข้ามา “หลักการดูหนังดูละคร ที่พุทธสถานสันตติโศก” ขอปรับใจค่ะ ๑.ใหม่ ๒.แปลก ๓.คนที่ดูหนัง-ละครไม่เป็นจะได้มีโอกาสศึกษาไปด้วย หรือดูเป็นเหมือนกัน แต่จะได้ศึกษามุมมองของคนอื่นด้วย

✿ จันทนา แก้วชนะ ม.วช.สันตติโศก

 กุศโลบายหนึ่งที่พอท่านนำมาใช้ฝึกปฏิบัติธรรมในวัด ให้เข้าใจชัดเจนในภาคปฏิบัติจริงของชีวิต เทียบเคียงคล้ายกับชาดกในครั้งพุทธกาล โดยมีหลักการวิเคราะห์ ๔ ข้อ คือ ๑. เมื่อให้เกิดอารยญาณ(ให้รู้จักทุกข์) ๒. ทำการปฏิบัติ(เกิดผัสสะจากฉกฉวยผัสสะที่ดูเทียบเคียงกับตัวเราเองแล้วอบรมตัวเองอย่างไร)

๓. อัปเดตพลังกุศล(ประทับใจ หรือเกิดมุมมองดีๆอะไรบ้างจากละครที่ดูนั้นๆ บางฉากเหตุการณ์-บุคคล แสดงร้ายสุดๆ ทำให้เกิดความชัดเจนขึ้นในกุศล-ในอกุศลเป็นต้น) ๔.ฝึกฝนโลกวิทู เพิ่มพูนกุศล(ละครจะสะท้อน ความเป็นสังคม-เหตุการณ์-บุคคล ยุคสมัยตามกาล เป็นการเรียนรู้จากโลก) -- **บ.ก.**

เมื่อเรามั่นคง...คนอื่น ๆ ก็มั่นใจ

การปฏิบัติธรรม ข้อหนึ่งตกบ่อยมากและบางครั้งใจร้อน สิ่งที่เราเห็นแต่ขาดคือ คีลข้อ ๕(ไม่เอาเลย) ตอนนี้อยู่ที่วันน้อยลง ดูเฉพาะข่าวภาคค่ำ กินข้าว ๒ มื้อ(เป็นโรคกระเพาะอาหาร)

เวลาทำกิจกรรมท้อใจเพราะทุนทรัพย์น้อยบ้าง หรือสัตว์เลี้ยงบ้านข้างๆเข้ามาทำลายบ้าง ก็ต้องข่มใจ-อดทน-อดกลั้น ตอนนี้อยู่ที่ข้าวยังไม่เสร็จไม่ยอมจ้าง พ่อท่านสอนไว้“ไม่รอ ไม่หวัง แต่เราทำ” เลื่อยดีถือ และปฏิบัติตาม การกลับมาเพื่อทำกิจกรรมไร่สารพิษทำให้คนในหมู่บ้านมองๆว่าเราแย่ ถอยหลังเข้าคลอง แม้แต่ญาติฝ่ายภรรยายังดูหมิ่นว่าเราไปไม่พ้นไร่นา ผมควรจะวางตัวเช่นไร ดีในการที่จะพ้นฝ่ากับสิ่งเหล่านี้ไปได้ เพราะคนบ้านนอกทุกวันนี้จะชอบวางตัวเป็นคนชั้นกลาง มีรถขี่-ฟุ้งเฟ้อ-อวดรวยกัน คือผมเป็นคนถิ่นอื่นแต่มาปักหลักบ้านภรรยา

☀ สามารถ สร้อยสูงเนิน จ.กาฬสินธุ์



ได้ฟังพ่อท่านเทศน์เมื่องานบุญล้อมข้าว'๕๕ นี้ว่า “ชาวอโศกต้องเป็นชวานา” เคี้ยวนี้คนไม่เห็นคุณค่าไม่ให้ความสำคัญชวานา แม้แต่ชวานาเองก็ไม่ภาคภูมิใจกับวิถีชีวิตของตน พ่อท่านนำพาให้รามานอน อย่างขยัน ประหยัด ซื่อสัตย์ เสียสละ และที่สำคัญคนจนก็มีศัลหาแล้ว น่าจะเป็นบุคคลที่เป็นมิตร-อ่อนน้อม-ไม่เป็นภัยกับใครๆ เป็นคนเล็กๆคนหนึ่งของสังคม ชุมชนกันที่อยู่ของทุกๆคนในทุกที่ทุกเวลา... -- **บ.ก.**



โรงเรียนแม้งศิริรัตน์ ๕ ธันวาคมหาราช '๔๘

ควันทรงจากไออุ่นโรงเรียน'๔๘ ยังไม่สิ้น มีรายงาน
เข้ามาล่าหน้อย(ก็ยังมี)ดังนี้ค่ะ

★ กรุงเทพมหานคร

คุณพิมพ์ภา มะตอง และนักเรียนฐานจักร
สัมมาสิกขาสันตติโศก แจกมะพร้าวอ่อนและข้าวมันเจที่ซอย
หน้าพุทธสถานสันตติโศก “สนุกดีค่ะ มีคนมารับบุญมากมาย
ก่ายกอง....” กองเปลือกมะพร้าวหรือว่ากองบุญคะ? นักเรียน
รัตนา เจริญสุข รายงาน (๑)



คุณบุษกร กวินธีรภาพ และ คุณสังัด กันยา



“แจกที่สถาน
สงเคราะห์เด็กอ่อนบ้านรังสิต” เด็กเข้ามารับประทานอาหาร
อย่างเรียบร้อย พอกินเสร็จน้องเขาก็ออกไปเล่นตามประสา
เด็กกำพร้าที่เข้ามาอาศัยอายุ ๑-๖ ขวบ บรรยากาศดีค่ะ
ดูน้องๆมีความสุขที่มีคนเอาอาหารไปเลี้ยง...นักเรียนทองคุณ
मितตะชบ รายงาน (๒)

คุณบัวแก้ว คำชนะ แจกที่ร้านอาหารแม้งศิริรัตน์

ธนาคารแห่งประเทศไทย เทเวศร์ “บรรยากาศปีนี้คึกคักเหมือนทุกๆปีค่ะ คนรับคนให้ยิ้มแย้มสบายใจ
คนแจกรู้สึกเบาว่าง่าย เพราะเราไม่คิดจะเอา แม่ค้าขายผักที่ตลาดก็รู้ว่าเราแจกทุกปี ก็ให้ผักมาเป็น
ถุงๆให้ช่วยแจก”

★ ภาคกลาง

ชาวชุมชนวังสวนฟ้า จัดโรงเรียน ๔ แห่ง ดังนี้

๑ ธ.ค.'๔๘ ที่โรงเรียนบ้านโนนสูง ต.โนนสูง
อ.ชุมพวง จ.ศรีสะเกษ นำทีมโดยคุณยายบัวงานและลูก
หลานบ้านโนนสูงเป็นเจ้าภาพโรงเรียนในครั้งนี้ มีทั้งคณะครู
ผู้ปกครอง และนักเรียน จำนวน ๓๐๐ คน มาร่วม
รับประทานอาหารถ้วยเดียว ขนมหวาน ผลไม้ และน้ำกระเจี๊ยบ

๓ ธ.ค.'๔๘ ที่หน้าโรงเรียนบ้านโคกน้อย (๓)



ต.วังทอง กิ่งอ.วังสมบูรณ์ จ.สระแก้ว คณะชาวมุขชนวังสวนฟ้า แจกกล้วยเดี่ยว มีผู้มาร่วมรับประทาน ประมาณ ๒๐๐ คน

๔ ธ.ค.'๕๘ ที่บ้านคลองหว้า ต.คลองหว้า อ.รัฐประเทศ จ.สระแก้ว โดยคุณแม่บัวใบแก้ว ร่วมกับลูกหลานชาวคลองหว้า และชาววังสวนฟ้า มีอาหาร ขนมหวาน และผลไม้ มีผู้มาร่วมรับประทาน ประมาณ ๑๐๐ คน



๕ ธ.ค.'๕๘ ที่หน้าร้านอาหารมังสวิรัต ตลาดสด กิ่งอำเภอวังสมบูรณ์ คณะชาวมุขชนวังสวนฟ้า ร่วมกับชาว กิ่ง อ.วังสมบูรณ์ มีอาหารมากมาย เช่น ข้าว แกง เหยี่ยวหวาน กระเพาะปลาเจ กล้วยเดี่ยว ขนมจีน ของหวาน ขนมหวาน ผลไม้ มีประชาชนมาใช้ บริการประมาณ



๕๐๐ คน (๔)นางนภัสวรรณ บุตรเพ็ง รายงาน

จ.ลพบุรี มีโรงบุญจัดโดยศูนย์การเรียนรู้กสิกรรม ไร้สารพิษละโว้ธานี (๕)

☆ ภาคเหนือ

จากจังหวัดเชียงใหม่ อำเภอแมริม ป้าเอื้อธรรม ชาวหินฟ้า “เพิ่งย้ายมาอยู่ใหม่ ชาดการ ประชาสัมพันธ์และเตรียมงานกันกะทันหันด้วย คนจึงมา รับน้อยอยู่บ้าง แจกจนถึง ๔ โมงเย็น มีอาหารเหลือบ้าง ก็นำไปแจกบ้านใกล้เคียงจนหมด ธรรมะที่ได้ในงานนี้ คือ “สุขาสังฆะสามัคคี” ความสามัคคีทำให้เกิดสุข เท่านั้น ก็คุ้มแล้วค่ะ (๖)



อ.เมืองลำปาง แม่ให้สาวน้อย(ขึ้นทุกวัน)นามคุณ **ป้าอำนวยการ อินทวิต** “จัดมาหลายปีในขณะที่อายุผู้จัด

เฉียด ๘๐ ปีแล้วก็มีแรงใจจัด แรงกายถดถอยบ้างก็จัด ใส่ถุงคะ ส่วนที่ห่อใบตองได้ก็ห่อใบตอง อย่างน้ำๆก็ใส่ถุง พลาสติกบ้าง คุณนัยนาเอาข้าวผัดอเมริกันรสอร่อย และ คุณอุทัยก็ส่งโดนัทมาร่วมกับอาหารอื่นๆอีกหลายอย่างคะ” อ่านจดหมายลายมือเรียบร้อยอ่านง่ายของคุณป้าด้วยความประทับใจทุกปี และอยากเก็บจดหมายเปี่ยมพลังอย่างนี้ ไว้ให้เด็กๆรุ่นใหม่ได้ศึกษาพลังสู้และกำลังใจที่นะคะ (๗)



จังหวัดเพชรบูรณ์ อ.ชนแดน จัดจนพบจุดลงตัวได้หลายๆประการเช่น “แบ่งหน้าที่ทำอาหาร ให้แต่ละกลุ่มทำมาร่วมกันตามสะดวกใจ ไม่มีภาระต้องเก็บกวาดที่ทำอาหารที่ยึดด้านหลังธนาคาร



ในหมู่บ้าน (๘)

คุณนทวรรณ บุญนิล แจ้งข่าวโรงบุญมา “จังหวัดอุทัยธานีจัดแจกที่ห้าแยก อ.เมือง เหมือนเดิม อาหารที่แจกมีข้าวกล้อง ผัดกะเพรา เนื้อเจสวอร์ด แหนม ก๋วยเตี๋ยว ลู้กี้ กั๊วย พุทรา ขนมเบื้องญวน ราวหน้า น้ำมะนาว ยังมีกลุ่มคนรับประทานอาหารเจนำขนมจีน ลาบเจ ข้าวหมูแดงเจมาสมทบอีก บรรยากาศคึกคัก แต่การล้างจานยังขลุกขลักอยู่ อย่างไรก็ตามกลุ่มคนรักชีวิตยังคงขอยืนหยัดในการจัดโรงบุญ ๕ ธันวาคมตลอดไป” อนโมทนาค่ะ

คุณยุภาวรรณ จิตต์พรรษา และ**คุณพิมเการ่วมกัน**แจกขนมจีนน้ำยา ผลไม้ที่บ้าน อ.ศรีสัชชาลัย จ.สุโขทัย “เพิ่งจัดเป็นปีแรกค่ะ คนไม่ค่อยยกกล้ามารับ เขาไม่รู้จักดิฉันด้วย...” พอถามคนจัดว่าแล้วได้ชิมขนมจีนน้ำยาฝีมือแม่ครัวใหม่หรือเปล่า ปรากฏว่าแจกจนหมดเจ้าภาพอดเอาบุญ อิ่มใจก็พอค่ะ

☆ ภาคใต้

หมอปานเทียนคำฟ้า รายงานโรงบุญมาจาก**กลุ่มธรรมชาติอโศกและเครือข่ายกสิกรรมไร้สารพิษ** “แจกที่อ.พะโต๊ะ บรรยากาศคึกคักมากเป็นครั้งแรกที่ชาวอ.พะโต๊ะ รู้จักอาหารมังสวิรัตินอกจากคนออกปากว่า อาหารมังสวิรัติน่าได้อร่อยได้ขนาดนี้ได้หรือ.....” ก็น้ำมือกับน้ำใจรวมกันแล้วย่อมได้ย่อมเป็นเช่นนี้เอง (๑๐)

ร้านครัวเพื่อนสุขภาพ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา (๑๑) อาจารย์ภาณุ พิทักษ์เผ่า เล่าบรรยากาศจุดเย็นเล็กๆจุดหนึ่งท่ามกลางสถานการณ์ระอุของภาคใต้ว่า “ตั้งแต่เปิดโรงบุญท้องฟ้าโปร่ง ทั้งที่ก่อนหน้านี้ฝนตกไม่ขาดสายมาหลายวันแล้ว ประชาชนมาอุดหนุนอย่างต่อเนื่อง ทีมผลิตทำกันตัวเป็นเกลียว

วัฒนธรรมผู้ให้ไหว้ผู้รับได้รับการปฏิบัติอย่างดี ปีนี้คนมากเป็นพิเศษ มีเสียงร่ำฟังหลังงานเสร็จว่า การจัดเลี้ยงเพื่อถวายเป็นพระราชกุศลโดยไม่มีมีการเรียไรใดๆ ดูอบอุ่นและมีพลังอย่างประหลาด เป็นความเอื้อเฟื้อต่อกันอย่างจริงใจ ช่วยให้หายเครียดจากปัญหาสามจังหวัดภาคใต้ลงไปได้บ้าง



สุดท้ายยังมีชาวอังกฤษท่านหนึ่งเมื่ออิมแล้วก็มาควักกระเป๋าจ่ายค่าอาหาร เมื่อผมอธิบายว่าเราจัดโรงบุญเลี้ยงอาหารฟรีแก่ชาวไทยและชาวต่างประเทศ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล เนื่องในวันเฉลิมชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เขาขอจับมือและพนมมือไหว้อุทวนว่า เมืองไทยนี้น่าประทับใจจริงๆ ทำให้วันประสูติของพระราชินีอังกฤษไม่เลี้ยงอาหารฟรีอย่างนี้บ้าง?...” คงต้องเฉลยว่ามีแต่คนจนมหัศจรรย์เท่านั้นจึงทำได้ละ



☆ ภาคตะวันออก

คุณพิมพ์พรรณ วิสุทธิแพทย์ อ.เมือง จ.ตราด

แจ้งว่า “ปีนี้แจก ๒ แห่งที่หน้าร้านทองเจริญยิ่ง อีกแห่งแจกที่หน้าธนาคารกรุงศรีอยุธยา ยังจัดอาหารไม่เสร็จคนก็มาขอรับบริการมากมาย ผู้ที่เคยร่วมแรงร่วมใจช่วยก็มาช่วยอีกอย่างเต็มใจค่ะ ปีนี้ทำขนมจีนสมุนไพรสีม่วงจากดอกอัญชัน สีเหลืองจากฟักทอง และสีส้มจากแครอท

คนเห็นแล้วอยากชิมกัน เข้าแถวกันมีดีพ้ามัดดิน แต่ก็ยังเน้นข้าวกล้องของดีมีคุณค่ามากกว่าค่ะ...” เข้าใจคิดค้นสูตรเพิ่มความน่าสนใจดีนะค่ะ โอกาสหน้าลองใส่สีธรรมชาติจากพืชลงในข้าวกล้องบ้าง คงดังระเบิดไม่แพ้ขนมจีน แกรมมีประโยชน์อีกด้วย.....(๑๒)

☆ ยีสาน

จังหวัดเลย ผู้รับใช้ของกลุ่มoleyโอศกรายงานมา

“ผู้ผ่านการอบรมมาร่วมงานด้วยอย่างน่าอบอุ่น แม้กลุ่มเราจะตั้งอยู่ห่างชุมชนฯ อาหารก็ไม่ต้องไล่แจกเช่นปีก่อนๆ ยังมีวิทยุให้ลูกๆได้กราบพ่อ และพ่อมีโอกาสให้พรแก่ลูกๆด้วยบรรยากาศเต็มไปด้วยน้ำตาแห่งปีติ...” ความอ่อนน้อมถ่อมตน รู้ความสำคัญในความสัมพันธ์เป็นมงคลเสริมบุญเพิ่มขึ้นมาอีกชั้นหนึ่ง นำชื่นชมผู้เพียรพยายามจุดประกายมุมนี้ขึ้นมา อนุโมทนาค่ะ (๑๓)



ยายด้วง(นางนงค์รัก สารศิลป์) จากกลุ่มกาฬสินธุ์

แจ้งว่า “จัดที่ศาลากลางบ้านหน้าตลาดสดตำบลโนนบุรี ใช้งบประมาณไปหนึ่งหมื่นบาทถ้วน ผู้มาร่วมงานประมาณ ๕๐๐ คน งานเรียบร้อยดีค่ะ” จากภาพถ่ายโรงบุญมีอาหารจานผักโตโดดเด่นสดชื่นที่สุดเลย (๑๔)

กลุ่มอุดรโอศก อ.เมือง คุณวัลลภ จันทาเข้า เล่า

ว่า “จัดที่ร้านภูมิไทย แจกขนมจีน จ่อม อาหารอีสาน ๔-๕

อย่าง แกรมข้าวสารกล้องอีกต่างหากด้วยครับ” ให้อิมอุ่นกันข้ามปีไปเลยนะค่ะ

จังหวัดอำนาจเจริญ พ่อให้แม่ให้ของกลุ่มบุญคุณำบุญคุณ “สวนสามฝิ่น” รายงานมาค่ะ “จัด

แจกที่หน้าร้านวรัญญาซูเปอร์มาร์ท ตลาดวิจิตลิน แม่ครัว
 ตื่นตั้งแต่ตี ๑ ทำอาหารที่สวนแล้วขนไปแจกที่ตลาด ๑๐ โมง
 พร้อมแจกก็เปิดเพลงสดุดีมหาราชา ทุกคนยืนตรงร้องเพลง
 ร่วมกันทั้งตลาด รถทุกคันที่ผ่านมาก็จอดนั่งร่วมร้องเพลงด้วย
 ประชาชนมาร่วมรับมากเป็นพิเศษ...” อาหารหมดเกลี้ยง
 จากการทุ่มเทหมัดใจ หอบความชื่นใจกลับบ้านไป...(๑๕-๑๖)

จังหวัดร้อยเอ็ด แจกที่หน้าสวนฝั่งฝึนกลีกรรมไร่

สารพิช “ผู้มาร่วมงานมีทั้งผู้มาจากโรงเรียนชาวนาและ
 ประชาชนทั่วไป ปีนี้มีทั้งการใส่บาตร ฟังธรรม และแจก
 อาหารด้วย ข้าวของที่ญาติธรรมเอามาบริจาคมีมากและ
 เพิ่มความได้มากกว่าเดิม...”

จังหวัดขอนแก่น อ.หนองสองห้อง คุณสิริวัฒน์



อาษานอง เล่าบรรยากาศมาว่า “อบต.ในหมู่บ้านให้ความ
 ร่วมมือทางเต็นท์และหาอุปกรณ์จำเป็นให้ด้วย ชาวบ้านนำ
 ผักที่ปลูกเองมาร่วมทำรวมแจก เด็กๆมาช่วยทำที่ทิ้งขยะ
 ช่วยล้างจาน ครูใหญ่มากล่าวเปิดงานและรับประทานอาหาร
 ด้วย” สาธุค่ะ เด็กๆพลอยได้ชิมซัปปาพงดงาม และทำ
 กรรมดีที่ติดจิตวิญญาณได้ข้ามภพข้ามชาติอีกด้วย...(๑๗)

จังหวัดนครพนม อ.นาแก พ่อเสียด เขื่อดวงมุข จัด

ที่โรงน้ำดื่มปักแปง “มีผู้มาร่วมงานประมาณ ๓๐๐ กว่าคน
 ใช้บประมาณไป ๖,๐๐๐ บาทค่ะ ถวายอาหารพระเสด็จก็
 แจกไปจนถึงประมาณ ๑๑ โมงค่ะ”

นายอำนาจ จันท์แก้ว และนศ.ปธ. (๑๘) ร่วมกัน



**จัดที่ศาลากลาง
 หมู่บ้านตะเคียน
 บวรรัตน์ อ.ลำดวน**
จ.สุรินทร์ “มีอาหาร ๔-๕ อย่าง บรรยากาศครึกครื้น มีทั้ง
 เด็กและผู้ใหญ่มารับบริการกันถ้วนหน้า นอกจากนี้ยังมีการพา
 เด็กๆเล่นเกมแจกของขวัญเนื่องในวันเด็กที่จะถึงด้วย” เป็น
 โรงบุญแห่งสุดท้ายกระมัง เพราะเพิ่งจัดไปเมื่อ ๓ ม.ค.'๕๙ นี้เอง



ความสุขที่ได้ให้จากทุกๆโรงบุญสงบนิ่งลงชั่วขณะรอเวลาอันเหมาะสมในโอกาสหน้า จะได้
 เบิกบานเรีงว่าแข็งแรงงสู้ต่อไปได้ใหม่ และยังเป็นเนินนานทุกแห่งทุกท่านเทอญ ☺

บรรณกรรมด้วยการเขียน (ภาคที่ ๒)

(ตอนที่ ๗)



แนวทางการเขียนบันทึก

เทคนิคการเขียน ก็ถือเป็นเรื่องสำคัญ การเขียนที่มีคุณภาพ ย่อมไม่ปล่อยให้เขียนไปเรื่อยๆ เหมือนเรือไร้หางเสือ

พ่อท่าน, อาจารย์ ส.ศิริรักษ์ เมื่อสมัยเด็กๆ จะชอบเขียนบันทึก

การเขียนบันทึก ทำให้เรามีความคิด เป็นระบบระเบียบและมีน้ำหนักมากขึ้น

๑. เขียนตอนไหนดี?

ไม่ควรเขียนยามว่าง โดยไม่กำหนด

เวลา แต่น่าจะเขียนช่วงก่อนนอนถือเป็นเวลาที่ดีที่สุด เพราะเป็นการสรุปประจำวันที่ครบถ้วน สร้างชีวิตให้เป็นระบบ เขียนก่อนนอนทุกครั้ง

เมื่อข้าพเจ้าเรียนจบ และเข้าทำงานธนาคารเมื่อปี ๒๕๑๘ ต้องไปประจำบริษัท ทอผ้าแห่งหนึ่งย่านบางปู ทุกคืนก่อนนอน ได้พยายามเขียนบันทึกให้มากที่สุด

จากสมุดปกแข็ง ก็เปลี่ยนมาเป็นกระดาษริม อยากเขียนอะไรก็เขียน คืนหนึ่งๆ ใช้เวลา ๑ ชั่วโมงบ้าง ๒ ชั่วโมงบ้าง แล้วแต่เรื่องราว

กล่าวกันว่า “ตะกร้าสร้างนักเขียน” ข้าพเจ้าค้นพบตัวเองว่า การเขียนบันทึกประจำวัน คือการฝึกฝนเป็นนักเขียนที่ดีที่สุด เพราะได้ส่ง บ.ก.ทุกคืน !

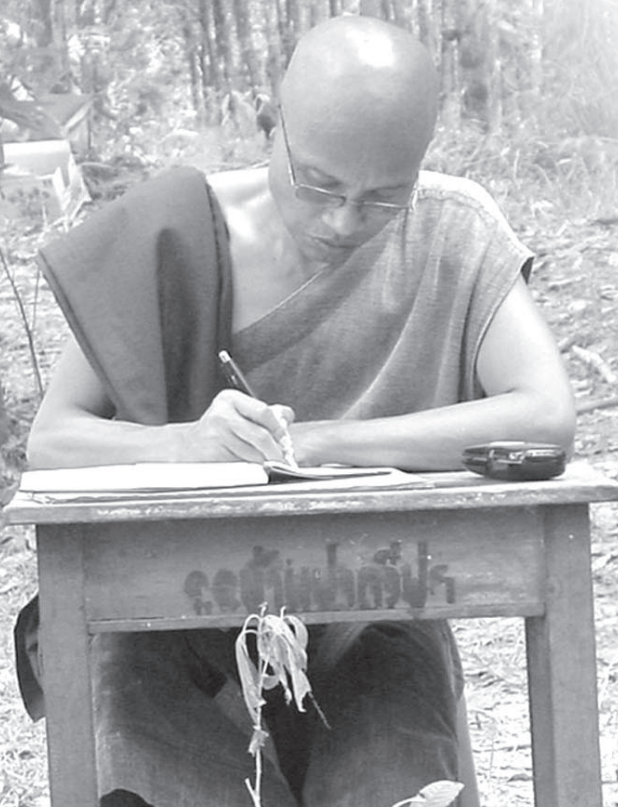
๒. เขียนอะไร เขียนอย่างไร ?

ระยะที่ ๑ เริ่มต้นที่วันเดือนปี และเนื้อหาเล่าชีวิตในแต่ละวัน

ไม่ต้องห่วงสำนวน แต่ลองหัดเขียนรายงานประจำวัน

เจอเหตุการณ์อะไรบ้าง ตั้งแต่เช้าถึงเย็น

เราจะหัดเล่าเรื่อง หัดรายงานสิ่งที่เห็น



เราจะมีกระดาษแผ่นเล็กๆ ติดตัว เพื่อจดเหตุการณ์ประจำวันกันสิ

ก่อนนอน เราก็จะเริ่มเล่าสิ่งที่ ประสบพบเห็นเหมือนหนังสือคดี

งานพухาฯ ปลุกเสกฯ ช่วงแรกๆ สมุดบันทึกของข้าพเจ้ามักจะได้รับคัดเลือก ให้ตัดออกมาลงในสารอโศก เป็นการบรรยาย วันต่อวัน ใช้นามปากกาว่า “เด็กวัด”

การเขียนบันทึก ทำให้เรามี ประสบการณ์ในการรายงานข้อเท็จจริง เขียนนำ อ่าน ไม่น่าเบื่อ

ระยะที่ ๒ ข้าพเจ้าแทรกความคิด เห็นส่วนตัวลงไป คิดอย่างไร เขียนลงไป แม้ บางวันจะไม่มีเหตุการณ์อะไร ก็จะต้องเอาอดีตมา ค่อยกัน หรือคิดถึงอะไรก็นำมาพูดคุยกับตัวเอง

ระยะนี้มีลูกเล่นมากขึ้น เนื่องจากเรา แทรกความคิดเห็นส่วนตัวลงไป บางทีก็วิพากษ์ วิจารณ์เสรีจสรรพ

แต่อย่าลืมว่า ต้องเป็นทิศทางให้ข้อคิด หรือเตือนสติ

หัดสอนตัวเอง หัดให้กำลังใจตัวเอง ระยะนี้ การเขียนจะพัฒนาขึ้นอีก ระดับหนึ่ง

จำได้ว่า สมัยนั้น เราเรียกหนุ่มสาว พวกเราว่า “สาว(หนุ่ม)น้อยสังขธรรม” มีกิจกรรม ของอโศกที่ไหน เราก็จะไปช่วยกัน เช่น งาน สัปดาห์หนังสือที่สวนลุมฯ งานนิทรรศการต่างๆ ที่เขาเชิญมา ฯลฯ เป็นต้น

เมื่อกลับมาข้าพเจ้าสามารถเขียนออกมา ๓ ลำนวน ลำนวนแรก รายงานข่าว ลำนวน ที่ ๒ รายงานในฐานะนักปฏิบัติธรรม ลำนวน ที่ ๓ เขียนเป็นกวีธรรม

ระยะที่ ๓ ข้าพเจ้าเริ่มตั้งชื่อเรื่อง

ก่อนเขียน

ทำให้เป้าหมายการเขียนชัดเจนขึ้นมาก ก่อนเขียนจะทบทวนทีเดียวทั้งหมด ว่ามีเรื่องอะไร แล้วจะตั้งชื่อเรื่องอะไรดี

เขียนแบบนี้เหมือนรวมมิตร แต่การ ตั้งชื่อเรื่อง ทำให้เราจับประเด็นชัดเจนว่า จาก ไหนสำคัญที่สุด เราเริ่มแบ่งแยกเหตุการณ์ ลำดับภาพ รวมถึงน้ำหนักของเรื่องได้เก่งและ ชัดเจนขึ้น

บางฉากอาจจะพีรีพีไร บางฉากอาจ จะกระชับรัดกุม เหมือนการต่อสู้ มีซำมีเร็วมีนิ่ง หลากหลายลีลา

ระยะที่ ๔ จบบันทึกประจำวันทุกครั้ง ต้องมีคติก่อนจาก คติก่อนจากเป็นการขมวด เรื่องครั้งสุดท้าย

เหตุการณ์ทั้งหมด น้ำหนักเรื่องไป ทางไหน เราก็ตั้งคติก่อนจากไปทางนั้น

คิดไม่ออก ค่อยๆคิด ปฏิภาณค่อยๆ เกิดจับประเด็นของเรื่องชัดเจนขึ้น

๓. คิดเป็น-เขียนเป็น

การบันทึกประจำวัน เราจะได้เพื่อนคู่ คิดคนใหม่ หลายๆเรื่อง หลายๆปัญหา ปลาย ปากกาสามารถพาเราทะลุใจหยั่งได้อย่างไม่น่าเชื่อ ผลแห่ง “ธรรมวิจย” ปฏิภาณไหวพริบ การ มองทะลุปัญหา จะเติบโตแตกขยายกิ่งก้าน

บรรลुरुธรรมด้วยการเขียน เราจะ ชัดเจนด้วยตัวเอง

มุมมองใหม่ ข้อคิดสอนใจใหม่ ทะยอย เกิดไปเรื่อยๆ เราจะชัดเจนในอุปสรรคของเรา

ตัวเราจึงมีใช่คนเดียว เรามีอีกคนที่ เป็นทั้งเพื่อน ทั้งพี่ ทั้งพ่อ ทั้งแม่ หมุนเวียน

ผลัดเปลี่ยนกันมาแนะนำ

ชีวิตไม่โดดเดี่ยว มีแต่ความอบอุ่น
อาณิสร์แห่งการเขียนดีจริงขนาดนี้

ความคิดแตกกิ่งก้าน เพราะหัดคิด
จึงเริ่มคิดเป็น

เพราะหัดคิด จึงเริ่มเขียนเป็น

ชีวิตเริ่มมีมุมมองหลากหลาย องศา
แห่งการมองเพิ่มขึ้นวันแล้ววันเล่า แต่ทั้งหมด
ล้วนเป็นไป เพื่อการเข้าใจตัวเองเป็นที่สุด

บทสรุป ความคิดที่ยังไม่ลงมือ
ย่อมไม่ประสบความสำเร็จ “อยู่คนเดียวเหมือน
อยู่หลายคน” ปรัชญาเซ็น มีคำตอบหาก
ทดลองด้วยการบันทึก

บันทึกนี้ อย่าตั้งจิตให้คนอื่นอ่าน
แต่เราจะคุยกับตัวเองทุกวัน

สติ-ฉาน-ธรรมวิสัย จะเชี่ยวชาญขึ้น

โลกหมุนเวียนเปลี่ยนไป

อาวุธแห่งการต่อสู้ต้องพัฒนา

ความเลวมีทุกรูปแบบ

ความดีก็ต้องค้นหายุทธศาสตร์หรือ

แนวทางเช่นเดียวกัน

เริ่มตั้งแต่วันที่ เริ่มที่ละนิด ธรรมะ
จะได้พัฒนา

คิดจะปฏิบัติธรรมก้าวหน้า อย่า
เพียงพอใจเทคนิคเดิมๆ

การต่อสู้กับเหล่ามารต้องพัฒนา

“การบรรลุธรรมด้วยการเขียน” คือ

อาวุธอันแสนวิเศษในการช่วยตัดกิเลส

มาเริ่มบันทึกวันละหน้ากันดีไหม?

 **สินธุ**



หลักการ

ดูหนังดูละคร

ที่ทุกสถานรับชมสื่อโตก

ชื่อเรื่อง อภินิหารเทพโป๊ยเซียน
ชื่อผู้ดู ปะบัวบุญ ชาวดินฟ้า

๑. เกิดอาริยาณ(เห็นทุกข์)

✿ เห็นทุกข์อะไรบ้างจากหนังเรื่องนี้

เห็นทุกข์ที่เซียนมีความรัก แล้วตัดยากที่สุด เหมือนคน ๒ คนรักกัน แล้วอยากจะทำถือศีล ๘ แต่อีกฝ่ายยังไม่ยอม จึงเป็นการถ่วงการเดินทางสู่เป้าหมายอย่างยากเย็น นี่ถ้าหากไม่มีรัก ก็จะเป็นการย่อระยะทางเข้าสู่การพ้นทุกข์เร็วเข้า

๒. ทำการปฏิบัติ(สู้กับผัสสะ)

✿ ดูฉากรัก ริษยา รุนแรง เศร้า ฯลฯ มีวิธี

ทำจิตใจพิจารณาสู้กิเลสนั้นๆอย่างไร

เห็นความรุนแรง ทำทางกิริยาของเล่อ-ตั้งปิง เวลาถูกมารสิง เป็นความน่าเกลียดน่าชัง นี่แหละจริงๆแล้ว คนเราจะน่ารักก็ตอนกิริยาสุภาพนั้นแหละมากกว่า แม้เป็นการแสดง ถึงหน้าตาสวย แต่แสดงกิริยาไม่ดี ก็น่าชังเหมือนกัน



๓. อัถพลังกุศล(ซาบซึ้งในคุณความดี)

* ประทับใจความดีหรือแง่คิดดีๆอะไรบ้าง

ในความเป็นเพื่อนเขียน ต่างพยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดเวลา

๔. ฝึกฝนโลกวิทู เพิ่มพหูสูต(รู้เท่าทันโลกกว้าง)

* ได้เรียนรู้โลกรู้สังคมตรงไหนบ้าง

ตอนที่เล่าตั้งปิงพูดกับปีศาจตัวนี้มาเป็นปีศาจจระเข้รักกับเขียน(ฮ้อเซียงโกว) ไม่เห็นด้วยกับการพูดดูถูกปีศาจตัวนี้ ทำให้ปีศาจตัวนี้เกิดอึดตามานะ จะเอาชนะเล่าตั้งปิง จึงพัฒนากิเลสตนจนร้ายหนักยิ่งกว่าทงเทียนเสียอีก ในบางครั้งการใช้คำพูดกับคนมีปัญหา ต้องระวังคำพูดที่จะไปสร้างความกดดัน ที่อาจจะส่งเสริมให้ชั่วมากขึ้น

ขอเทียบเคียง รูปธรรมนามธรรมระหว่าง ๘ เขียน กับ คีล ๘ ดังนี้

- คีลข้อ ๑ มีเมตตา คือ ฮ้อเซียงโกว
- คีลข้อ ๒ มีโลภะมาก คือ เซ้ากักกู
- คีลข้อ ๓ มีกามราคะ คือ เล่อตั้งปิง
- คีลข้อ ๔ ด่าว่าสวรรค์ คือ หั่งเซียงจ้อ
- คีลข้อ ๕ ชอบการพนัน คือ ฮั้งเจ็งลี่
- คีลข้อ ๖ เห็นแก่กิน คือ เตียก้วยเล่า
- คีลข้อ ๗ รักสวยรักงาม คือ ทิก้วยลี่
- คีลข้อ ๘ ขี้เกียจ คือ นาไฉฮั่ว

ตอนที่ว่าเซียงโกวอยากจะไปรดปีศาจตัวนี้ จนตัวนี้พัฒนาความเมตตาของเซียงโกวกลายเป็นความรักข้างเดียว เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ต้องระวังนัก ความเมตตาบางครั้งก็ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดก็ได้ ไม่เหมาะกับผู้ที่รับความเมตตาที่มีจิตใจหวนไหวง่าย ควบคุมตัวเองไม่ได้ ก็มี

ผลเสียทั้ง ๒ ฝ่าย เมื่อไม่สมหวังก็กลายเป็นความอาฆาต

อีกประเด็นคือความรับผิดชอบโดยมโนธรรมสำนึก ที่ทำให้โบทัน ต้องมาเกิดเป็นนางโลม บางครั้งการช่วยคน หากคำนวณผิดพลาด ประเมินศักยภาพของตนเองไม่ดีพอ ผลเสียก็คือเล่าตั้งปิง สะบักสะบอมเกือบทั้งเรื่อง เพราะเท่ากับไปช่วยคนที่เขามีไพเราะกับตนเองอยู่แล้ว จะให้เขาพ้นจากความรัก ก็เลสลัยกินตนเองโดยไม่รู้ตัว เป็นความยากของการประมาณตน ถ้าบารมีไม่พอ จะถูกดึงลงต่ำได้

มองมุมของโบทันบ้าง ตอนเป็นนางฟ้าเจ้าแม่หวังมู่ ให้ไปไปเฝ้าของเจ้าแม่กวนอิม เพื่อไปบำเพ็ญ ก็ไม่ยินดี เพราะมีความรัก อยากจะเป็นมนุษย์ ที่สุดเลยได้มาเกิดเป็นนางโลม และรอดจากเล่าตั้งปิง กระทั่งสุดท้ายหนีไม่ได้ต่อการเห็นความทุกข์ของเล่าตั้งปิง ที่ถูกคำสาปเลือดจนเป็นมารไป จึงต้องเปลี่ยนใจไม่ขอได้รักอย่างที่ยากมีอยากเป็น เพื่อหวังให้เล่าตั้งปิงพ้นคำสาปเป็นพอ ซึ่งแต่เดิมเล่าตั้งปิงบอกให้บำเพ็ญเพียร โบทันก็ไม่สนใจ จนเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นกับเล่าตั้งปิง โบทันเริ่มเห็นอสุภะในเล่าตั้งปิง และสงสาร ไม่ต้องการให้มีพฤติกรรมเป็นมาร

จะเห็นได้ว่าที่สุดของความต้องการ คือ ความไม่ต้องการ โดยสังจะแห่งธรรมทุกอย่าง เป็นเหรียญ ๒ ด้าน มีสุขก็คู่กับทุกข์ มีดีก็มีชั่ว มีรักก็มีชัง ทุกอย่างไม่ได้อย่างปรารถนา และการจะละกามได้ ต้องเห็นอสุภะในทุกเรื่อง ภาคปฏิบัติค่อนข้างจะยาก เมื่อไหร่ที่ยากมีอยากเป็นคงต้องเจอทุกข์แบบโบทัน จึงจะหายอยาก

หนังสือนี้สร้างได้ดี ต้องชมเชยคนสร้างหนังสือ มีสาระกับดีใจมากทีเดียว

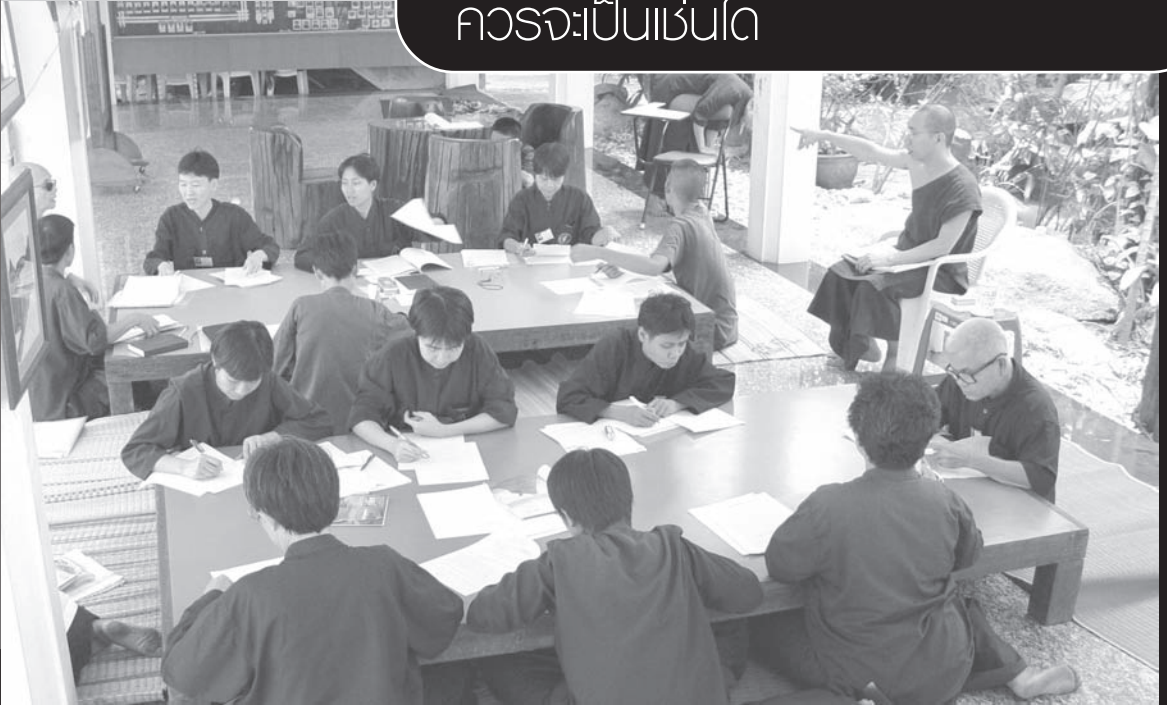
สรุป เป็นนามธรรมคือ สงครามจิตกับกิเลส ที่รบกันสุดสุดในคนคนนั้น โดยมีศีลเป็นตัวเอกในการต่อสู้

ตุลาคม ๒๕๔๘

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

บูรณาการการศึกษาบุญนิยม

ควรจะเป็นเช่นใด



บันทึกจาก ...ปัจจุบัน:

จากปัญหาการศึกษาโดยทั่วไป ที่เน้นวิชาการเป็นสำคัญ ผลเสียที่เกิดขึ้น ทำให้ส่วนใหญ่ ยิ่งเรียนสูงยิ่งเห็นแก่ตัว ยิ่งเอาเปรียบผู้อื่น โลภมากขึ้น โกรธมากขึ้น หลงมากขึ้น อึดตามานะสูง วัฒนธรรมสังคมนิ่งแวดล้อมเสื่อมมากขึ้น

พ่อท่านได้ให้นโยบายและพาทำ การศึกษาบุญนิยมที่มีปรัชญาการศึกษาว่า “ศีลเด่น เป็นงาน ชาญวิชา” โดยกำหนดเกณฑ์ให้นำหนักในการเรียนการสอนว่า ศีล ๔๐ % ทำงาน ๓๕ % วิชาการ ๒๕ % เน้นจิตใจเน้นศีลธรรมที่ดีเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนรายละเอียดของการจัดการศึกษา บุญนิยม ควรดำเนินไปในทิศทางให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตของชุมชน ซึ่งก็ได้มีการปรับการเรียน การสอนกันมาอยู่เป็นระยะๆ นับตั้งแต่เริ่มแรกที่ใช้ระบบ ก.ศ.น. จนกระทั่งได้ก่อตั้งเป็น โรงเรียน สัมมาสิกขาขึ้นมา ปัญหาที่มีอยู่เรื่อยๆ และก็ได้แก้ไขกันมาตลอด

ช่วงเดือนตุลาคมนี้ มีการปรับการเรียนการสอนของโรงเรียนสัมมาสิกขาสันตือโคก ซึ่งเป็นธรรมดาที่ความคิดเห็นย่อมต่างกันได้ แม้จะมีมติในการดำเนินการแล้ว แต่ก็มีผู้เห็นว่าเร็วเกินไปที่จะใช้การเรียนการสอนอย่างที่ได้มีมติออกมา ไม่ว่าจะป็นครูฝ่ายการศึกษาด้วยกัน รวมถึงนักเรียนหลายคนไม่เข้าใจ ขอลาออกไปเรียนโรงเรียนข้างนอก ทำให้มีเสียงร้องเรียนไปถึงพ่อท่าน เกี่ยวกับปัญหาทำที่ของสมณะฝ่ายการศึกษาที่นำทำ รวมถึงปัญหาความไม่พร้อมของครูฐานงานที่ยังต้องในการให้ความรู้กับนักเรียนในฐานงานของตน

เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนสัมมาสิกขา เกิดผลเป็นบูรณาการที่จริง

และเป็นไปได้ สอดคล้องกับวิถีชีวิตชุมชนรวมถึงความเป็นไปได้ของครูและนักเรียน จึงได้นิมนต์พ่อท่านช่วยคลี่คลายปัญหาที่กำลังก่อตัวขึ้นมานี้ พ่อท่านก็ได้กรุณาให้เวลาในการพบกับฝ่ายการศึกษา รวมถึงชาวชุมชนทั้งช่วงเย็น ๒๒ ต.ค. และท้าวตรเช้า ๒๔ ต.ค. ช่วงต้นบอกถึงทิศทางนโยบายของการศึกษาบุญนิยมที่ควรจะเป็น แล้วเปิดโอกาสให้ถามปัญหาและตอบในช่วงท้ายด้วย

จากบางส่วนของ การเอื้อออ์ใน ช่วงเย็น (๒๒ ต.ค.) พ่อท่านได้พูดคุยกับพวกเรา ดังนี้
เรากำลังจะปรับการศึกษา การเรียนนี้ แบบใหม่ ใหม่กว่ากระทรวงศึกษาธิการที่เขามิเรากำลังมีความคิดเห็นด้วยความบริสุทธิ์ใจ ว่าการศึกษาที่เขาทำกันมันล้มเหลว มันทำให้คนเลว ทำให้คนบาป มีแต่กิเลส มีแต่หนี้บาปติดตัวไป ที่อาตมากล่าวอย่างนี้เป็นคำใหญ่ เป็น big word อดตัวอดตน เบ่งข่มคนอื่น จริง! จะเข้าใจอย่างนั้นก็จริง เพราะมันยังไม่ได้พิสูจน์ตัวเองสมบูรณ์ มันเริ่มพิสูจน์กันไป

แต่แน่นอนในระยะเริ่มต้นนี้มันก็จะมีจุดที่จุดนั้นเข้าใจกันยังไม่ครบข้าง มันยังไม่สมบูรณ์บ้าง หรือยังงงๆอยู่ มันจะดี หรือจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้บ้างเพราะมันไม่เคย สรุปง่ายๆ การศึกษานี้จะศึกษาไปเพื่อที่จะให้แต่ละคนนี้ สรุปอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือ

๑. ให้พ้นทุกข์อาริยสัจ
๒. ศึกษาไปเพื่อที่เราจะได้เป็นคนไม่บาป ไม่เป็นหนี้ชีวิตต่อไปในอนาคต
๓. ศึกษาไปเพื่อที่เราจะได้เป็นคนมีบุญ เป็นคนเป็นประโยชน์ ต่อตน ต่อท่าน

ในสังคมโลกต่อไป

๔. เพื่อความเป็นอยู่สุขของมนุษยชาติทั้งหมดทั้งมวล

เพราะฉะนั้นการศึกษามีวัตถุประสงค์ที่สำคัญอย่างนั้น เป็นไปเพื่อพ้นทุกข์อาริยสัจนี้ มันยิ่งใหญ่ ไม่ง่าย ยาก! แม้แต่จะไม่ใช่หนี้ไม่เป็นบาป ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะคนไม่เข้าใจหนี้ ไม่เข้าใจบาป อาตมาตราหน้าได้ คนในโลกนี้ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยวิถีของทุนนิยมนี้ บาปทุกคน พระพุทธเจ้าถึงได้ตรัสว่า คนที่ตายจากความเป็นคนไปแล้ว จะได้เกิดมาเป็นคนอีกนั้น หรือจะดีขึ้นสวรรค์นั้น น้อยกว่าน้อยนัก เพราะคนในโลกนี้ มันเอาเปรียบเอาไรต์เป็นสามัญ แต่การได้เปรียบนี้มันบาปหรือบุญ? ก็บาปทั้งนั้นแหละ ก็รู้อยู่ และทุกคนต่างก็แสวงหาที่จะได้เปรียบ แล้วเขาก็วางหลักเกณฑ์ในการได้เปรียบนี้ อย่างฉลาด เพื่อได้กำไร แล้วกำไรนี้บาปทั้งนั้นแหละ ค่าตัวของตัวเอง ก็คิดบวกเพิ่มให้ได้มากที่สุด เท่าที่จะมากได้ทั้งนั้นแหละ มันต่างจากที่เราทำกันอยู่ทุกวันนี้ แม้ที่จะเปิดโรงเรียนแล้ว ก็เป็นเรื่องช่วยคน

สำหรับปัญหาที่มันเกิดมาขณะนี้ก็คือ พอเราเปลี่ยนวิธีการศึกษา พ่อแม่ของเด็กที่มาเรียนก็ตาม เด็กที่เรียนอยู่ก็ตาม รู้สึกมันเปลี่ยนไป มันแปลกไป มันไม่ใช่การศึกษาที่เหมือนชาวโลกเขา อย่างที่อาตมาพูดคร่าวๆ ในสี่หลักนะ ที่จริงสี่หลักนี้ก็คิดขึ้นเดี๋ยวนี้อัจจุบันนี้ ไม่ได้คิดไว้มาก่อนหรอก

นักเรียนก็ตาม ผู้ปกครองก็ตาม ที่เกิดหัวนี้เหว ที่เกิดว่าถ้าอยู่ที่นี้แล้วนี้ ทำไมพาสอนอย่างนี้ พาทำอย่างนี้ จะไปกันใหญ่แล้ว ขอยืนยันว่า ด้วยความปรารถนาดีจริงๆ เดี๋ยวนี้นี้

อาตมายิ่งเห็นชัดเจนในสังคมว่า มันยิ่งหนักในสังคมที่จะไปไม่รอด มันไม่ไปรอดอย่างเห็นชัดๆ แล้ว มันไปกันใหญ่เลย ตั้งแต่ระดับผู้บริหาร ผู้เป็นตัวอย่างของสังคม จะเป็นตัวอย่างเพราะเป็นผู้ใหญ่ เป็นผู้ที่น่านับถือ จนกระทั่งตัวอย่างที่เป็นดารา เป็นคนเด่นดัง ตัวอย่างผู้ที่มีชื่อเสียงในสังคม พาลงหลุมลงเหวกันหมด

แค่ประเด็นเดียวในโทรทัศน์ที่เผยแพร่อยู่ทุกวันนี้ ถ่ายทอดข่าวกีฬาทุกชั่วโมง แทบจะทุกครึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ เขาอยู่ในประเทศต่างๆทั้งนั้นแหละ ที่มันแข่งกัน คนไทยน้อยที่สุดเลย แต่ก็ออกข่าวพวกนี้ โฆษณาให้เขา เป็นลูกทะเลให้แกเขา เป็นทาสผู้ปล่อยไม่ไป โฆษณาแล้วก็มอมเมาคนไทยเองเสียหายหมด แล้วก็มาโทษเด็ก ทำไมจะต้องไปพนันบอล แล้วทำไมไปส่งเสริมอยู่ละที่รายการดีๆ รายการบางสิ่งบางอย่างไล่เขาออก เอาออก ที่เป็นประโยชน์คุณค่า ไม่เอา จะเอาที่บ้าๆบอๆอะไรพวกนี้ นี่คือนี่ที่ขี้บึ้งถึงความเสื่อมทางปัญญา เสื่อมเพราะไม่รู้จักจักรกรรม มันไปไม่รอดจริงๆ

ขอบอกนักเรียนที่เข้าใจไม่ได้ว่า อย่าพึ่งหวั่นไหวหนัก หรือแม้แต่ผู้ปกครองก็ตาม การเรียนที่นี้ อาตมาว่า อิมม์...อาตมาก็ไม่รู้จะพูดยังไง มันยังไม่ถึงเวลานะ เอาหน้า...อีกสิบปีสิบปีข้างหน้าไป เด็กพวกนี้โต พ่อแม่ก็ตามจะรู้ว่า มันคืออะไร เอาละ..อาตมาก็จะไม่ขยายความอะไรต่อมากมายนัก ก็อยากจะทำบอกรให้ทราบทั่วๆไป ทุกวันนี้ความเข้าใจของสังคม แม่แต่การศึกษาไม่รู้ไปในทิศทางของโลกก็ยะ ตกต่ำเอาหลายๆแล้ว จะเห็นได้ว่าทุกวันนี้ โลกสังคมแย่งชิงชิงโขงทุจริตนี้ เป็นสามัญมากมาย ที่อาตมาพาทำที่มันทวนกระแส มัน ๑๘๐ องศา คนละทิศคนละทาง แต่เราไม่ได้เป็นศัตรู เราไม่ได้ทำความเดือดร้อน เพราะโลกุตรนั้น เป็นผู้ให้ เป็นผู้มักน้อย เป็นผู้ไม่แย่งไม่ชิง เป็นผู้ไม่ก่อความรุนแรง เป็นผู้สันติ เป็นผู้ที่รักษาความสงบ และยอมได้ด้วยเพราะฉะนั้น จะไม่เกิดสงครามจากพวกเรา เป็นเหตุ และเราจะไม่เป็นศัตรูกับใคร

อาตมาขอยืนยันนะว่า ชาวโลกเรานี้จะอายุยืน นี่อาตมาจะอาศัยเป็นเครื่องพิสูจน์ จักรกรรมอันหนึ่งเหมือนกัน

๑. คนไม่ทุกข์ หรือทุกข์อารีย์สัจลดลงจริง

๒. พลังงานที่จะต้องไปเปลืองกับอบายมุข เปลืองกับการแย่งลาภ แย่งยศแย่งสรรเสริญ แย่งกาม แย่งอัตตาอะไรกันนี้ ลดๆ ลดจริงๆ ได้มากได้น้อยก็แล้วแต่ ไม่ไปเปลืองแคลอรี กับไอ้สิ่งเหล่านี้จริงๆ ฟังให้เข้าใจอาตมาไม่ได้โมเมพูด

๓. พืชก็ดี ภัยก็ดี ทั้งหลายทั้งหลายนี้ มันมีมากเกินไปในสังคมทุกวันนี้ ไม่ต้องเอาอะไรมากหรอก เราอยู่ในชุมชนในถิ่นในนี้ของเรา ไม่ออกไปข้างนอกกันนี้ ขึ้นออกไปมากๆ เตียวรถยนต์มันก็ชนตายให้ นี่ก็ภัย หรือไม่ก็ไปเอาพิษอะไรมาก็ไม่รู้ ดีไม่ดี ก็ไปเอาใช้หัวदनกเขา ใช้หัวदनกพิราบมา ใช้หัวदनกกระจอกอะไรก็แล้วแต่แหละ ข้างในเราไม่มี อยู่ข้างนอก เราก็ไม่ได้ออกไปเอามา ไม่ต้องไปพูดถึงเอดส์เลย มลพิษจากอุบัติภาคบริภาคต่างๆเราก็ค่อยๆ ยังมีแถมเรามี
๗ อ. เสียอีก และก็พยายามกันจริงๆ โดยเฉพาะอารมณ์นี้แหละสำคัญ ที่เรารักษาไม่ให้มันเป็นพิษแก่ตนได้จริงกว่าบุญชนแน่ๆ

อีกประเด็นหนึ่ง ที่เขาหาว่าเรากินแรงเด็ก นี่แม้แต่พวกเราเองยังมีเลย โดนพวกเรา มองว่า เออ..นี่มันกินแรงงานเด็ก อาตมาก็เลยบอกว่า แหมพวกนี้ไม่เข้าใจความลึกของสังขารม พวกเราให้เด็กมาทำงานจริง ก็สร้างเด็กให้ใหม่ละ ทำงานก็ให้เขาฝึกหัด แล้วการศึกษาของเรา ก็ให้ทำงานด้วย ได้ฝึก เพราะเด็กศึกษาจากเราจะต้องเป็นงานจริงๆ ได้ความสามารถติดตัวไป เขาก็ทำเขาก็สร้าง เขาก็เกิดคุณค่าเกิดประโยชน์ สร้างงานนี้เป็นงานจริง เป็นภาคปฏิบัติที่การเรียนที่เรียนจริงไม่ใช่เรียนแต่ตัวหนังสือ เอาแต่ตำรา เอาแต่รู้ๆๆ แล้วก็เรียนเพื่อเรียนกินไป เรียนไป แล้วก็ไม่ได้ใช้ เรียนน้อย ใช้แค่ ยี่สิบ แต่เรานี่เรียนแล้วใช้ได้จริง เป็นชีวิตจริง แล้วก็รักษาตัวรอดด้วย เพราะเราไม่ได้สอนวิชาที่เพ้อๆจนเกินขอบเขตอะไร เด็กได้ฝึกสร้างฝึกลงมือทำกันด้วยตนเองจนเป็นฝีมืออาชีพได้จริง

๒. เด็กที่เขาใช้แรงงาน แต่เราก็กี่อย่างดี ไม่เหมือนกับที่เขาเอาเด็กไปเป็นทาสในโรงงานต่างๆ ให้กินบ้างไม่ให้กินบ้าง แต่ที่นี่เราให้กินให้อยู่ เลี้ยงดูเด็กไม่ได้ขาดแคลน เลี้ยงดูเป็นลูกเป็นหลานแท้ๆ ในเรื่องทรมานทางร่างกายชีวิตก็ไม่มี ส่งเสริมให้สุขภาพดีด้วย โดยเฉพาะเด็กพวกนี้เรียนด้วยของจริงทำจริง คำขายเราก็กี่ทำงานคำจริงขายจริง และไม่ได้สอนให้คำขายแบบชู้ตริตลั้ดลั้ด แรงงานพวกนี้มาช่วยงานทำขายให้แก่อสังคัม เอื้อเพื่อสังคัมเป็นบุญเป็นกุศลของเด็กด้วย พูดถึงเรื่องของธรรมะเขาก็ได้บุญได้กุศล เพราะเขาก็เป็นผู้ที่ช่วยเหลือส่วนนี้

และที่สำคัญ..ที่จะเป็นตัวชี้ว่าเป็นกินแรงงานเด็กนั้น ก็ตรงที่ว่า ตัวนายทุนเขาเก็บเอาผลได้รายได้ที่เด็กทำไปเป็นของเขาจนร่ำรวย เขาเอาส่วนได้ เข้ากระเป๋านายทุน แต่ของเรานี้ มันต่างกันคนละเรื่อง รายได้มันไม่ได้เข้ากระเป๋าใครเลย ใครเป็นนายทุน ใครเป็นผู้เอารายได้ที่เด็กๆทำกันนั้น รายได้ที่เด็กทำนั้นเข้ากระเป๋าใคร เข้ากระเป๋าสมณะโพธิรักษ์หรือ ใครเป็นนายทุนใหญ่ถึงบอกว่าที่กินแรงงานเด็ก มันไม่มีนี่ รายได้ทั้งหมดเข้าส่วนกลาง มันก็เอามามากมาใช้ มาศึกษา มาเลี้ยงดูกันอยู่ด้วยกันกินใช้ด้วยกัน ทุกคนเป็นเจ้าของทรัพย์สินทั้งหมด เด็กๆด้วย ถ้าว่าจริงๆ อาตมาจะร่วมใช้น้อยกว่าด้วยซ้ำไปมั้ง อาตมานายทุนใหญ่เหมาะ เป็นเจ้าของบริษัท พวกคุณนั่นแหละ ก็ใช้มากกว่าด้วยซ้ำ เด็กๆกินนี้ ว่าจริงๆแล้วกินมากกว่าก็ไม่รู้ กำลังกินกำลังนอนใช้ใหม่ สิ่งเหล่านี้มันซับซ้อนเห็นไหม

เพราะฉะนั้นเราไม่ได้มานั่งกินแรงงานเด็กอะไรหรอก เข้าใจไม่ได้มันก็ยุ่งนั่นแหละ ทุกวันนี้ที่อาตมาพูดให้ฟังนี้ เพื่อให้เข้าใจแล้วก็จะได้อธิบายถูกต้องด้วย

เด็กพวกเรานี้เป็นมืออาชีพ เพราะเราฝึกมาตั้งแต่เด็กไปแท้ๆ กว่าจะจบ ๖ นี้ ๖ ปีเขาได้เรียนจริงรู้จริง นอกจากคนไม่เอาถ่าน เด็กไม่เอาถ่านระวังนะ เด็กคนไหนไม่เอาถ่าน เรียนไป ๕ ปี ๖ ปีจบแล้วไม่ป็นงานเป็นการอะไร ร้องๆแง้ๆ ระวังหน้า!

เงินไม่ใช่พระเจ้า เงินไม่ใช่ของดีพิเศษเกินกว่าจริงอะไรเลย เงินไม่ใช่เรื่องยิ่งใหญ่ เงินก็คือของใช้ เหมือนถ้วยเหมือนชาม เหมือนเครื่องใช้ที่จำเป็นต่างๆ มันมีหน้าที่แทนมูลค่า ก็ใช้ตามหน้าที่ของมัน มันไม่ใช่สิ่งที่พิเศษเกินเข้าของต่างๆแต่อย่างใด ใช้ตรงประโยชน์ของมันแล้วก็จบ ก็เลิก ไม่ต้องไปหลงใหลอะไรมัน ใช้มันตามที่ต้องมีต้องใช้ เหมือนถ้วยเหมือนชามดังที่บอกแล้ว ทำ

ความเข้าใจให้ดี ไม่จำเป็นต้องสะสมกอบโกยมากก็เก็บไว้ที่เรามากเกินไป มันทำให้สังคมเดือดร้อน
ควรแบ่งๆกันไปใช้ สะพัดกันออกไปให้ได้ใช้ทั่วๆกัน อย่าโลภหอบเอาไว้เป็นของตนมากเกินไป
มันเป็นความไม่ดี อย่าทำ เราพิสูจน์กันแล้วว่า ชีวิตไม่ได้สำคัญอยู่ที่เงิน แต่อยู่ที่คุณธรรมความดีและ
ความสามารถขยันหมั่นเพียร เราไม่มีเงินจนตายก็ไม่กลัวอดไม่กลัวอยาก เพราะพวกเราที่มีสมรรถนะ
มีความขยันอยู่ในตัว แล้วก็อยู่อย่างเป็นหมู่เป็นระบบ ดังที่กลุ่มชุมชนชาวโศกเราทำสำเร็จกันนี้ไง

ถาม : ระบบการศึกษาข้างนอกที่ว่าจะเปลี่ยนใหม่นี้ ข้างนอกเขาเปลี่ยนใหม่เหมือนกับ
ระบบการศึกษาของเราหรือไม่ครับ

พ่อท่าน : ระบบการศึกษาข้างนอกขณะนี้ อาตมาไม่บังอาจที่จะไปคิดว่าเขาจะต้องมา
เอาอย่างเราหรอก เพราะนั่นตอบว่าเขาจะมาเอาอย่างเราหรือจะเหมือนของเราไหม ไม่บังอาจคิด

บันทึกจาก ... บังจาสมณะ



การเรียน จะต้องเรียนอยู่ในถิ่น ไนแคว้นที่ตนอยู่ อย่าข้ามแดนไปเรียนในถิ่นที่ตนจะ
ไม่ได้อยู่ในชีวิตจริง อยู่ในประเทศไทย ได้แต่เรียนตำราความรู้ แล้วก็ไปเรียนอเมริกา กลับ
มาก็เอาความรู้แบบอเมริกามาพัฒนาสังคมไทย **ประเทศไทยถึงได้เป็นอย่างนี้**
อเมริกาเป็นเมืองลัทธิอุตสาหกรรม แล้ววัฒนธรรมของเขาก็ เช่น ฟรีเชกส์ สังคมครอบครัวก็
คนละอย่าง หรือลัทธิอเมริกันแซร์ เป็นต้น มันคนละเรื่องกันกับประเทศไทย

แต่ถ้าจะให้พูดถึงใจจริงแล้ว เราอยากให้เขาเอาอย่างนี้ แน่นอนเพราะอาตมามั่นใจว่าอย่างนี้ดี ก็ควรจะเอาสิ่งที่ดีๆนี้ไปทำ แต่ไปบังคับจิตใจเขาไม่ได้ เขาหมู่ใหญ่เขายิ่งใหญ่นะ ข้างนอกเขายิ่งใหญ่ อาตมามั่นหนักแรง

ถาม : วิชาการทางโลก ในการศึกษาอนุญานิยมถามว่ายังคงไว้ไหม มากน้อยเพียงใด หรือ ตัดออกเลย

พ่อท่าน : ตอบตายตัวไม่ได้ ว่ายังคงมากน้อยเพียงใด วิชาทางโลกตัดออกหมดไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาดขอยืนยัน ตอนนั้นก็จัดไว้ ชาติวิชา ๒๕% เป็นงาน ๓๕% คีลเตน ๔๐% ไง คนที่เรียน วิชาการทุกวันนี้ จบออกมาปริญญาตรีโทเอกก็ตาม จบออกมาแล้วเอาที่เรียนมาแล้วนั้นนะเอามา ใช้ทำงานของตนจริงๆประมาณซัก ๑๕% ถึงไหม นอกนั้นก็เป็นอย่างอื่นการแข่งความรู้รอบตัวเท่านั้น ไม่ได้นำมาประกอบการจริงเสียกว่าครึ่งกว่าก่อน ความสูญเสียนั้นเขาไม่เคยคิด เดียวนี้ยังหลงไหลความรู้ตำราให้รู้มากมาข่มกัน เรื่องอะไรมาก็จะเอามาให้เด็กเรียนหมดเลย เพื่อที่จะเอาไปตอบปัญหาในโทรทัศน์ ซึ่งรางวัลละก็ได้ คุณเรียนเพื่อเอาไปตอบปัญหาได้เงินเท่านั้น มันไม่ได้เอามาใช้ในชีวิตจริงหรอก มันเป็นความรู้รอบตัว มันเป็นความเพ้อ และที่สำคัญอาตมาขอยืนยันว่าการเรียนนี้จะต้องเรียนอยู่ในถิ่น ในแคว้นที่ตนอยู่ ชาวบ้านนี้ก็เรียนอยู่ในหมู่บ้านนี้ อย่าข้ามแดนไปเรียนในถิ่นที่ตนจะไม่ได้อยู่ในชีวิตจริง อยู่ในประเทศไทย ก็ไม่ค่อยรู้จักสังคมของไทย ได้แต่เรียนตำราความรู้แล้วก็ไปเรียนอเมริกา กลับมาก็ไม่รู้สังคมไทยจริง แต่แล้วก็เอาความรู้แบบอเมริกา มาพัฒนาสังคมไทย ประเทศไทยมันถึงได้เป็นอย่างนี้ ก็อเมริกามันเมืองหนาว มันลัทธิอุตสาหกรรม แล้วก็วัฒนธรรมของเขาก็ของเขา เช่น ฟริเซ็กส์ สังคมครอบครัวก็คนละอย่างหรือลัทธิอเมริกันเชอร์ เป็นต้น มันคนละเรื่องกันกับประเทศไทย

ขอยืนยันว่า การเรียนจะต้องเอาคนถิ่นศึกษาในถิ่น ไม่ใช่การเรียนต้องเอาไปเข้ากลองเข้าตีหมาก็ไปเข้ากลอง(ห้องเรียน) เย็นกลับบ้านทำการบ้าน แล้วนอน เด็กไม่รู้แม่แต่ครอบครัว ไม่รู้ว่าชาวบ้านในสังคมถิ่นของตนเป็นอยู่กันจริงอย่างไร ทำอะไรกันในชีวิตจริง เขากินยังไง เขาคิดยังไง ดำเนิน ชีวิตยังไง คนไปเรียนเมืองนอก จบมาเป็นดอกเตอร์จำนวนมาก ก็คือนักเรียนตามที่ว่านี้เสร็จแล้วก็มาบริหารบ้านเมือง แล้วก็ผลักดันให้สังคมเป็นตามที่ตนมีความรู้ความเข้าใจ ไม่ได้รู้ว่าสังคมภูมิประเทศแท้ วัฒนธรรมแท้ ชีวิตแท้ๆคืออะไร มนุษยชาติของถิ่นเดิมนี่เขาเป็นมาแล้ว และควรจะเป็นไปยังไง ต่อไปอย่างดี มีความเป็นไทยที่จะเจริญอย่างไทยสืบทอดต่อไปอย่างภาคภูมิใจอันเป็นวัฒนธรรมไทยแท้ๆ ไทยไม่ได้ถูกสร้างตั้งที่ว่านี้ ไทยกลับถูกบริหาร ถูกสร้างเมือง ถูกสร้างประเทศเอาอะไรมาสรวมเข้าไปดังที่อาตมาพูดมานั้นแหละ นี่เป็นมาร้อยกว่าปี มาถึงวันนี้มันถึงได้เป็นอย่างนี้

ที่ถามมาว่าการเรียนในช่วงโมงที่จะต้องบังคับให้เรียนยังจะมีอยู่หรือไม่

ขอยืนยันว่าต้องบังคับ ไม่เช่นนั้นก็เหม...คนชี้เกียจมันก็ได้ใจสิ ไม่บังคับ และมันก็ได้ ๒๕% ตามที่ควรจะเป็น คุณก็อยู่กับโลกเขาไม่ได้ ถึงได้ก็ไม่ดีแน่ อย่างนี้ไปอย่างคนสุดโต่ง คุณจะอยู่อย่างธรรมชาติอย่างเดียวไม่รู้โลกเขาเลย คุณก็ไปอยู่ในถ้ำในถ้ำในภูเขา ไปอยู่หลังเขาไป ไม่

ควรจะเป็นอย่างนั้น เราต้องรู้อะไรที่จะประสานกับความเป็นคนในโลก เพราะงั้น ๒๕ % นี้พอใช้อาตมาขอยืนยัน แล้วก็ ๒๕ % นี้เป็นของจริง ไม่ใช่เรียนไปแล้วก็เพื่อ ไม่เพื่อแห่

เพราะฉะนั้นบูรณาการและอยู่ห้องเรียนจะต้องสัมพันธ์กันบูรณาการที่เราให้เด็กปฏิบัติแล้วก็ประพฤติกันแล้วก็รายงาน สอนให้รู้จักสังเกต แล้วก็หยิบออกมาบันทึกมารายงาน หรือเรียบเรียงเป็นวิชาการ แล้วก็วิวัฒนาการหรือบูรณาการขึ้นมา ถ้าขาดเหลืออะไร ก็ตรวจสอบตำรา ตรวจสอบกับผู้รู้ ให้ครูอยู่กับเด็กที่ปฏิบัติจริงอธิบายกับของจริงเพิ่มเติมไปเรื่อยๆ แล้วก็เรียนทางตำราเสริมเรียนทางวิชาการออกไปประสานให้มันเป็นของจริงกับวิชาที่เราทำ เพราะฉะนั้นวิชาที่เราทำภาษาหลักๆ จะเป็นภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์พื้นฐานอะไร ก็ต้องเรียนเพราะเป็นวิชาหลักที่จำเป็นจะต้องบังคับ จะต้องเรียนกัน เพื่อที่จะเอาไปร่วมในการยังชีวิต ส่วนวิชาปลีกย่อยอะไรต่ออะไรต่างๆ นานาไม่ต้องไปกังวลมาก

และที่มีประเด็นพูดกันว่า เป้าหมายของการเรียนที่นี่มีสองข้อคือเตรียมบวชและไม่ส่งเด็กออก

อาตมาว่า มันเป็นความกดดันเขาเปล่าๆ อาตมาไม่ต้องการนะ คนที่เข้ามาโดยถูกบังคับนี้ไม่ต้องการเลย เพราะอาตมาว่าธรรมชาติขนาดศรัทธาเข้ามาปฏิบัติ มันยังยากเลย ยังเอาไม่ค่อยได้แล้วจะไปบังคับคนมา ป่วยการ เป็นการทำให้โง่ๆ

ทุกวันนี้อาตมาว่าอาตมาทำงาน ยี่สิบปีมีหมู่มุขเป็นชุมชน สามารถเป็นอย่างนี้ได้เพราะอาตมาใช้วิธีอาตมา ใช้ความศรัทธาความมีปัญญา ความเข้าใจ สัมผัสใจจึงมาได้ขนาดนี้ ถ้าไปล่อหาบริวาร กวาดคนมาทำ หรือใช้วิธีบังคับ ไม่ได้เท่านี้ เชื้อสี ไม่ได้เป็นปีกแผ่นแน่นผนึกอย่างนี้ คนเขากลัวความแน่นของอโศก บอกอโศกนี้มันเหนียวมันแน่นกัน อาตมาไม่ได้ไปล่อ ไม่ได้ไปบังคับ ไม่ได้ไปกดขี่ ไม่ได้ไปบีบ มันเป็นความแน่นที่เนียนอย่างสนิท ดีเองจริงๆ มันเป็นสัจจะ

เพราะงั้นสองประเด็นที่ว่า เตรียมบวช ไม่ส่งเด็กออก เพื่อเตรียมให้นักเรียนสืบทอดมรดกของพ่อท่าน จึงจัดการให้เรียนเพียงเล็กน้อยเพื่อตัดโอกาสไปเรียนข้างนอก ไม่จริงเลย ไม่ต้องไปแก้งเขา ให้เต็มที่ตามที่เราจัดไว้ ๒๕ % จบแล้วเขาจะไม่เอา ออกไปข้างนอกก็ไม่มีปัญหา เพราะถ้าไม่เต็มใจอยู่ มันไม่มีประโยชน์ ถ้าเขาเต็มใจอยู่แล้วจะมีประโยชน์ ทั้งตัวเขาและสังคมในหมู่นี้ด้วย เพราะที่มันเป็นเรื่องพิเศษ มันเป็นเรื่องโลกุตรไม่ใช่เรื่องอย่างโลกๆแบบโลกีย์เขาเลย มันต่างกันโลกุตรกับโลกียะมันต่างกันคนละเรื่องเลย

ถาม : ถ้ามีนโยบายข้อนี้ชัดเจน ขอให้บอกผู้ปกครองและนักเรียนทราบโดยทั่วกัน เพื่อจะได้ไม่หลงเดินทางผิดเข้ามาเรียนที่นี่

พ่อท่าน : ก็บอกกันอยู่แล้ว แต่มีบางคนคิดเกินทำเกินไปบ้าง ขอยืนยันว่า ไม่ใช่จะต้องบังคับให้บวช ไม่ส่งเด็กออก แต่จากใจจริงเท่านั้นที่เราต้องการอยากให้อยู่ที่นี่ ไม่อยากให้ไปที่อื่นหรือถ้าบวชได้ก็ดีเยี่ยม ซึ่งเป็นเพียงความต้องการในใจเท่านั้น แต่ไม่ไปกดดัน ไม่มีการกระทำให้เกิดออกมาเป็นพฤติกรรมไม่ล่อหลอกไม่ประโลมประเล้า ทุกคนใช้ปัญญาและศรัทธาของตัวเองสมัครใจ เพราะงั้นตามหลักเกณฑ์ของเรา พยายามสอนเขา บอกกันชัดแล้วว่า ชาญวิชา ๒๕ % และก็ไม่ใช่

ต้องไปพูดให้เกิดเชิงกดดัน ซึ่งแสดงพฤติกรรมทำให้เด็กเข้าใจว่ามาเรียนที่นี่ แล้วจะต้องถูกบังคับให้อยู่ที่นี่ จะต้องให้วช ให้สืบนามมรดก เรามีมรดกส่วนกลางเป็นของชาวโศกทุกคนนี่จริง เป็นแต่เพียงพูดบอกความจริงที่พิเศษนี้ให้ทราบกันเป็นคราวๆว่า ทรัพย์สินศฤงคารของโศกทั้งหมดนี้ มันเป็นส่วนกลางที่ทุกคนสามารถร่วมอาศัยเป็นอยู่ได้ในชีวิตของผู้สมัครใจและประพฤติดำเนินแบบกฎเกณฑ์ เมื่อเราเป็นคน อยู่ที่นี่ได้ ทรัพย์สินศฤงคารพวกนี้ก็จะเป็นของเราทั้งนั้น เพราะที่นี้ไม่มีใครจะแย่งมรดกพวกนี้ออกไปได้ ได้แต่อาศัยใช้สอยในชีวิต จนแก่จนตาย คนก็จะตายจากมรดกพวกนี้ไปตามธรรมชาติ ของพวกนี้เป็นของส่วนกลาง มรดกอันนี้ทุกคนมีสิทธิ์ ทุกคนอยู่ใช้อาศัยได้ จึงต้องมีคนมารับช่วงมรดกพวกนี้ มันเป็นส่วนที่ที่เกิดขึ้นแล้วตามสังขาร เราพูดชัดเจนทุกที ก็พูดเป็นคราวๆ อย่างที่เอาตามเคยพูด หรือพวกเราที่เข้าใจดีแล้วก็พูด ใจจริงเราอยากให้อยู่ ช่วยรับสืบทอดมรดกนี้กัน ถ้ามวลความเป็นชาวโศกมากขึ้นเราก็พอใจ แต่บังคับกันไม่ได้ เราขอยืนยันว่า เราเคารพความอิสระเสรีภาพอย่างสูง

ถาม : อยู่กับคนที่เอาแต่ใจตนเอง ใช้อำนาจแฝงโดยไม่รู้ตัว ทำให้ขาดอิสระ ต้องอยู่ในอาณัติ และเสียจุดยืนที่ถูกต้อง จะปรับตัวอย่างไร

ตอบ : ก่อนอื่น ตรวจตัวเองเสียก่อนว่า ตัวเองยืนอยู่จุดที่ถูกต้องจริงหรือเปล่าตรวจให้จริงๆ ตรวจให้มากๆ อย่าเอาแต่หลงตน แต่กระนั้นแม้จุดยืนของเราจะถูกต้อง ยกตัวอย่างเช่น สมณะไพฑริกรักษ์ ยืนอยู่ในจุดที่ถูกต้อง แต่เสร็จแล้วก็ถูกหมุ่เขาบอก ไม่เอาอย่างพ่อท่าน ไม่เอาจะเอาอย่างที่ไหนส่วนใหญ่ เอาตามก็ต้องถอยแล้ว ก็ต้องยอมให้เขาทำตามนั้น นี่คือ ความมีอิสระของเอาตาม ส่วนใครยืนยันจะเอาของตัวเองเท่านั้น หากไม่ได้แล้วถือว่าขาดอิสระ เราต้องมีจุดยืนขึ้นเอาตามคนอื่นจะกลายเป็นอยู่ในอาณัติคนนั้นคนนี่ สิ่งเหล่านี้เป็นเหตุผลที่เราหามาให้แก่ตัวเองทั้งสิ้น เพื่อจะบำเรออัตตาของตน จริงอยู่ในหมุ่เรามีคนที่เอาแต่ใจตัวเอง มีบ้างแน่นอนคนที่เอาแต่ใจตัวเอง ใช้อำนาจแฝง ก็มีบ้างเหมือนกัน ที่ไม่รู้ตัวนะ ใช้อำนาจแฝงไม่รู้ตัว แม้ทำโดยรู้ตัวยังมีเลย คนชนิดนี้ก็เป็นคนอีกชนิดหนึ่งที่เข้าใจ“ความอิสระ”ไม่เหมือนเอาตาม ดังนั้นเราก็ใช้คนที่เอาแต่ใจตนเอง ใช้อำนาจแฝงนั้นแหละ เป็นโจทก์ปฏิบัติธรรมก็แล้วกัน เขาทำก็เป็นอกุศลของเขา ส่วนเราก็พยายามฉลาดที่จะให้เกิดมตีสวนรวมให้ได้

ก็ขอย้ำว่านี่คือคำตติง คนที่เอาแต่ใจตนเอง และใช้อำนาจแฝง อย่าเอาแต่ใจตัวเอง อย่าใช้อำนาจแฝง จนทำให้คนอื่นเขาขาดอิสระแล้วก็อยู่อาณัติเลย ถ้าเราเองนี่เราคิดว่าเราสามารถที่จะชนะ โดยอำนาจแฝงโดยเอาแต่ใจตัว แม้ที่สุดมีมตีสวนรวมออกมาเป็นมตีสวนรวม ก็ยังไม่ยอม แต่ก็ยังไปสร้างก๊กเล็ก ขึ้นมาอีก ก็ได้แต่อกุศลทั้งตนเอง และกลุ่มหมุ่ คุณมาทางนี้แล้ว เงินคุณก็ไม่ได้ คุณจะสร้างหมุ่กลุ่มไปล่าอะไร อัตตาคุณก็ไม่ลด เหนื่อยก็เหนื่อยเปล่า ทำไม โง่สามแดงอย่างนั้น เอาแต่ใจตัว จะเอาชนะทางเอาชนะคะคานามีเชิงแฝงเชิงนั้นเชิงนี้ มันคืออัตตาคุณไม่ลดซัดๆ คุณก็ได้รายได้เป็นกิลเลออตตา โทหนักขึ้นๆ เงินก็ไม่ได้ อัตตาก็ไม่ลด ความเจริญของกลุ่มก็ไม่เกิดทำอย่างนี้ทำไม?

ถาม : อยู่วัดอย่างไรถึงจะมีความสุขและทุกข์น้อยๆ

ตอบ : อยู่ว่าอย่างไรถึงจะมีความสุขและทุกข์น้อยๆ คือเอาง่ายๆ ยอมทุกอย่างซะ อย่าย่ไปคิดอะไรเลย เพราะอะไรก็ตามมาถึงบอกอย่างนั้น ที่ถามมานี่คือ เด็กนักเรียน แม่ผู้ใหญ่ก็เหมือนกัน เพราะคนในนี้เป็นคนหวังดี และเป็นคนปรารถนาดี ที่จะช่วยคน เพราะฉะนั้นคนเหล่านี้ เขาจะกดดัน เขาจะตำรา เขาจะว่าเรา เขาจะติเตียนเรา อะไรก็ตามแต่ หรือเขาจะใช้ งานเรามากก็ตาม ถ้ามันมากนักก็บอกว่า มันทำไม่ไหว ก็บอกเขาบ้าง บ่นบ้างก็แล้วกัน เขาก็จะพอรู้ แต่ถ้าเผื่อว่าเขาตำรา เขาว่า เขาอะไรก็ทนเอา ยอมจริงๆ ที่จริงหนักก็ไม่ดี วางดีกว่า แล้วก็ฟังอย่างที่ว่าตามอธิบายไปแล้ว เออ..เขาจะตำราเขาจะว่าเขาจะติเตียน เขาจะอะไรก็ฟัง ยอมให้เขาตำราผิดก็เออ...แล้วไป เถอะเขาตำราผิดก็คือเขาเอง เพราะเขาไม่รู้จักความจริง แต่ถ้าเขาตำราถูก เออ...ขอบคุณไว้ให้เขาเลย เขาฉลาดดีนี่ เราก็พลอยดี เราไม่รู้ตัว เขาก็ตำราเราให้ เหมือนบอกดีก็ได้ แต่เขาไม่บอกก็ช่างเขาเถอะ เขาตำราให้เราก็ถูกแล้ว เขาตำราถูกด้วย เราไม่ใช่ออย่างโน้น ไม่ใช่ออย่างนี้ ขอขอบคุณครับก็เป็นสุข นี่ตอบแล้ว เอาง่ายๆ ทางแห่งความสุข

เช้าวันที่ ๒๔ ต.ค. พ่อท่านก็ได้รับนิมนต์ให้แสดงธรรมและตอบปัญหาเกี่ยวกับฝ่ายการศึกษา โดยมีนักเรียนสัมมาสิกขาสันตือโศกร่วมรับฟังและถามปัญหาด้วย จากบางส่วนของขอนามาท้ายทอดสู่กันดังนี้ “ที่นี่ไม่ได้สอน ไม่ได้ตั้งโรงเรียนขึ้นมา เพื่ออาศัยโรงเรียนเลี้ยงชีพ ไม่ใช่เด็ดขาด แต่เป็นงานเจตนาตั้งใจจะสร้างคน ไม่ใช่เอาพวกเรามาสอนเหมือนโรงเรียนอาชีวะทั้งหลาย เขาทำ ที่เขาเอาพวกคุณนี่แหละ เป็นวัตถุดิบประกอบในการสร้างรายได้เลี้ยงชีพ เหมือนเลี้ยงเป็ดเลี้ยงไก่ เขาเลี้ยงเป็ดเลี้ยงไก่ให้มันอ้วนพี ให้มันไข่มากๆ แล้วเขาก็ขายไข่ หรือขายเป็ดขายไก่เลี้ยงชีวิตของเขาไป

เราเจตนาเอาคนมาสอนนี่ มาสร้างให้เป็นคนที่ดีขึ้นมา ไม่ได้มีแง่เชิงที่จะเอานักเรียนมาหารายได้เลี้ยงชีพอะไรเลย มันต่างกันคนละเรื่อง เลี้ยงเหมือนลูกเหมือนหลานจริงๆ แล้วก็



อยากให้เป็นลูกเป็นหลานด้วย ถ้ายิ่งจบแล้วเป็นลูกเป็นหลาน เป็นตระกูลของอโศกทั้งตระกูลเลย เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขสืบทอดมรดกอันนี้ต่อไปมาเป็นเจ้าของมรดกเพิ่มขึ้นๆ นั่นคือความปรารถนาที่ยอด

อาตมาไม่เป็นคนบังคับคน บังคับนี้ มีส่วนดีบ้าง แต่จริงๆ ก็คือ มันไม่จริง เพราะคนมาด้วยการบังคับนี้ มันไม่ได้คนมาจริง คนถูกบังคับมา จำนวนจึงมา มันไม่จริง เพราะงั้นอาตมาก็ไม่ต้องการ เพราะแม่เต็มใจมาแต่ๆ ยังศึกษาฝึกฝนเอาลัทธิธรรมได้ยาก จึงยืนยันเอาคนที่ศรัทธาสมัครใจเป็นหลัก

แต่กระนั้นในโลกนี้จะไม่บังคับเลยก็ไม่ได้ มันต้องมีด้วย มีกรอบในการบังคับ เหมือนศาสนาพุทธมีวินัยใหม่...มี มีศีลใหม่...มี มีกฎเกณฑ์ใหม่..มี นั่นคือกรอบบังคับทั้งนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้ก็ต้องใช้ศีลใช้วินัยใช้กฎเกณฑ์บังคับ ถ้าไม่ใช้ศีลใช้วินัยบังคับ เหมือนกับชุมชนสันตอโศก เรามีกรอบมีวินัยใหม่ เข้ามาที่นี่ทุกคนต้องมีศีลนะ ไม่มีศีลไม่เอา อบายมุขมาละๆ เทะๆ ไม่เอา ปฏิบัติไม่ถูก อย่างโน้นอย่างนี้ ไม่เอา ผิดศีลไป ออกไป กรอบก็คือสิ่งที่บังคับ เพราะงั้นการบังคับก็มีส่วนดี แต่ลึกซึ้งไปนั้นมันยังไม่จริง แต่ใครเอาอย่างเข้าใจ ก็ไม่ใช่บังคับแล้ว คือพอใจ อย่างพวกเราที่เข้ามาอยู่ที่นี่”

ถาม : การเล่นเกมกีฬา มีขอบเขตขนาดไหน ซึ่ง net ได้หรือไม่

ตอบ : ซึ่ง net ได้ แต่นับคะแนนไม่ได้ นับคะแนนโดยมีกติกาว่า ตีอย่างไรได้คะแนน ถ้าจะซึ่ง net แล้วจะตีอย่างไรใหม่ ซึ่ง net แล้วตีให้เพื่อนรับให้ได้ อย่าให้ตก ให้ตีกันไปกันมาให้ได้นานที่สุด ดีที่สุด สวยที่สุด ไม่ใช่ตีให้เพื่อนรับไม่ได้ แล้วเราชนะได้คะแนน อย่างนี้ไม่เอา อย่างนี้ฆ่ากัน สร้างความเลวเกิดขึ้นในจิตคน มันเป็นเรื่องของจิตวิทยา ตีให้เขาจับไม่ได้มันเป็นเรื่องทำลายกัน เป็นการแข่งขันกัน มันเป็นเรื่องเอาชนะคะคานกัน ขอยืนยันว่า สร้างความเลว แต่ถ้าเผื่อว่าต่างคนต่างตีลูกมา เอ้า..คุณตี ตีให้งามๆ นะ อย่าให้เสีย ตีให้ดีๆ มันเป็นเรื่องเชิดชูส่งเสริมสร้างเสริมรักษา ทำ net ได้ ซึ่ง net ได้ แต่อย่านับคะแนน อย่าเอาชนะคะคานกัน แต่ต้องช่วยกันตี อย่าให้ลูกตก ไม่ใช่แก่งให้คนนั้นรับไม่ได้ ใอันนี้มันฆ่ากันเป็นจิตวิทยาที่ทรมานทรมาน เป็นการสร้างความได้เปรียบสะสมให้แก่ตน แข่งขันฆ่ากัน เป็นวิธีการที่เลวทรามของกีฬา ฟังให้ดี รับรองว่าขัดแย้งกับโลกทุกวันนี้อย่างจังๆ เลย เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องดี ต้องมีปัญญารู้ว่าเล่นกีฬาออกกำลังกายสร้างสามัคคีทำความเจริญให้แก่ชีวิตคืออะไร เดียวนี้กีฬาฆ่ากันกำลังฆ่าคน หลงหนักหลงหนา ผลาญพร่าสุดๆ เพื่อที่จะแข่งดีแข่งเด่น สังคมเสื่อมแน่นอน สังคมทุกวันนี้หลงกันจนพูดเรื่องนี้ยากมาก ต้องมีปัญญารู้ว่า กีฬาคือการเล่น ถ้าหลงผิดก็เป็นอบายมุข

เมื่อไปร่วมประชุมชุมชนปฐมอโศก ก่อนการสัมมนาครูสัมมาสิกขาปฐมอโศก ๒๕ ต.ค. ๒๕๔๘ พ่อท่านได้รับนิมนต์ให้โอวาทเปิดการสัมมนาครูในครั้งนี้ จากบางส่วนของกรให้โอวาทเปิดการสัมมนาดังนี้ “ครูฐานงานที่ดี ควรจะมีลักษณะอย่างไร”

ก็ต้องเป็นครูฐาน ที่มีทั้งครูวิษย์(ครูวิชาการ) มีทั้งครูชาฎ(ครูผู้เป็นงาน) ครูฐานมีทั้งวิษย์ มีทั้งชาฎครบบริบูรณ์ ก็เป็นครูวิษย์ที่ดี เป็นครูชาฎที่ดี

ครูวิษย์คือครูที่มีความรู้ทางวิชาการ ก็ควรมีความรู้ในงานนั้นด้วย มีความสามารถใน

การกระทำแต่ละงานด้วย จึงจะเป็นครูวิชฌน์ที่ดี ส่วนครูชาตคือ ครูที่มีความชำนาญในงาน เช่น เดียวกันครูชาตก็ควรมีความรู้ในงานดีด้วย จึงจะเป็นครูที่ดีจริงๆ ก็ต้องชวนช่วยกันทั้ง ๒ ฝ่าย แต่แน่นอนเราบังคับไม่ได้หรอก คนชำนาญไปแต่ละอย่าง หนักไปแต่ละอย่าง คนนี้ชำนาญทางด้านวิชาการ คนนี้ชำนาญทางด้านปฏิบัติ ก็ต้องเข้าใจกันว่า เอ้อ..คนนี่เก่งด้านไหนก็อาศัยกัน เราชำนาญทางปฏิบัติ เราไม่ค่อยเก่งทางวิชาการ วิชาการช่วยหน่อย ทางวิชาการ เออ...เราเก่งวิชาการ เราไม่เก่งทางปฏิบัติ ก็เคารพผู้ปฏิบัติได้ ผู้ปฏิบัติได้ก็เคารพผู้ที่วิชาการ ก็จะไปด้วยกันได้ดี

ไม่ใช่ครูชำนาญงาน ก็ไปคิดอยู่แต่ว่า ข้าไม่เก่งวิชาการ อย่ามาข่มข้า ทะเลาะกันไป ทะเลาะกันมา ครูวิชฌน์กับครูชาตก็ทะเลาะกันไป ทะเลาะกันมา ก็บรลั้ย ไม่อบอุ่น แล้วก็ไม่พากันเจริญ ถ้าช่วยกันอย่างกล่าวนี้ก็จะเป็นกันเจริญ จะอยู่กันอย่างมีความสุขอบอุ่น เพราะอะไร เพราะเรามาตัดโลกธรรมแท้ๆ คุณไม่ต้องมาแย่งลาภกันแล้ว ใครเก่ง ใครได้ ใครจะได้มากได้น้อย มันไม่ใช่เรื่องอย่างนี้กันแล้ว เพราะฉะนั้นการตัดโลกธรรมออกไป เป็นโลกุตรธรรมมันจะเป็นไปได้ง่าย ถ้าลดอึดตาได้ก็ยิ่งดี

ปิดท้ายบันทึกฉบับนี้จากบางส่วนของโอวาทปิดประชุมชุมชนสันติโอศก (๒๙ ต.ค.๔๘)

“ทุกวันนี้ อาตมายังเห็นเลยว่า ยิ่งเดี๋ยวเข็ญพวกเรามากขึ้น ยิ่งเห็นว่ามันดีจริงๆ เพราะว่าผลสะท้อนตอบจากข้างนอก ที่เขาแสดงออกมา มันเป็นคำตอบที่น่าพอใจ ที่นี้อาตมาก็กลัวกลัวว่าเขาจะฮือฮาว่ามันดี แล้วเรายังไม่ดีพอ ดีมันยังน้อยอยู่ สมรรถภาพมันยังดีไม่พอ ยังไม่เจริญมาก ยังไม่ก้าวหน้ามาก ถ้าเขารู้สึกเรียวเข้ามา อาตมากลัวเขากหัก อันนั้นก็อย่างหนึ่ง

อีกอย่างหนึ่งถ้าเขารู้สึกเรียวกันเข้ามาแล้ว คุณเคยเห็นไหมล่ะ ที่คนแตกตื่นฮือฮาแล้วกรูกรือวคลั่งไคล้ พวกเรายังน้อยอยู่ด้วย กระจุยแน่ ถึงตอนนั้นมันพังเลย มันก็ไปไม่รอดมันไม่ดี แต่ ถึงอย่างไรก็ตาม เราก็ต้องพยายามที่จะรักษาความเข้มๆเอาไว้ ถ้ามันไม่เข้มนะ เขาก็ลื่นพวกเราเลย แต่ถ้าเราเข้ม เขาทำอะไรเราไม่ได้ ถึงเขาจะกรูกรือวกันอย่างไร ระวังเรื่องอนุโลม เรื่องที่จะไปยึดหยุ่นอะไรนี้ อย่าหลงหละหลวมเป็นอันขาด

ผลของความจริงที่เรายืนหยัดยืนยัน เวลามันนานมาถึงวันนี้ ของเรายังยืนหยัดได้ สามารถที่จะรักษาสภาพที่ถูกต้องตั้งมาไว้พอสมควร แม้พวกเราจะดูเหมือนยึดหยุ่น แต่โดยหลักใหญ่ๆ อาตมาก็ได้อยู่ และที่สำคัญๆ อาตมาว่าพวกเราก็ใช้ได้ ข้อสำคัญเรารักษาอันนี้ไว้ให้เข้มอย่าหย่อนยาน อย่าอนุโลมอะไรต่อมิอะไร ตั้งหน้าตั้งตาพยายามกันเข้า อาตมาคิดว่าในอนาคตอีกสักยี่สิบปี อาตมามองเห็นรูปร่างว่าคงจะพอสบาย ถ้าอีกยี่สิบปี ที่เราทำกันมามันก็เป็นห้าสิบปี ท่านพุทธทาสก็ทำงานของท่านนานถึงห้าสิบหกสิบปี การทำงานเช่นนี้มันต้องใช้เวลา มันยาก ท่านพุทธทาสตอนนี้ก็ได้รับการยอมรับทางโลกเลยว่า เป็นบุคคลดีเด่นของโลก คนของโลก ในสังคมโลก ทางยูเนสโก ยกให้เป็นคนสำคัญของโลก และในวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๔๙ เขาจะฉลองใหญ่ ที่สวนโมกข์เตรียมงานกันใหญ่เลย ฉลอง ๙๙ ปี ถ้าถึงวันที่ ๒๗ นี้ก็เป็นร้อยปี อาตมายังคิดอยู่เลยว่า วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๔๙ เราควรไปสวนโมกข์กัน ปีนี้ คิดอยู่นะ ถ้าไปเดี๋ยวจะกรูกรือวเกิน น่าจะไปแสดงความกตัญญูทเวที่บ้าง เพราะเราก็เคยไปแสดงกตัญญูทเวที่ตา

ก็น่าจะไป เขาจะลำบากใจกับเราไหม แต่มาถึงวันนี้แล้วท่านคุณชฎี เมธงกูโร ก็มาสัมพันธ์กับเราดีนี่ ก็คงไม่มีปัญหา ท่านคุณชฎีก็แสดงเต็มรูป ทุกอย่างก็เป็นที่ยอมรับได้ดี ข้อมูลต่างๆ เราต้องดูดีๆ เสียก่อน

อาตมาไปงานที่คลองไผ่คราวนี้ก็ไปพักที่วัดเขาวัววันชัยนวัตน์ เจ้าอาวาสมาต้อนรับที่ บ้านไค้ จัดที่นั่งให้อาตมานั่งกลางเป็นประธานเลย แล้วท่านก็นั่งข้างๆ แล้วก็ขอกราบ ท่านกราบ อย่างดี สามครั้งอย่างเรียบร้อย แล้วก็บอกอาตมาว่า “เชิญท่านตามสบาย” เพราะท่านติดธุระ ดึกที่เราไปพักก็เป็นตึกรับแขกวิไอพี และเปิดให้พวกเราไปประเดิมพัก พอวันรุ่งขึ้นเราก็จะฉันที่นั่น เรายืดศาลาใหญ่ใหม่นั้นเลย ท่านปล่อยให้เรานั่งที่เลย ท่านฉันกันอยู่ข้างล่างเงียบ อาตมา มารู้ทีหลังว่าท่านฉันกันอยู่ข้างล่าง ศาลาของท่านมีสามชั้นเชิงเขา อีกสองชั้นนั้นอยู่ใต้ดิน อีกชั้น อยู่ข้างบน เราไปประเดิมวันแรกเลย วัดนี้เป็นวัดทางสายอาจารย์ชา สาขาที่ ๘ เห็นได้ว่าท่าน ไม่ได้ติดใจอะไรเลย เออละ วันนี้ขอบคุณทุกคน เอวัง”

และจากบางส่วนของโอวาทปิดประชุมพาดิษย์บุญนิยม (๓๑ ต.ค. ๒๕๔๘) บนโบสถ์ สันติโอศกดังนี้ “หนังสือของ ดร.สุวิดา แสงสีหนาท ได้วิเคราะห์ลักษณะของสังคมาว่า ส่วนใหญ่ เป็นแบบหนีสังคมา ปลีกตัวโดดเดี่ยว ที่รักความสงบ ซึ่งในสังคมาโลกเขาไม่เอาแน่นอน เขาจะเอา แบบสังคมาร่วมกันทั้งหมด ดร.สุวิดา เลือกวิจัยเปรียบเทียบ ๓ กลุ่ม

๑. สังคมาได้หวนแบบ ฉือจี้ ที่เป็นแบบกว้างไกล มีเทพาร ประหยัด และใช้ลักษณะ ของคุณธรรมเป็นตัวนำ มีอาสาสมัครหรือกระแสร่วมมากแต่อย่างหลวมๆ

๒. สรรโวทัย ค่อนข้างจะมักน้อยสันโดษ มีลักษณะของศาสนามากกว่า แต่ไม่มีความกว้าง ไม่มีความสัมพันธ์ทางสังคมา มีแต่แนวคิด มีหลักการระมาก สรรโวทัยสวาท ความคิด แต่กินไม่ได้ไม่มีอะไรให้กินให้ใช้ แบบฉือจี้จะมีประโยชน์มากกว่า

๓. อโศก

เมื่อเทียบ ฉือจี้ สรรโวทัย กับอโศก สรรโวทัยแยกว่าเพื่อน อโศกเราเห็น เอาทั้งแบบ ฉือจี้หรือทั้งสรรโวทัยเราก็เอา ของเรามีส่วนคล้ายฉือจี้ แต่ไม่ยิ่งใหญ่อลังการ นักรู้ทั่วไปจะมี ลักษณะคักดินาและทุนนิยมอยู่ในตัว คือมีลักษณะแบบไฮโซ แต่ชาวอโศกตรงข้ามกับไฮโซ เขาจึง ยอมรับไม่ได้ นักสังคมาที่เขารู้ แต่ไม่พยายามใช้ความรู้ทั้งหมด จะมีส่วนของตนเองที่ยึดถืออยู่ไม่ น้อย เขาจึงไม่ยอมรับเราง่ายๆ แต่ก็ดี ปฏิบัติศาสนสังคมาเช่นนี้ก็เป็นผลดี เพราะเป็นเครื่องกั้น เป็นภูมิคุ้มกันให้แก่สังคมาเรา เราก็พากันเพียรไปก็แล้วกัน ถ้าเราสมบูรณ์ด้วย ๑. พึ่งตนเองได้ ๒. มีความมุ่งมั่นเอาจริง จะดำเนินไปอย่างไม่มีข้อสงสัย พึ่งตนเองรอดแล้ว มุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว จะไม่มีปัญหา การดำเนินนั้นจะเกิดพลังทด และกันนี้ให้สิ่งที่เป็นมรสุมหนักทะเลทะลักเข้ามา อาตมา ว่าเราดีแน่ และเลือกแบบนี้ เราจะเดินหน้าและทำให้ยิ่ง เหลือแต่การพัฒนาตัวเองให้แข็งแรง เจริญขึ้นเรื่อยๆ ขอขอบคุณทุกคนจริงๆ ขอให้ทุกคนแข็งแรงกันทุกคน”

รักขิราม.

๒๗ พ.ย. ๒๕๔๘

ตอน...

เอาแต่ใจตัว คือ เชื้อโดยอัตโนมัติ จะตีโต้ตองหัดให้ หัดเห็นใจคนอื่นเสมอๆ



คณาณนัทศวรรษ คือ ผู้กอบกู้สังคมนให้ไปรอด

บันทึกจาก ...ปัจฉาสนวนะ



ต้นเดือนพฤศจิกายน พ่อท่านเดินทางเข้าปฐมอโศกก่อนงานมหาปวารณา ครั้งที่ ๒๔ จะเริ่ม ขณะทำงานก่อสร้าง“สถานพลาภิบาล”ยังไม่แล้วเสร็จ ขณะถ่ายทำภาพวีดิทัศน์ได้ขอสัมภาษณ์พ่อท่านเกี่ยวกับสถานพลาภิบาล (๓ พ.ย.) เพื่อจะได้นำเสนอให้ญาติธรรมได้รู้ความเคลื่อนไหวของสถานพลาภิบาล และความเป็นมาของปฐมอโศก จากบางส่วนของพ่อท่านได้พูดถึงการก่อสร้างสถานพลาภิบาลดังนี้

“เรื่องของ‘พลาภิบาล’นี้ เป็นความคิดที่อาตมาคิดว่า พวกเราจะต้องมีสถานที่บำบัดดูแลรักษาคนเจ็บคนป่วย ซึ่งเราก็เห็นว่า ถ้าจะตั้งเป็นโรงพยาบาลอย่างที่ทางรัฐเขาควบคุมดูแล หรือว่ามีกฎหมายระเบียบตามระบบนี้ เราคงทำไม่ได้ เพราะว่าเรามีขีดจำกัดอะไรหลายๆอย่างที่เรากำไม่ได้ เหตุใหญ่ก็คือ เราไม่ได้อยู่ในระบบของทุนนิยม เราทำในระบบบุญนิยม ไม่ได้อยู่ในระบบ

ของโลภก็เหมือนอย่างสังคัมโลกก็สังคัมทุนนิยมเขาเป็นเขามีกัน ของเรามันเป็นสังคัมอีกแบบหนึ่ง เป็นสังคัมที่ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เรื่องเงินเรื่องทองก็เป็นสาธารณโภคี หรือว่าเรื่องความรู้สึกนึกคิด แนวคิดก็ต่างกัน การดำเนินชีวิตร่วมกันก็ไม่เหมือนกัน หากเราจะเปิดให้กว้างไปถึงการรักษาคนนอก ก็จะต้องมีปัญหา ถ้าไม่เปิดก็จะขัดกับกฎเกณฑ์ของทางการ หรืออะไรต่ออะไรอีกมากเรื่อง เราก็เลยต้องหาทางปฏิบัติให้เป็นไปได้ดีที่สุด จึงมาตั้งชื่อใหม่จาก “สถานพยาบาล” เป็น “สถานพลาภิบาล” ตั้งชื่อก็คล้ายๆกับลือเลียนแหละ ของเขาเป็น “โรงพยาบาล” เราก็เป็น “โรงพลาภิบาล” ดูแลรักษา กัน อภิบาลกันไป ด้วยผละกำลังที่เราจะให้คนมีผละกำลัง มีชีวิตยืนยาวอยู่ได้ จริงๆก็คืออัน เดียวกันนั่นแหละ โดยเนื้อแท้ก็คือโรงพยาบาล โดยเนื้อแท้ก็คือคลินิกที่ดูแลรักษาคนเจ็บคนป่วย ซึ่งเราทำได้เท่าที่ความสามารถของเรา ทุนรอนหรือว่าแม่แต่แรงคนอะไรก็แล้วแต่ เราทำได้อย่างไร เราก็เอาแค่นั้น แรกๆก็จะก่อจะสร้างกันที่นั่นบ้างที่นี่บ้าง มีหลายที่หลายแห่งที่คิดจะสร้างกัน สุดท้าย มันก็มาลงที่นี้ ที่ปฐมมอศกนี้ เอ้า...ก็ดี เกิดที่ปฐมมอศกก็ปฐมมอศก ก็เลยตัดดอกตัดใจ บอก ญาติโยมกัน ช่วยกันคนละไม้คนละมือคนละเรียวคนละแรง สละสินทรัพย์มา ก็ได้สินทรัพย์มา พอสมควร ลิปกว่าล้าน ก็มาสร้างขึ้นแล้ว เท่านั้นเอง ก็เป็นโรงเรือน

ส่วนในเรื่องของการบริหาร การจัดการ การดำเนินกิจการต่อไปเราก็คงจะได้ค่อยๆ ช่วยกันรังสรรค์ ช่วยๆกันคิด ช่วยๆกันทำไปเรื่อยๆ”

ขอลงอาบัติกับหมู่สมณะ

การประชุมมหาปวารณาของหมู่สมณะ ครั้งที่ ๒๔ (๔-๕ พ.ย.๒๕๔๘) ก่อนพอท่านจะให้ โอวาทเปิดการประชุม พอท่านได้ขอลงอาบัติต่อหมู่สมณะ โดยมีคำความที่ได้แจ้งต่อหมู่สมณะดังนี้ “ต่อไปถึงวาระที่ผมจะแสดงความบริสุทธิ์ ในวาระที่ผ่านมาทั้งปี มีจุดที่บกพร่องบ้าง โดยเจตนาก็ดี แม้ในวาระที่รู้อยู่เห็นอยู่ เข้าใจอยู่ว่าสิ่งนี้เป็นข้อบกพร่องในเรื่องของวินัยเล็กๆน้อยๆ บางสิ่งบางอย่าง ผมก็ระลึกไว้แล้ว ระลึกไว้อยู่ แต่ก็ได้ไม่ได้ทำให้มันเกิดละลาบละลั้ง หรือละเมิดไป



ในทางจิตวิญญาณของตนเอง เพราะรู้ว่าจิตวิญญาณของตนเองนั้นสามารถอย่างไรได้แค่ไหน ถึงอย่างไรก็ดี วินัยก็คือวินัย เพราะฉะนั้นเราอย่าประมาทแม้ความผิดอันมีประมาทน้อย พระพุทธเจ้าให้ระมัดระวังสังวร สำหรับตัวผมนั่นสิ่งที่เป็นไปแล้วปีหนึ่งพรรษาหนึ่งที่ผ่านมา มีอะไรที่บกพร่องผิดพลาด ผมก็ขอให้ทุกคนยกโทษให้ผมด้วย และผมก็พยายามที่จะพากเพียร กระทำสิ่งที่ดี กระทำสิ่งที่เจริญยิ่งขึ้นต่อไป”

“เอาแต่ใจตัว คือ ชั่วโดยอัตโนมัติ จะดีได้ ต้องหักให้ หักเห็นใจคนอื่นเสมอๆ”

เป็นโศลกธรรมที่พอท่านได้ให้ในช่วงการประชุมมหาปวารณา นับเป็นโศลกธรรมที่โดนใจหลายคน เมื่อได้ยินหรือได้เห็นแล้วเป็นต้องมองมาที่ตัวเอง ไม่ว่าจะฐานะไหนก็มักกันถ้วนหน้า โดยก่อนที่จะให้โศลกธรรมนี้ พอท่านได้กล่าวเตือนกับหมู่สมณะว่า “สมณะที่ได้มีเครื่องแบบแล้ว ฆราวาสเขายกให้ ต้องระวังสังวรให้ดีๆ ยิ่งยาวนาน ทำให้หลงตนเอง แล้วมันจะเกิด อัตตามานะโดยไม่รู้ตัว เราต้องระวังสังวร ‘อิตตา’ โดยเฉพาะอุปอัตตาของเรา มันยึดที่ตัวเรา ผยองในตัวเรา แล้วมันก็ไม่แคร์ใคร แล้วก็เอาแต่ใจตัว อันนี้มันเป็นโดยอัตโนมัติ เป็นโดยที่ไม่ได้คิด อัตตามานะตัวนี้มันเป็นมาแต่เกิด เป็นโดยธรรมชาติ จะต้องมีส่วนนี้สังวร ต้องอ่านใจตนเองเสมอๆ เอ้...เราเอาแต่ใจตัว เอาแต่ความคิดของเรา เอาแต่ความเห็นของเรา ความเชื่อของเรา ความถูกต้องของเรา คักดีศรีของเรา ไม่เห็นใจคนอื่นบ้าง คนอื่นอาจจะไม่ถูกจริงๆ แต่คนอื่นเขาทำไม่ได้หรอกอย่างนี้ เขายังไม่ถึงขั้นนี้หรอก แต่เราเข้ม เรายึดตรงนี้ จริง...ถูกต้อง เข้มอย่างนี้... สะอาด ดียวกัน...บริสุทธิ์ ดีขนาดนี้ จริง...ดี แต่คนอื่นเขาทำไม่ได้ คนอื่นเขาฐานไม่ถึง แล้วคุณ จะตีกรอบเลย ขีดบรรทัด...ต้องเท่านี้ ยึดไม่ได้ หย่อนไม่ได้ มันต้องดูสถานการณ์ ดูเหตุปัจจัย ความจริงรอบถ้วน โดยเฉพาะต้องอ่านใจตนเอง เอ้อ...เข้าใจ แล้วเราจะยึดหย่อนกับเขาได้ไหม คิดกว้างเอื้อมเอื้อออกไป ถ้ามันเหมาะสมก็เอื้อเอื้อ เหตุการณ์นี้ยุคนี้วาระนี้ ต้องยึดหย่อนเขาหน่อย ถ้าวาระอย่างนี้ไม่ยึดหย่อนหรอก เพราะว่ามันพอแล้ว มันสมบูรณ์อยู่แล้ว มันจะพ้อแล้ว ขึ้นยึดหย่อนจะเสียหายหนัก ก็ไม่ต้องยึดหย่อนหรอก เครื่องอย่างนี้ได้ คุณก็เครื่องไป และแม้จะพิจารณา ที่บุคคลหรือกลุ่มหมู่แล้ว ในกาละบางกาละ ถ้าเป็นกาละหรือวาระที่มันจำเป็นต้องประสาน เราก็ต้องมีกัลยาณุตตมอีกด้วย ดูตนเองด้วย ดูบริษัของเราดูด้วย

ในหมู่เรา คนที่มีจริตเข้ม ไม่ยึดหย่อนก็มี คนที่มีจริตยึดหย่อนมากเกินไปก็มี ก็ต้องฝึกทั้งคู่ ให้มันพอเหมาะพอสม คนที่ยึดหย่อนมากเกินไปก็ต้องปรับให้พอเหมาะพอสม คนที่ไม่ยึดหย่อนเลย ก็ต้อง **หักรั้งก็จะไรที่จะเป็นองค์ประกอบอยู่บ้าง** มันจะได้อ่านใจตนเอง มันจะได้ฝึกฝน ไม่เป็นอัตตาซ้อน อยู่ในตัวเรา จะเป็นผู้บริหาร ผู้ที่ถูกต้อง ผู้ที่ดีงาม เป็นผู้นำหมู่ก็ตาม เป็นผู้ใหญ่ที่สุด เป็นประธาน ก็ตาม ก็ต้องฝึกตัวนี้ ถ้าไม่ฝึกตัวนี้หมู่ไม่ใหญ่ ใหญ่ได้ก็ช้า โดยเฉพาะธรรมะมันยาก มันเอาได้ยาก มันเป็นได้ยาก ถ้าไม่มีความลึกซึ้ง ก็ไม่สามารถปรับพวกนี้ได้อย่างมีสัมปยุตธรรม ๗ ยุคนี่มี ศรัทธาช่วยเยอะเยอะมากมาย ถ้าเมื่อเราไม่ทัน แล้วเราก็ไม่พยายามปรับนั่นปรับนี่ มันก็เจริญไม่ได้”

“คนจนมหัศจรรย์ คือ ผู้กอบกู้สังคมให้ปลอด”

เป็นอีกโศลกธรรมหนึ่งที่คุณพ่อท่านได้ให้ในงานมหาปวารณานี้เช่นกัน เพียงแต่โศลกบทนี้ พ่อท่านต้องการให้ไปสู่สังคมกว้าง ต่างจากโศลกธรรมบทแรกข้างต้นนี้ ที่ว่า “เอาแต่ใจตัว คือ ชั่วโดยอัตโนมัติ จะดีได้ต้องหัดให้ หัดเห็นใจคนอื่นเสมอๆ” นั้นพ่อท่านต้องการเน้นภายในหมู่ ชาวอโศกด้วยกัน

จากความบางส่วนของพ่อท่านได้พูดถึงโศลกธรรมบทนี้(คนจนมหัศจรรย์) ในช่วงให้โอวาท เปิดการประชุมมหาปวารณากับหมู่สมณะดังนี้ “ผลกระทบที่เราทำ มันกระทบไปถึงวงกว้างแล้ว ตอนนี้ถ้าใครสังเกต ผมดึงทางเศรษฐศาสตร์ นายกฯเน้นทางเศรษฐศาสตร์ เน้นให้คนไปรวย ผมจึงเน้นทางเศรษฐศาสตร์บุญนิยม

ในหนังสือ“เราคิดอะไร”หลายเล่มช่วงนี้ ก็เน้นแต่ประเด็นทางเศรษฐศาสตร์ เรียกว่าตี กระหน่ำเข้าไปอีก เล่มล่าสุดที่จะออกในปีใหม่ คนจนมหัศจรรย์ คือ ผู้กอบกู้สังคมให้ปลอด”

ชาวอโศกควรมีปฏิสันถารให้มากกว่านี้

ในส่วนการให้โอวาทที่เป็นปรมัตถธรรมข้าพเจ้าขอข้ามผ่าน ขอนำบางส่วนของพ่อท่านพูดถึงสิ่งที่ชาวอโศกควรปรับปรุงแก้ไข ทั้งฆราวาสและสมณะ “กรรมกิริยาที่หัดปฏิสันถารพวกเราก็ไม่ เก่ง ฆราวาสก็ต้องหัดอ่อนน้อมถ่อมตน ต้องหัดเอาอย่างฉือจี้ (ชื่อกลุ่มผู้ปฏิบัติธรรมในไต้หวัน) ผมเอง ก็ไม่เก่งที่จะทำ ไม่มีเวลา รู้ตัวว่ามันเหมือนไม่มีน้ำใจเลย พวกเราไม่สวຍในเรื่องนี้ ธรรมกายเขากินดิบเราเลย หรืออย่างอาจารย์สมชายวัดเขาสุกิม เจ้าแม่บงกชก็ตาม ของเขาดีกว่าของเราเยอะ

การไปรับงานภายนอกมากทำให้เสียงานการสร้างภายในก็จริง แต่ก็อยากให้เราช่วยเอาภาระงานรับแขกด้วย เราควรมีปฏิสันถารให้มากกว่านี้ ผมไม่เชื่อว่าพวกเราจะไปถึงขนาดประจบประแจงฆราวาสเขา พวกเราค่อนข้างไปทางหยิ่งมากกว่า คนเราถ้าไม่มีน้ำใจให้ น้ำใจที่จะตอบแทนก็ไม่มีด้วย

ผมพยายามพาทำในมุมแคบมาแต่ต้น เพื่อสร้างแก่นแกน ทำให้พวกเราติดนิสัย มาถึงวันนี้ต้องคลี่คลายออกไปได้แล้ว แต่ถ้ายึดหยุ่นแล้วจะเสียก็ไม่ใช่ไร อย่าได้เข้าใจผิดว่าต้องเป็นนี่ไปตลอดกาลนาน”

อ่อนน้อมถ่อมตนให้ป็นวัฒนธรรมของชาวอโศก

เมื่อมีประเด็นสงสัยเรื่องการกราบเคารพคารวะกันในสถานที่ต่างๆ ไม่ว่าจะที่บ้านของฆราวาสญาติธรรม หรือสถานที่อื่นใดนอกอาราม “การอ่อนน้อมถ่อมตน การเคารพไหว้กันของสมณะ ให้เราทำเป็นวัฒนธรรมของอโศก ไม่ว่าจะเจอกันที่ใด หรือจะห่มคลุมก็ตาม ขอให้พวกเรารักษาการกราบไหว้กันให้เป็นธรรมเนียมของเรา แม้ธรรมยุตจะไม่กราบกันในบ้านของฆราวาสก็ตาม แต่ของอโศกก็จะเป็นอย่างอโศก ไม่เหมือนอย่างของธรรมยุต

แม้กระนั้นการกราบไหว้เคารพกัน ก็ควรทำอย่างมีใจน้อมเคารพด้วยให้จริง ไม่ใช่ใช้อย่าง



ที่เคยเห็นผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมืองกราบไหว้พระ ทำเป็นพิธีไปเท่านั้น ไม่ได้มีจิตใจด้วยเลย อย่างนั้นมันเป็นเรื่องสะท้อนบอกถึงจิตใจที่ไม่ได้อ่อนน้อมอย่างที่ควรจะเป็น”

“ปราชญ์จะไม่สร้างอำนาจให้แก่ตนเอง จนคนเกรง ไม่กล้าตี ไม่กล้าท้วง ส่วนคนแค่วลาดจะสร้างอำนาจให้แก่ตนเอง จนคนเกรง ไม่กล้าตี ไม่กล้าท้วง”

เป็นอีกโคลกธรรมหนึ่งที่พ่อท่านได้นำมาใช้แนะและเตือนหมู่สมณะว่า “อยากจะทำให้สมณะเราสนใจเอาใจใส่เวลาฆราวาสเขามีประชุมอะไรบ้าง แม้เราจะไม่ได้แสดงความเห็นอะไรก็เป็นกรการฝึกเอาภาระ ฆราวาสเขาเองก็จะได้มีกำลังใจ เมื่อมีสมณะมาร่วมรับรู้ด้วย

แต่ก็ขอเตือนว่า เวลาประชุม เราอย่าทำตนให้คนอื่นไม่กล้าแสดงความคิดเห็นอะไรไม่เช่นนั้นเราจะเสื่อม การร่วมกิจกรรมใดไม่ว่าประชุมหรือจะทำงาน ถ้าสมณะมีแต่แสดงความเห็น จนฆราวาสเขาไม่กล้าแสดงความคิดเห็นของเขาบ้าง อย่างนี้ก็อันตรายแล้ว

ปราชญ์จะไม่สร้างอำนาจให้แก่ตนเอง จนคนเกรง ไม่กล้าตี ไม่กล้าท้วง ส่วนคนแค่วลาดจะสร้างอำนาจให้แก่ตนเอง จนคนเกรง ไม่กล้าตี ไม่กล้าท้วง”

แจกการ์ดธรรม

การประชุมมหาปวารณาครั้งนี้ ได้มีผู้ทำการ์ดมาให้พ่อท่านแจกทั้งสมณะและสิกขมาตุทุกรูป ภายในการ์ดมีข้อความจากพระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๖ ข้อ ๖๖-๖๗ ดังนี้ “ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรมอันเรากล่าวดีแล้วอย่างนี้ ทำให้ตื่นแล้ว เปิดเผยแล้ว ประกาศแล้ว ตัดสมณะขี้ริ้วแล้ว

ดูกรภิกษุทั้งหลาย กุลบุตรผู้บวชด้วยศรัทธา สมควรแท้เพื่อปรารภความเพียรในธรรมอันเรากล่าวดีแล้วอย่างนี้ ทำให้ตื่น เปิดเผย ประกาศ ตัดสมณะซึ่งริ้วแล้ว ด้วยความตั้งใจว่า **หนั่ง เอ็น และกระดุกงเหลืออยู่ เนื้อเลือดในสรีระของเราจงเหือดแห้งไปตามที่ อิกฺกุผลใดที่จะพึงบรรลุได้ด้วยเรี่ยวแรงของบุรุษ ด้วยความเพียรของบุรุษ ด้วยความบากบั่นของบุรุษ ยังไม่บรรลุอิกฺกุผลนั้น จักไม่หยุดความเพียร** ดังนี้ ดูกรภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้เกียจคร้านอาเกียรณ์ด้วยธรรม อันเป็นบาปอกุศล ย่อมอยู่เป็นทุกข์ และย่อมยังประโยชน์ของตนอันใหญ่ให้เสื่อมเสีย ดูกรภิกษุทั้งหลาย ส่วนบุคคลผู้ปรารภความเพียร ผู้สั่งจากธรรมอันเป็นบาปอกุศลย่อมอยู่เป็นสุข และยังประโยชน์ของตนอันใหญ่ให้บริบูรณ์ได้ ดูกรภิกษุทั้งหลาย การบรรลุธรรมอันเลิศด้วยธรรมอันเลว ย่อมมีไม่ได้ แต่ว่าการบรรลุธรรมอันเลิศ ย่อมมีได้ด้วยธรรมอันเลิศ ดูกรภิกษุทั้งหลาย พรหมจรรย์นี้ฟ่องใส ควรดื่ม เพราะพระศาสดาอยู่พร้อมหน้าแล้ว

เพราะเหตุฉะนั้นแหละ ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงปรารภความเพียร เพื่อถึงธรรมที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุธรรมที่ยังไม่ได้บรรลุ เพื่อทำให้แจ้งธรรมที่ยังไม่ได้ทำให้แจ้ง เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่า บรรพชาของเราทั้งหลายนี้ จักไม่ต่ำทราม ไม่เป็นหมัน มีผล มีกำไร พวกเราบริโภคจีวร บิณฑบาต เสนาสนะ และคิลานภัสสชบริวาร ของชนเหล่าใด ลักการะเหล่านั้นของชนเหล่านั้น จักมีผลมาก มีอานิสงส์มาก เพราะเราทั้งหลายดังนี้ ดูกรภิกษุทั้งหลาย อันบุคคลผู้เล็งเห็นประโยชน์ตนสมควรแท้เพื่อยังกิจให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท หรือบุคคลผู้เห็นประโยชน์ผู้อื่น สมควรแท้เพื่อยังกิจให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท ก็หรือว่าบุคคลผู้มองเห็นประโยชน์ทั้งสองฝ่าย สมควรแท้จริง เพื่อยังกิจให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท ดังนี้”



ทำอย่างไรจึงจะเห็นทุกข์ โทษภัยของวัฏฏสงสาร

ก่อนเปิดการประชุมมหาปาวณา ครั้งที่ ๒๔ นี้ มีประเด็นคำถามหนึ่งถามพ่อกานว่า **ทำอย่างไรจึงจะเห็นทุกข์โทษภัยในวัฏฏสงสารครับ เพื่อจะได้เอาจริงกับการปฏิบัติธรรม**

พ่อกาน : มันต้องปฏิบัติ จนเกิดญาณ เกิดจากความรู้สึก เกิดจากความเข้าใจจริงๆ ความรู้สึกแท้ถึงโทษภัย เห็นเป็นโทษเป็นภัยจริงๆ จิตจึงจะเป็นhiri เป็นโอตตปะปะขึ้นมาแท้

นั่นเป็นความจริงของจิตของเรา คนที่มีภูมิถึงขั้นอย่างนี้ อารมณ์ความรู้สึกก็จะมีจริง คนที่ไม่มีมันก็ไม่จริง คนมีมันก็มี อย่างทางโลกคนไปจีบสาว โอ้ย...กลางคืน กลางวันก็ไม่นอน ทรมาน ทรมาน ฝนตกก็ไปตากฝน คอยสาว ทุกข์นะ ที่จริงมันทุกข์นะ แต่เขาก็ไม่ทุกข์ เขาก็ไม่เห็นทุกข์ ที่จริงมันหยาบกว่านี้ก็มีอีกใช้ไหม คนที่จะไปเอากาม ต้องปีนป่าย ต้องแย่งแข่งขัน โอ้ย...เหน็ดเหนื่อย แต่เขาไม่ทุกข์ เพราะว่าอันนั้นมันสุดยอดของเขา คนหยาบก็อย่างนั้น คนที่เห็นเป็นทุกข์จริงก็ไม่เอาแล้ว ไม่แลก ไม่เสี่ยง ไม่ลงทุนแน่

ส่วนคนที่ละทิ้งวัตถุธมมัตถิ ละทิ้งกาม เพราะเขาละอายต่อกาม ละอายต่อวัตถุธมมัตถิ สมบัติแม้มีประมาณน้อย แต่ก็ไม่กล้า“เอาเปรียบเขา” จะทุกข์ ถ้าไปเอาเปรียบเขามันเป็นความหยาบ มันเป็นบาป เขาจะไม่อดสาหะที่จะไปแย่ง จะไปเอาเปรียบเขา เอาเปรียบแค่ฟัน เอาเปรียบแค่ร้อย มันเป็นความหยาบ มันเป็นความเข้าใจ มันเป็นความรู้สึกจริง ที่คนนั้นเห็นบาป มองเห็นทุกข์ มันเป็นเรื่องที่เลิกเสียเถิดเรา เพราะฉะนั้นอย่าไปแย่งชิงกาม แย่งชิงผู้หญิง อันโน้นอันนี้ โอ้ย...น่าอาย ไปแย่งทำมัย! อายว่าแต่ไปแย่งผู้หญิงเลย แม้แต่จิตของเราเอง ยังไปรักเขาอยู่ ยังไปมีอารมณ์อยู่ โอ้ย...อาย มันเป็นทุกข์ จริงๆมันเป็นสิ่งที่เกิดอยู่ แล้วมันยังไม่ดับ เราก็ต้องรู้ว่าสิ่งนั้นมันยังเกิดอยู่ที่เรา ยังมีอยู่ที่เรา เพราะฉะนั้นในระดับความหยาบ ความละเอียดทุกข์ที่น้อยนิด คุณจะรู้ทุกข์ คุณจะจะต้องเห็นความจริงพวกนี้ คุณจะต้องอ่านเห็นความจริงไล่เรียงขึ้นมา คุณตรวจตัวเองสิ เอ้อ...อันนี้เรามาจากระดับหยาบ เอ้อ...อันนี้ อบายมุข กามคุณ โลกธรรม อตตาทา อตตานั้นเป็นความจริงของจิตที่มันยึดติด ที่จริงก็อตตาทังนั้นแหละ กามก็อตตาทันนี้เป็นโอฬาริกอตตาทา เป็นรูปธรรม ตั้งแต่ก้อนแห่ง จนกระทั่งถึงตัวตนบุคคล อันนี้ลูกเรา เมียเรา ผัวเรา คู่รักเรา สิ่งที่เรารัก เรายึดถือ จะขาดไม่ได้ ต้องเป็นเรา เป็นของเรา โอฬาริกอตตาทา

คุณก็ต้องอ่านอาการของโอฬาริกอตตาทา ในเหตุปัจจุยอะไร ยึดติด ไปเอามา สะสมมา มันก็เป็นทุกข์ พิสูจน์สิว่าเราไม่ต้องมีอารมณ์ ไม่ต้องมีอาการของอตตาทา อตตาทาที่เราไปยึดมั่น ถือมั่นว่านั่นเป็นเรา เป็นของของเรา ตั้งแต่วัตถุธมมัตถิ จนกระทั่งถึงนามธรรม เป็นอรูปรอตตาทา ความเห็นของเรา ความรู้ของเรา ความเชื่อของเรา ความเก่งของเรา คักดีศรีของเรา อะไรก็ไม่รู้แหละ เอาตามกฐินี่แหละ กูจะเอาอย่างนี้ มันเป็นนามธรรม มันไม่มีตัวตน ไม่มีรูปร่าง เราก็อ่านมันหยาบอยู่ มันก็ยึดอยู่ มันก็แรงอยู่ **พวกนี้แหละมันเป็นทุกข์ มันเป็นเหตุแห่งทุกข์ มันเป็นโทษภัยของวิภูฏสงสาร** คุณก็ต้องมีจิตตัวที่เนื่อง ตัวที่จะต้องกลับมาใช้วิภาควนเวียนต่างๆนานา จนกว่า **คุณปลดวิบากได้โน่นแหละ** ดีก็ตาม เป็นกุศลวิบากก็ตาม แม้ดีก็ต้องปล่อย ดีก็ไม่ใช่เป็นของเรา เราจะเกิดมารับผลดี เป็นกุศลวิบากตั้งมากตั้งมาย มันก็เกิดมารับวิบากตามสัจจะ แต่เราก็ต้องฝึกฝนปลงวางไม่ยึด ไม่สำคัญมันหมายถึงนั้นว่าเป็นเรา ซึ่งเป็นวิชา ชั้น“นิสสรณพหวน” หรือชั้น“ปฏินิสสัคคะ” ต้องปล่อย ต้องสลัดคืน ซบซ้อนลึกซึ่งขั้นสุดแห่งที่สุดทีเดียว ไม่เกิดอีกแล้ว ไม่เอาอีกแล้วที่เป็นที่สุดของที่สุดใจจิต แม้คุณจะมีกุศลวิบากมากมายเท่าไร โอ้โฮ...พระพุทธเจ้านี้สะสมทรัพย์มานับกับกัลป์ไม่ถ้วน ทั้งโลกียทรัพย์ ทั้งโลกุตระทรัพย์ ทรัพย์ที่ยังไม่ปรินิพพาน เมื่อยังเกิดมาอยู่ในวิภูฏสงสารก็จึงต้องมารับกุศลวิบากของตน ก็ของเรา เราก็ต้องมีต้องเป็น

ไม่ใช่ของใครหรอก เพราะวิบากของเราแท้ พระพุทธเจ้าเกิดมาจึงมีขุมทรัพย์สี่ทิศ เกิดมามีอิสรียศ มีความสุขฉลาด ก็ของเรา เราสั่งสมได้ สูงสุดแห่ง“วิชา” คือ เราจะต้องไม่ยึดมั่นถือมั่น หรือไม่สำคัญมั่นหมาย(น มัญญติ) ว่าเป็น“เรา”(มม) ปล่อยวางชนิดนี้เป็นขั้นสุด ชั้น “ลัจจะย่อนสภาพ” คือ “ปฏินิสัสคคะ” เราเป็นเจ้าของ เราเป็นเจ้าหนี้ เรามีสิทธิ์ที่จะบอกเลิกหนี้ ลูกหนี้ไม่ต้องมาใช้หนี้ แต่ลูกหนี้ไม่มีสิทธิ์บอกเลิกเจ้าหนี้ ถ้าเราเป็นหนี้อยู่เราก็ต้องเกิดมาใช้หนี้นั้น แต่ถ้าเราเป็นเจ้าหนี้ แม้ใจเราจะไม่เอาหนี้คืน ก็เป็นการปล่อยวางจริงของใจ หนี้นั้นมันก็ยังอยู่เป็นของเราตามลัจธรรมอยู่นั่นเอง ดังนั้น อากาทางใจต้องผีกวางให้ได้จริงๆ แต่เรื่อง “วิบากของกรรม” มันก็มีจริงเป็นจริงของมันไปตามลัจธรรม ไม่มีใครโกง ไม่มีใครปลอมลัจธรรมได้

เพราะฉะนั้นเราจะหมดวิภวสัญญาสาร เราก็ต้องหมดหนี้ หมดความเป็นลูกหนี้ เราเป็นเจ้าหนี้แต่ถ่ายเดียว ชีวิตเป็นเศรษฐกิจแท้ ไม่ใช่กระฎุมพีร่ำรวยเงินทองนะ แต่มีโลกุตระทรัพย์จริง เมื่อเราเป็นเจ้าหนี้ เราก็ต้องเกิดมาพร้อมกับทรัพย์ของเรา มาเสวย มันก็เป็นของของเรา มีในวิภวสัญญาสาร เป็นอาริยะ เป็นอรหันต์ ผู้ต่อพุทธภูมิ ก็เกิดมารับบุญของคุณเอง ไม่ได้บาปอะไร ไม่ได้แย่งของใคร แต่จิตใจคุณวางจริง ปล่อยวางจริง มันเป็นนามธรรมไปแล้ว หากเราบริทิพพานธาตุสุดท้ายเราก็ไม่เวียนเกิดกลับมาอีกรูปธาตุรับบุญของเราอีก วิภวสัญญาสารแห่งรูปธาตุทั้งหมด นั่นเป็นวิภวสัญญาสารที่อธิบายกว้างไกล เกี้ยวเนื่องถึงวัตถุทรัพย์ ถึงการเวียนว่ายตายเกิดทางร่างกายด้วย นามธรรมด้วย คือ นามธรรม“ไม่มีเรา”นั้นก็จริง แต่รูปธรรมนั้นโดยลัจจะ“ยังเป็นเรา” นี้ก็จริง เมื่อเรายังคงเวียนว่ายอยู่กับการมี“รูปธาตุ” เรายังมีตามฐานะจริงของรูปธาตุ

ที่นี้วิภวสัญญาสารของนามธรรม เฉพาะของจิตในจิตนั้น หากคุณยังไม่ละลดปลดปล่อยได้จริง มันก็ยังไม่สามารถถึง“ความไม่มี”ได้สำเร็จจริง เช่น ถ้าคุณยังติดก้วยเดี่ยว หรือติดหมากพลูอยู่ คุณกดข่ม คุณก็ไม่กินมัน อดทนได้ หาวิธีกดข่มไป ทำลึมๆไป คุณก็ไม่กิน มันก็เหมือนไม่วนเวียน ดูเหมือนไม่มีกิเลส ไม่หมุนเวียนมากิน ไม่เสพ ไม่ติด แต่ถ้าแรงกดข่มไว้นั้นหมดแรงลง คุณก็อดไม่ได้ เพราะกดข่มไม่ได้แล้ว “เหตุ”ยังไม่ถูกฆ่าถูกตัวตน อารมณมันก็กลับเกิดมาได้ อีก นั่นแหละนามธรรมคุณยังมีวิภวสัญญาสาร มันยังกลับมาอยากอีกได้

แค่กดข่ม แค่ทนเอาๆๆๆ มันก็ลึมไปเฉยๆ มันก็“ดับ”ชนิดพักยกเท่านั้นเอง กดข่มก็กดข่มได้ แต่ถ้าคุณล้างกิเลสไม่ถูก“ตัวตน”(สังกายะ)ของมัน หรือปฏิบัติจนกระทั่งล้างตัวกิเลสตัวนั้นๆไม่หมดเกลี้ยง ดับสนิท จนแข็งแรง เทียงแท้ถาวรจริง จิตก็ไม่บริสุทธิแท้จริงได้ เพราะกิเลสตายสนิทไม่ฟื้น อย่างตามรู้ตามเห็นกิเลส(อนุปัสสี)ตั้งแต่เป็น“สังกายะ” จนกระทั่งเหลือเป็น“อาสวะ”ก็สามารถดับมันจนสิ้นเกลี้ยงจริง วิภวสัญญาสารของกิเลสไม่เกิดอีกแล้ว กิเลสอยากกิน ก้วยเดี่ยว ยังอยากกินหมาก ก็ไม่มีวิภวสัญญาสาร วิภวสัญญาสารของกิเลสไม่มี เราเป็นคนอิสระเสรีภาพ ลอยตัว ไม่มีผีตัวนี้ ไม่มีกิเลสอยากก้วยเดี่ยว กิเลสอยากกินหมากเกิดอีก กิเลสอะไรก็เหมือนกัน วิภวสัญญาสารของจิตวิญญาณ ไม่ใช่เรื่องร่างกายตายแตกตาย กายัสสะ เกทา ไม่ใช่เรื่องรูปธาตุ อันนั้นได้อธิบายไปก่อนแล้ว เพราะฉะนั้นเราจะดับทุกข์ เหตุแห่งทุกข์ก็คือ เหตุที่มันพวนเวียนเกิดในวิภวสัญญาสารทางนามธรรมอย่างนี้ นี่คือน้ำเนื้อแท้ในลัจธรรมธรรมของพระพุทธเจ้า ที่วิเศษละเอียดลึกซึ้ง ซับซ้อนลึกล้ำยิ่งนัก



สาระแห่งธรรมวันตักบาตรเทโว ท่ามกลางทุนนิยมที่เอาธิดเอาเปรียบโหดร้าย และความรุนแรงอำมหิตทั้งภายนอกและภายในประเทศ

๖ พ.ย. ๒๕๕๘ เป็นวันตักบาตรเทโวของชาวอโศก หลังจากการประชุมมหาปวารณาของหมู่สมณะทุกปี จะเป็นวันตักบาตรเทโวรวมถึงวันทำบุญฉลองวันเกิดหมู่บ้านปลฐมอโศก พ่อท่านได้เทศน์ทำวัตรเช้า ซึ่งเป็นการแจ้งผลการประชุมของหมู่สมณะ ในสิ่งที่ผมราวาสัญชาติธรรมควรจะร่วมรู้ด้วยได้ เป็นต้นว่าการเปลี่ยนแปลงหน้าที่การทำงานของสมณะ การเพิ่มหรือยกเลิกบางสิ่ง รวมไปถึงนโยบายกว้างๆที่จะต้องใช้ประสานกับสังคมภายนอก รวมถึงคำติติงกิจกรรมการดำเนินงานของชุมชนบางแห่งที่กำลังเกิดปัญหา แต่สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าขอข้ามผ่าน ผู้สนใจรายละเอียดติดตามได้จากฝ่ายเผยแพร่อสื่อ ในที่นี้ขอนำบางส่วนของพ่อท่านได้กล่าวมาถ่ายทอดสู่กันดังนี้

“อีกไม่กี่วันก็ถึง ๕ ธันวาคม สิบหรือยี่วันที่ ๕ ธันวาคม เรามีกิจกรรมอะไรของชาวอโศกเรา...**โรงบุญมังสวิรัต** ทั่วประเทศ เราไม่ค่อยได้บอกกันเท่าไร เพราะถือซะว่าเราต้องทำอันนี้เป็นกิจประจำไปเลย เป็นธรรมเนียม เป็นประเพณีของชาวอโศกเราเลย เพราะ ๑. มังสวิรัตนี้เ็นยี่เป็นตัวสำคัญในชีวิตของพวกเราใช่ไหม ๒. แล้วเราก็ได้อยู่ในประเทศไทย มีพระเจ้าอยู่หัวเราพึ่งบรมโพธิสมภารของพระเจ้าอยู่หัวกันอยู่ เราก็จะต้องแสดงออกซึ่งความภักดีด้วย วันเฉลิมพระชนมพรรษาทุกปีไป เราก็ผนวกเอาวันนั้นกับมังสวิรัตของเรา ให้เป็นเรื่องของความสำคัญสำหรับชาวอโศกเรา มันได้พร้อมเลย ทั้งความสำคัญในส่วนตัว ทั้งความสำคัญของประเทศ

ตอนนี้ก็กำลังระดม เพราะว่าในหลวงจะครองราชย์ครบ ๖๐ ชันษาด้วย แล้วก็พระชันษาจะครบ ๘๐ ในปี '๕๙ ด้วย เพราะงั้นเราพยายามทำอันนี้กัน ให้ครึกครื้นกันพอสมควร

ถ้าใครสังเกตหนังสือ “เราคิดอะไร” จะเห็นได้ว่าอาตมาตีเรื่องของเศรษฐกิจ เศรษฐศาสตร์ ขยายความ ขยายผลให้รู้ถึงความหมายของเศรษฐศาสตร์บุญนิยม กับเศรษฐศาสตร์ทุนนิยม มันทำให้คนจน คนรวยกันอย่างไร มันทำให้เกิดทุกข์ร้อน หรือทำให้เกิดความสุขสงบ สันติ อย่างไร

ก็ใช้ภาษา ใช้สื่อ ใช้ศิลปวิทยาในวรรณกรรม เราก็ก้าวไปตามประสาเรา เล่มใหม่นี้ เศรษฐศาสตร์ บุญนิยม กระจายความรวย เศรษฐศาสตร์ทุนนิยม กระจายความจน

เราจำเป็นต้องดำเนินชีวิต ให้มีปฏิปทา หรือให้พฤติกรรมอยู่ในสายของบุญนิยม เศรษฐกิจบุญนิยม รัฐกิจบุญนิยม สังคมบุญนิยม เราจะต้องให้ชัดขึ้นๆ อาตมาเห็นว่าโลกสังคมขณะนี้ มันไปไม่รอดแล้ว สงครามครูเสดยุคใหม่เกิดแล้ว สงครามครูเสดคือ สงครามที่เป็นต้นตอระหว่างศาสนา คริสต์กับอิสลาม มันยืดยาวอยู่ตั้งสองร้อยกว่าปี สมัยก่อน ชี้นำถือนถือนถือน่ากันจริงๆ ไปรบกัน ได้ออกรบก็ถือว่าเป็นวีรบุรุษ ชำแวงกันอยู่ตั้งสองร้อยกว่าปี แต่มันก็เป็นสงครามแบบนั้น ทำหั่นฆ่าแวงกันจริงๆ

ทุกวันนี้สงครามครูเสดยุคใหม่เกิดแล้ว ก็จุดชนวนระหว่างอิสลามกับคริสต์เหมือนกัน ถือว่าอเมริกาที่ชี้นำคริสต์เป็นหลัก บินลาดินเป็นอิสลาม ประกาศสงครามกันอย่างไม่เป็นทางการ ทรอก แต่พฤติกรรมมันประกาศ แล้วก็ฆ่ากันจริงๆ ทุกวันนี้ก็ยังฆ่ากันไม่หยุด แล้วมันก็ลุกลาม มาจนถึงประเทศไทย มีเหตุปัจจัยเชื่อมเกี่ยวกัน ไม่ใช่เรื่องโดดๆ ประเทศไทยก็เดือดร้อนอยู่ทุกวันนี้ ต้องลำบากเพราะกระแสสัมพันธ มันเป็นเรื่องที่ฟุ้งไปหมดแล้ว จึงลำบากไปหมดเลยนะ... นั่นก็เป็นเรื่องทั้งโลก แต่เรื่องภายในประเทศของเรา ก็ โอ้โฮ....ตอนนี้ผู้บริหารปกครอง มีพฤติกรรมที่น่าสงสัยว่าจะเข้าข่ายคอร์รัปชั่นและๆเฟะๆ อะไรๆกันไม่หมด และก็มีผู้ต่อต้านอะไรกันด้านโน้นด้านนี้ รุนกันไปหมด สรุปก็คือไม่มีความสงบ ไม่อยู่เย็นเป็นสุข

ที่นี่เรามาดูวงในของเราชาวโศก ชุมชนชาวโศก อาตมาปลื้มที่ชาวโศกอยู่ภายใต้ ธรรมะของพระพุทธเจ้า เอาธรรมะของพระพุทธเจ้ามาใส่เกล้า ใส่เศียร ใส่วิญญาน พากเพียร ปฏิบัติ ประพฤติ ยี่สิบปีกว่าแล้ว ปฐมโศกเป็นสังคมบุญนิยม เป็นชุมชนบุญนิยมแห่งแรก เป็นการรวบรวมกันเป็นรูปแบบของชุมชน ตั้งแต่พ.ศ.๒๕๒๗ มาถึงวันนี้ ยี่สิบเอ็ดปีย่าง ก็ขยายผลไปเป็นชุมชนต่างๆ เป็นสิบๆชุมชน ทางกรมยอมรับเป็นหมู่บ้านไปสองหมู่บ้านแล้ว นี่ได้ข่าวว่าเข้าไปจับหินผาฟ้าน้ำ จะให้เป็นหมู่บ้าน อาตมาก็เลยขอให้หยุดไว้ก่อนอย่าเพิ่งเลยนะ... แหม...ยังไม่ทันไรเลย

พวกเราที่อยู่กันอย่างมนุษยชาติที่มีสังคม มีกลุ่มหมู่ มีวิธีการดำเนินชีวิต มาถึงวันนี้ อาตมาเห็น **โอ้โฮ....ระบบบุญนิยมนี้มันยิ่งใหญ่** อาตมาไม่ได้คิดมาก่อนเลยนะ **คิดไม่ถึงว่าจะได้เป็นสังคม“สาธารณโศก” เป็นสังคมที่อยู่เย็นเป็นสุข ไม่มีอบายมุขได้ทั้งหมู่บ้าน ไม่ฆาตกรรมถึงขั้นไม่กินเนื้อสัตว์กันได้ทั้งหมู่บ้าน** โดยค่าเฉลี่ย โดยองค์รวมแล้ว ใช้ได้เลย ๘๐-๙๐ % ขึ้นไป คีลข้อ ๒ ก็ได้ คีลข้อ ๓ ก็ได้ มี error บ้างเป็นธรรมดา มันไม่รุนแรงเหมือนชาวโลกข้างนอกเขา แม้นในยุคพระพุทธเจ้าก็ยังมี error ที่มันมีบกพร่องเล็กๆ น้อยๆ

อาตมาไม่ได้คิดนึกมาก่อนจริงๆว่าธรรมะของพระพุทธเจ้าจะมีฤทธิ์ หรือธรรมฤทธิ์ขนาดนี้ ท่ามกลางสังคมที่มันโอ้โฮ...เหลวไหล รุนแรง จัดจ้าน อ้ามทิด โหดร้าย สังคมทุกวันนี้กล่าวได้เลย ทั่วโลก แล้วมันซับซ้อนมั๊ย? ดูเหมือนผู้ดี ดูเหมือนสุภาพ โอ้ย...ที่แท้ อื้ออือ...น่าเนื้อใจเสื่อ เลือดเย็นเยียบ มันกัดมันกินกันทรมาณกันซับซ้อน ทุนนิยมคนรวย เอารัดเอาเปรียบคนจน แต่ก็ยังอ้างว่าได้ทำประโยชน์ให้คนจน

ส่วนพวกเราที่นับวันจริงใจ นับวันไม่มีอะไรปิดบัง ไม่มีอะไรซับซ้อน ทุกอย่างซื่อสัตย์ สุจริต ตรงๆ ง่ายๆ มันเป็นสภาพอีกอย่างขึ้นมา ทางโลกโลภก็ยิ่งซับซ้อน ยิ่งปิดบัง ยิ่งกินเลือด กินวิญญาณคุณอย่างไม่ให้คุณรู้เรื่องเลย คุณตายแห้งตายสตรไปเลย ทรมานกันอย่างเลือดเย็นที่สุด ถ้าเผื่อว่าเกิดเลือดขึ้นหน้าขึ้นมา ก็อำมหิตเลย ฆ่ากันซึ่งๆหน้าอย่างไม่ไว้หน้าอะไรกันเลย

แต่พวกเราที่ไม่ซับซ้อน ยิ่งปลดปล่อยตนเอง ยิ่งจริงใจ สิ่งอย่างนี้มันเกิดได้เพราะ
ธรรมะพระพุทธเจ้า แม้ว่าเราจะถูกเข้าใจผิดจากสังคมภายนอก จากกลุ่มใหญ่ ผู้ที่เหม...ถือว่า พุทธศาสนาเป็นของฉัน ซึ่งจริงๆ ไม่ใช่ ของพระพุทธเจ้า เผลอไปว่า ศาสนาพุทธของข้า ใครอย่าแตะ โอ้โฮ...พอเรารู้จักพิจารณาความผิดความถูกเข้า ก็ยึดเป็นเจ้าของ จะเอาเราตาย เกือบตายเหมือนกัน โอ้โฮ...เขามีอำนาจ เล่นเอาเราเกือบ...ตาย ดีแต่ว่า ธัมโม ห เว รักขติ ธัมมจาริม ดีว่า “ธรรมรักษาผู้ประพฤติธรรมไว้” ไม่เช่นนั้นไม่มีทางสู้ ไม่มีจริงๆนะ เราจะเอาอะไรไปสู้เขา รวยก็ไม่รวย ปีนก็ไม่ปีน ยศถาบรดาศักดิ์ก็ไม่มี ฤทธิ์อำนาจอะไรก็ไม่มีเลย อลังการของโลกไม่มีเลยซักอย่าง ไม่มีอะไรไปสู้เขาได้สักอย่าง แต่ก็รอดมาได้ด้วยธรรม และก็เพราะธรรมะทุกวันนี้เราจึงทำให้คนเขาเข้าใจเพิ่มขึ้นได้ ยืนหยัดยืนยงเหนือหาธรรมะจริงๆว่า **ธรรมะ** **พระพุทธเจ้าเป็นอย่างไร พุทธบริษัท ๔ คือกลุ่มคนอย่างไร คือคนมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน** อย่าวว่าแต่ศีล ๕ เลย แม้แต่ฆราวาสก็ถือศีล ๑๐ ได้ โอ้โฮ...อาตมานี้ที่จริงเลย คือฆราวาสแท้ๆ **ในชุมชนชาวอโศกเราไม่รับเงินรับทองเป็นของตัวเอง ทำงานฟรี อยู่ในหมู่ในกลุ่มนี้แหละ ไม่มี ลาภเน ลาภง นิชิติงสนตา (ไม่เอาลาภแลกแลก ในมิจฉาอาชีพะ ๕) คนไม่รับเงินรับทอง เป็นของตัวเองได้ เป็นฆราวาสก็ทำได้** มันน่าทึ่งไหม แม้แต่เป็นพระแท้ๆทุกวันนี้ก็ยังยากเลย ซึ่งมันเป็นเรื่องที่พิเศษ มันเป็นเรื่องประกาศลัทธิธรรมอันสูงส่ง สำหรับผู้ปล่อยวางได้ ผู้ที่กิเลส ตัณหาเล็กๆ ไม่ต้องมีเงินก็อยู่ได้สุขสำราญ อยู่กับหมู่กับกลุ่มนี้ไม่ได้เป็นคนเลวคนชั่วอะไร ขยันหมั่นเพียรสมรรถนะสูงขึ้นไป เกือบทุกละไป แม้ไม่มีญาติโกโหติกา มีแต่ความรักของเพื่อน ญาติธรรม ก็ทำตนให้เป็นที่รักของญาติธรรม ก็ไม่ต้องห่วง ตายแล้วยิ้มได้แล้ว”

ไออุ่นๆ ที่ โรงเรียนผู้นำ

หลังงานมหาปวารณา ๓ ปีที่ผ่านมา พี่ของท่านได้รับนิมนต์ให้ไปโปรดบรรดาผู้ช่วยงานที่โรงเรียนผู้นำ จ.กาญจนบุรี ปีนี้ก็เช่นกัน พล.ต.จำลอง ได้มาติดต่อนิมนต์ล่วงหน้าก่อนเข้าพรรษาเสียอีก ตั้งแต่งานอโศกจำลองโน่น

ที่โรงเรียนผู้นำ ปีนี้มีบ้านสร้างขึ้นมาใหม่ ๖-๗ หลังคาเรือนแล้ว และกำลังจะมีสร้างเพิ่มขึ้น พี่ท่านได้เปรยปรายจุดไฟให้ความหวังกับชาวโรงเรียนผู้นำว่า ถ้ามีบ้านแล้วมีคนอยู่ มีลำนาหะเบียงบ้านถึง ๔๐ หลังคาเรือนขึ้นไป จะให้เป็นสังฆสถาน ทำเอาหลายคนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ดูมีความหวังขึ้นมาบ้าง แต่อาจจะเป็นหมู่บ้านของคนชราหรือเปล่าก็ไม่รู้ เพราะดูมีแต่คนสูงอายุ หนุ่มสาว เด็กๆไม่ค่อยจะเห็น ต้องเอาใจช่วยและลุ้นดูกันไปจริงๆก็อยากจะทำให้เกิดเจริญขึ้น เป็นหมู่บ้าน เป็นสังฆสถานให้ได้ จึงขอตีฆ้องร้องป่าว ชักชวนญาติธรรมที่ต้องการมีวิถีชีวิต มี



การทำงานอย่างที่โรงเรียนผู้นำเป็น และต้องการธรรมชาติแวดล้อม ภูเขา ต้นไม้ ป่าเขาอย่างนั้นก็เจริญ แต่ก็ต้องอยู่ในเกณฑ์และหลักการของที่นั่นด้วยนะ

ช่วงรายการเอื้อโออุ่น (๘ พ.ย.) มีประเด็นคำถามบางส่วนที่ขอนำมาถ่ายทอดดังนี้

ถาม : พ่อท่านเกิดมาทำไมครับ

พ่อท่าน : อาตมาเกิดมาเพื่อที่จะดำเนินทางตามพระพุทธเจ้า มุ่งพุทธภูมิเพื่อที่จะพิสูจน์ว่า *สุดยอดคนจริงๆ* นั้นมันเป็นยังไง อย่างที่ได้เคยอธิบายไปแล้ว ทุกวันนี้อาตมาก็พูดจริง อาตมาไม่ได้พูดเล่น ตั้งแต่รู้ว่าตัวเองเป็นโพธิสัตว์ อาตมาก็เปิดเผยว่าตนเป็น...มาจนถึงทุกวันนี้

โพธิสัตว์คืออะไร เถรวาทไม่ค่อยรู้เรื่องกันเท่าไร โพธิสัตว์ก็คือผู้ที่พิสูจน์ตนเองว่า *การเป็นสุดยอดแห่งความเป็นมนุษย์นั้น จะยอดเยี่ยมสูงสุดได้แค่ไหนอย่างไร* ในศาสนาพุทธนี้ *ความเป็นคนที่พันทุกข์และเป็นคนหมดภัยต่อตนเองผู้อื่นต่อสังคมต่อโลกก็คือ ความเป็นอรหันต์* ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้บรรลุอรหันต์นี้มีความรู้ความสามารถเทียบเท่ากับ *“ใบไม้กำมือเดียว”* เท่านั้น ยังไม่ใช่ *“ใบไม้ทั้งป่า”* ต้อง *“ใบไม้ทั้งป่า”* จึงจะหมายถึง.. *สุดยอดแห่งความเป็นมนุษย์* ซึ่งก็คือ *“ความเป็นพระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า”* นั่นเอง ดังนั้น ผู้ที่บำเพ็ญบารมีเพื่อสู่ความเป็น *“พระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า”* หรือที่มักจะเรียกสั้นๆว่า *ผู้ตั้งจิต“สู่พุทธภูมิ”* ก็คือ ผู้บำเพ็ญพุทธธรรมให้บรรลุอารยธรรมของศาสนาพุทธไปตามลำดับ จนถึงที่สุด *สุดยอดแห่งความเป็นมนุษย์* นั้นแลคือ **พระโพธิสัตว์** ผู้ที่ชื่อว่า *“โพธิสัตว์”* จึงมีตั้งแต่.. *โสดาบันโพธิสัตว์* ซึ่งเริ่มนับได้ว่า เป็นโพธิสัตว์ เพราะเริ่มเป็นผู้มี *“โพธิ”* คือ *“ความตรัสรู้หรือภูมิขั้นมีปัญญารู้แจ้งเห็นจริงอารยธรรมของตนๆ”* ถ้าตั้งจิตมุ่ง *“พุทธภูมิ”* แล้วทำประโยชน์ครบ ทั้ง *“ประโยชน์ตน”* (ความเป็นอารยผล)

และ“ประโยชน์ท่าน”หรือทำหน้าที่รื้อขนสัตว์(ความเป็นโพธิสัตว์)ได้ด้วย ก็คือ ผู้มีทั้งความเป็น “อาริยะ”อันเป็นประโยชน์ตน และมีทั้งความเป็น“โพธิสัตว์”อันเป็นประโยชน์ท่าน ขึ้นสูงขึ้นไปเป็น สกิทาคามีโพธิสัตว์ อนาคามีโพธิสัตว์ อรหันตโพธิสัตว์ แล้วก็อนุโพธิสัตว์ อนิยตโพธิสัตว์ นียตโพธิสัตว์ มหาโพธิสัตว์ แล้วจึงจะถึงความ เป็น“สุดยอดแห่งความเป็นมนุษย์” คือ **พระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า**

เพราะฉะนั้น คุณเป็นโสดาบัน คุณมีธรรมะของพระพุทธเจ้า เป็นอารยธรรมแท้ๆ แล้ว คุณก็ช่วยคนอื่นได้ตามสังฆธรรมที่เรามีจริง โพธิสัตว์คือผู้ได้ของตนเองแล้วก็ช่วยคนอื่น เรามี**อารยสมบัติ**ขึ้นโสดาบัน เราก็เอาสมบัติที่เป็นอารยธรรมนั้นช่วยเขาในระดับของที่เรา มีคุณมีเท่าไรหรือคุณก็เอาของคุณช่วย ไม่ใช่คุณไม่มี คุณก็เอาของคนอื่นมาช่วย มันก็ของปลอม ดีไม่ดีก็เบี้ยว ก็ผิด มันถึงละใจ โสดาบันก็ช่วยเขาแค่โสดาบัน โพธิสัตว์คือผู้ช่วยรื้อขนสัตว์ คือผู้ช่วยสังคม ผู้ช่วยมนุษยชาติ ช่วยเขาเพราะเรามีแล้ว เอาอะไรไปช่วย เอาอารยธรรมไปช่วย เป็นธรรมทาน อาตมาก็เป็นโพธิสัตว์อย่างที่ว่านี้ **เพราะฉะนั้นเกิดมาทำไม เกิดมาทำงาน อาตมาก็เกิดมาทำงานตามทางพุทธภูมิ**

พระโพธิสัตว์คืออะไร โพธิสัตว์ก็คือคนช่วยสังคมมนุษยชาติ ทุกวันนี้อาตมาก็ไม่ได้ สงสัยอะไร ทำไป เหนื่อยก็พัก หายเหนื่อยก็เพียร ทำไปวันต่อวันๆไป ซึ่งอาตมาก็เห็นว่า ไม่ได้เป็นอะไร มันเหนื่อยก็เหนื่อย ขนาดพระพุทธเจ้าที่ท่านอุปบัติขึ้นมาตอนที่ท่านเป็นพระพุทธเจ้า พอท่านตรัสรู้เสร็จท่านยังอุทานเลยว่า **“ว้า” สอนมนุษย์นี่คงไม่ไหวมั้ง หนาเต็มไปด้วยกาม เต็มไปด้วยอตตตา** สองพันห้าร้อยกว่าปีแล้ว พระพุทธเจ้าท่านยังอุทานเมื่อเห็นโลกสังคสมัยนั้น ซึ่งคนยุคนั้นก็เลสไม่ได้จัดจ้าน มันไม่ได้เหลวแหลกถึงขนาดทุกวันนี้ ท่านยังอุทานเลย แล้วคิด ดูซิยุคนี้ อาตมามันไม่ใช่แค่อุทานแล้ว มันต้องร้องว่า **“ไอ้..โฮ! นี่มันอะไรกันไว้ย จะสอนหวาดไหว หรือนี้”** มันต้องอย่างนี้ ไซ้ม้าย มันต้องแรงหน่อยหยาบหน่อย สำหรับเรามันต้องยังงี้ ส่วน พระพุทธเจ้าท่านก็ผู้ดี ท่านก็อุทานแค่ของท่าน แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม เป็นพระโพธิสัตว์ ก็ต้องรู้ พระพุทธเจ้าท่านเกิดมาตอนนั้นท่านเป็นมหาโพธิสัตว์ที่ถ้วนเต็มจนเข้าขั้นสุดยอดแห่งการตรัสรู้ สัมมาสัมโพธิญาณแล้ว เป็นพระมหาโพธิสัตว์บารมีสูงสุดยอดที่จะเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว นี่ก็ไล่ เรียงให้ฟังไป ก็ค่อยเรียนไปปฏิบัติไป ซึ่งพวกเราจะเข้าใจแล้ว พวกเราจะเชื่อ ว่า เออ...อาตมา เกิดมาเพื่ออะไร ข้างนอกเขายังไม่เชื่อง่ายๆหรอก ยิ่งเขาเข้าใจโพธิสัตว์ไม่ได้ ก็ยิ่งไปกันใหญ่

ที่ทางเถรวาทอธิบาย โพธิสัตว์ก็คือ ผู้ปรารถนาพุทธภูมิ แต่เป็นอาริยะไม่ได้ โพธิสัตว์ ต้องเป็นปุถุชนไปตลอด อาตมาก็ว่า เออ...มันประหลาดไว้ย! โสดาบันก็เป็นไม่ได้ สกิทาคามีก็ เป็นไม่ได้ แต่ครั้งถึงเวลาจะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ได้อารยธรรมเองหมดเลย บรรลุ พื้จะเป็นพระพุทธเจ้าเลย โดยไม่ต้องผ่านการเป็นอาริยะบุคคล แล้วมันจะยังไง จะโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี ไม่เคยผ่าน ไม่เคยเป็น ไม่มีพื้นฐานเลย แล้วมันคืออะไร เขาก็ช่างอธิบาย ช่างพูด คือเขาพูดไปโดยไม่รู้ ก็เข้าใจเขา เขาพูดไปตามประสาที่เขาไม่รู้ เพราะมันมีเหตุปัจจัย ซึ่งอาตมาเคยอธิบายแล้วว่า ที่เขาต้องพูดอย่างนั้นก็เพราะเขาเข้าใจว่า ๑. พระอรหันต์ตายแล้ว ต้องสูญ ๒. ถ้าขึ้นเป็นอาริยะบุคคล เป็นพระโสดาบันก็ต้องเกิดอีกแค้น ๓. ชาติแล้วก็ต้องเป็น

พระอรหันต์ ดังนั้น ชี้นให้เป็นอารยบุคคล ก็ต้องเกิดมาได้ไม่เกิน ๗ชาติ แล้วต้องบรรลุเป็นอรหันต์ เสร็จแล้วตายลง ก็ต้องสูญ ต่อภพต่อภูมิไม่ได้ เพราะใครก็รู้ว่า บำเพ็ญเพื่อเป็นพระพุทธเจ้านั้น ใช้เวลาบำเพ็ญบารมีแค่ ๗ชาติมันบรรลุไม่ได้แน่ๆ ก็เลยยอมให้พระโพธิสัตว์เป็นอารยบุคคลไม่ได้ เพราะขึ้นเป็นอารยบุคคลก็ต้องตาย แล้วก็สูญไปในเวลาแคว่อย่างมากที่สุด ๗ชาติ แล้วใช้เวลาบำเพ็ญแค่ ๗ชาติเท่านั้นจะเป็นพระพุทธเจ้าได้ไง เขาเข้าใจกันอย่างนี้ มีทิวฏฐิยังไม่เป็น “**โลกุตระสังขะ**” หรือยังไม่เป็นแบบ“**อเทวนิยม**” ไม่มีภูมิรู้ในวัฏสงสารที่เป็นปรมาตถธรรมชนิดโลกุตระธรรม ตายแล้วต้องสูญ ก็เข้าใจได้แค่การตายของ“**รูปขันธ์**” และเป็นแบบ“**เทวนิยม**” รู้ได้เข้าใจกันเท่านั้น ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“**จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน**”ด้วย“**วิชา ๘**”ของพระพุทธเจ้า เพราะแม้แต่“**วิชา ๘**”เขาก็เข้าใจเป็น“**อิทธิปาฏิหาริย์-อาเทศนาปาฏิหาริย์**”ไปหมด ไม่สามารถเข้าใจ“**วิชา ๘**”อย่างเป็น“**อนุสาสนีปาฏิหาริย์**” ยังมีจฉาทิวฏฐิอยู่หลายประการ เพราะเข้าใจผิดตั้งนี้เอง มันก็เลยเลอะเทอะไปหมด

ถาม : ที่พ่อท่านเคยอธิบายว่าเป็นอรหันต์หลายชาติกว่าจะเป็นพระพุทธเจ้า หมายความว่าอย่างไรครับ

พ่อท่าน : แน่นนอนที่สุด เป็นโสดาบัน เป็นสกิทาคามีก็ต้องเป็นมาก่อน โพธิสัตว์จะต้องเป็นผู้ที่สืบทอดศาสนาด้วย สุดท้ายก็เป็นผู้ที่สร้างศาสนา ถ้าไม่รู้จักศาสนา โดยเฉพาะอารยธรรมโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ ไม่รู้อย่างแจ่มชัด ไม่รู้อย่างต้องเป็นของตัวเองต้องผ่านอย่างนี้มาอย่างละเอียดลออ แล้วจะไปเป็นพระพุทธเจ้าได้อย่างไร อาตมายังไม่ได้เป็นโพธิสัตว์ระดับสูงจนกระทั่งถึงขั้นอะไรมากมาย ได้แค่นี้ก็ถึงขนาดนี้ ก็พอรู้ขนาดนี้ และที่อาตมาพูดว่าอาตมาไม่ได้ศึกษาธรรมะมา ก็ไม่ใช่ว่าอาตมาพูดเล่น จริงๆแล้วในชีวิตนี้อาตมาไม่ได้ไปศึกษาศาสนาจากสำนักไหน เอาอย่างนี้ได้ ถ้าอาตมาศึกษาจากสำนักไหนก็ต้องมีอาจารย์ อาจารย์คนนั้นก็ต้องสอนอย่างอาตมา เพราะอาตมาไปเป็นลูกศิษย์เขา แต่อาตมาสอนไม่เหมือนใครและหาว่าอาตมาวิปริตจากศาสนา จากธรรมะพระพุทธศาสนา มันต่างจากเขาไปหมด แล้วอาตมาเอาอะไรมาสอนล่ะ จริงๆแล้วก็เอาของที่อาตมามีนั่นแหละมาสอน ถ้าอาตมาถูก เขาก็ผิด ถ้าอาตมาผิด เขาก็ถูก ก็เท่านั้นเอง เพราะว่ามันไม่เหมือนกันแล้ว ก็พิสูจน์กันสิที่นี่ นานาสังวาสพระพุทธเจ้าท่านก็ตัดสินแล้ว ว่าต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างสอน ต่างคนต่างทำ พิสูจน์สังขะใครฟังธรรมะข้างไหนก็ไป ไม่ต้องทะเลาะกัน นี่ก็เป็นพระปัญญาธิคุณของพระพุทธเจ้า เป็นการระงับอภิภรณ์ หรือระงับความขัดแย้งในสังคมมนุษยชาติ สุดยอดแห่งพระปัญญาธิคุณเลยขนาดยุคหนึ่งยุคกาลสัปดาห์นะ สิทธิมนุษยชนไม่มี สมบูรณาญาสิทธิราชย์ใดๆ ประชาธิปไตยไม่มี แต่พระพุทธเจ้าก็ตราหลักธรรมอันนี้ปรัชญาอันนี้ขึ้นมาได้ให้โลกเห็นเป็นที่ประจักษ์ คิดดูซิศาสนาพุทธมีความรู้เรื่องของความเป็นมนุษย์ความเป็นสังคม ซึ่งลึกซึ้งสุดยอดแค่ไหน

ถาม : ทำไมการไม่กินเนื้อสัตว์ของคนบางคน กลับชอบกินเนื้อเพื่อน(ชอบดูดำ ต่ำหนิเสมอ) และบางคนกลับเห็นแก่ตัวไม่ค่อยเสียสละ ทั้งๆที่การไม่กินเนื้อสัตว์ เป็นการฝึกเจริญเมตตา อยากให้พ่อท่านวิเคราะห์เรื่องนี้

พ่อท่าน : ต้องเข้าใจว่า การแสดงความเมตตา นั้น การต่ำหนิ ก็เป็นความเมตตา

การขัดเกลา ก็เป็นการแสดงเมตตา บางทีการตำหนิแรงๆก็เป็นได้ โดยไม่ออกนอกการเจริญเมตตาเลย คำว่า เมตตา มันอธิบายได้จริงๆว่า นี่เราขัดเกลาเขา เรารว่าเขา เราตำหนิเขา ศาสนาพุทธนี่เป็นศาสนาที่“ตำหนิ”กันเป็นหลัก ไม่ใช่กัดใช้กินเนื้อกัน มันเป็นการขัดเกลา เป็นสัลเลข เป็นนิกคหะ เป็นการตำหนิ ผู้ที่ไปตำหนิเขา ก็ตำหนิ ศาสนาพุทธต้องตำหนิ แต่ตำหนิมันต้องมีศิลปะ ต้องมีสัปปริสธรรม ๗ ต้องประมาณ ต้องรู้กาลเทศะ รู้หมู่กลุ่ม รู้บุคคล รู้เนื้อหา รู้วัตถุประสงค์ รู้ธรรมะ โดยเฉพาะรู้ตัวเอง อุตัตถุญจตา ตัวเราเท่านี้เราจะตำหนิเขาได้มั้ย ควรมั้ย เหมาะสมมั้ย เราต้องใช้ภูมิสัปปริสธรรม ๗ จะมีมากมีน้อยปานใดก็ต้องใช้ ต้องรู้ความเป็นตัวเอง ว่าตัวเราก็อ่านเท่าไหน ไม่ใช่ตำหนิเขาจะไปหมดเลย รุ่นใหญ่ รุ่นโต รุ่นควรไม่ควรก็ว่าเขาจะไปหมด ละไปหมดเลย หรือไม่มีศิลปะในการตำหนิ ไม่มีการประมาณ มัตตัญญุตา มันก็แรงเกิน หยาบเกิน มากเกิน จนผู้ได้รับตำหนิรู้สึกว่าจะถูกกินเลือดกินเนื้อ มันต้องมีสัปปริสธรรม ๗ จริงๆ ต้องฝึก ต้องใช้เท่าที่มี ห้ามการตำหนิ หรือไม่ให้ดูว่ากันไม่ได้

ศาสนาพุทธเป็นศาสตร์แห่งการตำหนิ แต่การตำหนิอย่างแก้ตัว แล้วตำหนิก็ต้องมีเจตนา มีเมตตา ตำหนิด้วยความปรารถนาดีกับเขาจริงๆ ไม่ใช่บ่าเรอใจตัวเอง ฉันไม่ชอบ ที่จริงกิเลสตัวเองขึ้นแล้วไม่รู้ตัว ก็เลยเล่นเขาละเลย ดีไม่ดีดำไปบ่าเรอกิเลสตัวเองไป ทำให้สมใจเรา แหม...สะใจ ไอ้คนนี่ว่ามันได้ ด่ามันได้ มันผิดให้เห็น โอโฮ...สะใจ กิเลสของผู้ตำหนิ อย่างนี้ไม่ใช่เมตตา กิเลสมันก็โตใหญ่เท่านั้นเอง ที่อาตมาอธิบายไปมันยังไม่ครบหรอก มันต้องศึกษาเล่าเรียนจริงๆ ต้องเรียนรู้อุทธาตตา เอาแต่ใจตัวเองนี่แหละอุทธาตตา เอาตัวเราเป็นตัวตั้งไปหมดไม่ได้ คนอื่นๆนี่เราก็ต้องรู้เขา รู้เรา ต้องประมาณ มันต้องเห็นคนอื่น รู้จักคนอื่นให้เพียงพอ ที่ควรระวังก็ต้องระวัง ตัวเองต้องตรวจสอบตัวเองเสมอ อ่านตัวเองให้ออก ถ้าเราไม่ไปเบ่ง เราไม่ไปใหญ่ เราจะตำหนิเขาก็บันยะบันยัง มีการสังวร รู้จักโอกาส กาลเทศะ และก็มีศิลปะในการตำหนิ มันก็เป็นประโยชน์และมันก็ไม่เกิดการทะเลาะวิวาท ก็ต้องศึกษา ฝึกฝนอบรมตน มันห้ามไม่ได้หรอก การตำหนิ มันต้องมี ไม่มีไม่ได้ด้วย ในสังคมพุทธมันจะต้องมีแบบนี้ อย่างที่อาตมาบอกในศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งการตำหนิ แต่อย่าแก้ตัว

เช้าวันรุ่งขึ้น ๙ พ.ย. พล.ต.จำลอง ทำหน้าที่เจ้าบ้าน ได้มานิมนต์และบอกเส้นทาง





เดินบิณฑบาต รวมถึงเดินตามอยู่ห่างๆ วิวทิตต์ศน์ของโรงเรียนผู้นำยามเช้าก็ดูสวยดี โอหมอกควันจากภูเขาที่มีอยู่ ก็ระดับน้องเล็กๆของภูเขาพ้าน้ำ การเดินตามบิณฑบาตของ พล.ต.จำลอง ทำให้ระลึกถึงอดีตที่ พล.ต.จำลอง เคยเดินตามบิณฑบาต แล้วได้นำมาบอกเล่าให้ญาติธรรมได้ฟังถึงประโยชน์ต่างๆที่ได้จากการเดินตามพระ ทำให้ยุคนั้นมีญาติธรรมเดินตามสายบิณฑบาตกันมาก แม้เสร็จจากบิณฑบาตแล้วก็ยังเดินตามมาส่งพ่อท่านกลับที่พัก ก่อนจะถึงเวลาแสดงธรรม กัณฑ์สุดท้ายก่อนจากโรงเรียนผู้นำ จากบางส่วนของพ่อท่านกล่าวถึงดังนี้

“การทำงานร่วมกันย่อมต้องมีการกระทบกระทั่งกันบ้างเป็นธรรมดา สำคัญอยู่ที่ต้องอ่านจิตใจตนเอง แล้วปรับแก้สิ่งที่ไม่ดีของตน แต่ถ้าเราไปบอกคนอื่นให้แก้ไขสิ่งไม่ดีของเขามันเป็นเรื่องลำบาก โอกาสเกิดการชิงชังกันได้ แม้เราจะเป็นผู้ใหญ่ที่เขายกให้ ถ้าเราจะว่าแรงๆ จะเอาแต่ใจตัวมันไม่ดีแน่ โดยวัฒนธรรม โดยวิถีชีวิตเขาต้องยอมอยู่แล้ว เช่น นายทหารมีวินัยว่า นายว่าอย่างไร ลูกน้องต้องปฏิบัติตาม ซึ่งมันเป็นการกำหนดบังคับ แบบนี้มันไม่ใช่ลักษณะของธรรมะ ไม่ใช่ลักษณะของสังฆธรรมชั้นสูง แต่มันก็ต้องอาศัยบ้างเหมือนกัน ไม่เช่นนั้นมันจะเกิดการรวน เราก็ต้องเข้าใจว่าของเขาก็ต้องมียังนั้น ไม่เช่นนั้นมันไม่เด็ดขาด เป้าหมายที่ต้องการจะไม่สำเร็จ แต่ข้อเสียในวิถีปฏิบัติ คนปฏิบัติด้วยอำนาจบาตรใหญ่อย่างนี้ มันไม่ดีโดยจริงแล้วเราชนะเขา เราเอาอำนาจข่มเขาได้ ทำให้เขาทำตามที่เราต้องการได้ แล้วเขาก็ทำตามด้วยความจำนน แท้จริงเขาไม่ชอบ เขาไม่ยอมยกทำ แต่เขาจำเป็นต้องทำ คุณได้ผลสำเร็จ ๑. อดตาคุณโตขึ้น เพราะคุณได้บำเรอใจคุณที่ได้ตามสั่ง ตามต้องการของตนเอง ๒. คนนั้นเขาไม่ชอบใจก็สั่งสมไปแล้วพยายาม จองเวรจองกรรม จะน้อยจะมากก็สะสมเป็นพลังงานอกุศลทางจิต ต้องพยายามประสาน ลด หย่อนกันลงมาบ้าง ของเขาครึ่งหนึ่ง ของเราครึ่งหนึ่ง หรือของเรา ๓๐ ของเขา ๗๐ ก็ยังดี อย่างนี้มันก็จะเกิดการสมาน งานก็จะเป็นไปได้

อย่างโคลงที่เคยได้ให้ไว้ **“ปราชญ์จะไม่สร้างอำนาจให้กับตนเอง จนคนเกรง ไม่กล้าดี ไม่กล้าหัวง ส่วนคนแค่ฉลาดจะสร้างอำนาจให้กับตนเอง จนคนอื่นเกรง ไม่กล้าดี ไม่กล้าหัวง”**

อยากให้พวกเราคุยกันให้ดีๆ ขบวนการกลุ่มต้องศึกษาและเอามาใช้ให้ดีๆ ผู้ใหญ่ต้องพยายามแสดงออกให้เห็นว่าทุกคนช่วยกันคิด ทุกคนช่วยกันร่วม แล้วงานก็จะมีอิทธิบาทกันอย่างดี

อโคกได้ดีเพราะประชุม แต่บางทีก็แพ้ในการประชุม ลงมติได้แล้วก็ยังไม่แล้วลั๊กที่
คนที่เก่งคนเดียว ถ้าเราตายแล้วคนอื่นทำต่อไม่ได้ อย่างนี้ก็จบ อย่างหลายสำนักที่
ผู้นำเก่งอยู่คนเดียว เมื่อผู้นำตายก็ไปไม่รอด

เมื่อทุกคนร่วมกันทำงาน ก็เป็นไปได้ เป็นพลังรวมที่เป็นไปได้

คานธีบอกว่าคำตอบอยู่ที่ “หมู่บ้าน” แต่อาตมาบอกว่าคำตอบอยู่ที่ “คน” ถ้าไม่มีคน
ที่มีมรรคผล ซึ่งเป็นตัวจักรจริงในหมู่บ้าน หมู่บ้านก็ไปไม่ได้ดีหรอก

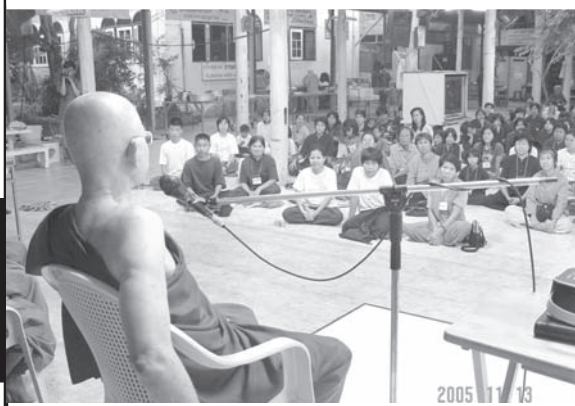
ต้องพยายามระมัดระวังอย่าเอาแต่ใจตัว เราต้องระวังตัวเองให้ดีๆ ว่าเราเอาแต่ใจตัวไหม
ผู้ที่ไม่ยอมทำตามมติ ทั้งๆที่หมู่ได้ตกลงกันไว้ดีแล้ว ยังไปหาเลี้ยงข้างนอก หรือไป
ปฏิบัติตามที่ตนเองยึด อย่างนี้มันไม่เป็นผลดีต่อตนเอง ต่อสังคมส่วนรวม

**ผู้ใหญ่ต้องระมัดระวังให้มากๆ เมื่อเขายกให้เรา ก็ต้องพยายามที่จะไม่เอาตัวเป็นใหญ่
ผู้ถอดตัวถอดตนได้ วิเศษ”**

คืนสู่เหย้า ชาวพุทธธรรม ครั้งที่ ๓

วันอาทิตย์ ๑๓ พ.ย. ๒๕๔๘ ที่สันติอโคก เข้านี้พ่อท่านบริหารกายแล้ว ไม่ได้ออก
บิณฑบาต เจตนาตั้งใจเทศน์ให้กับบรรดาศิษย์เก่าพุทธธรรม ที่ได้มาร่วมกันเข้าค่ายคืนสู่เหย้า
ชาวพุทธธรรม ครั้งที่ ๓ ซึ่งได้ขอให้งเล็กไปก่อนหน้านี้ เนื่องจากเวลากระชั้นกับเวลาที่พ่อท่าน
จะบันทึกรายการ “พุทธที่ไปนิพพาน” ร่วมกับสมณะแพะพุทธ จันทเสฏฐ์ เพราะพ่อท่านยังมี
อาการไอ และจะต้องไปลอกต้อกระจกในเร็ววันนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ขอให้ฝ่ายจัดงานงดรายการที่
พ่อท่านจะต้องเทศน์กับบรรดาชาวพุทธธรรม

แต่พ่อท่านเอื้อให้กับบรรดาชาวพุทธธรรมที่มา จึงขอเทศน์หลังจากสมณะ ลิกขมาตุได้
ให้พรกับผู้ที่ได้มาเข้าค่ายครั้งนี้ จากบางส่วนของพ่อท่านได้แสดงธรรมไว้ดังนี้ “อาตมาดีนรณาเอง
ผู้ที่จัดรายการก็คงจะรู้ว่าอาตมาโดนสกัตุจุดแล้วว่าไม่ให้มา เพราะว่าเห็นว่าอาตมามีหลายรายการ
มันจะไม่ดี ท่านก็จะถนอมกำลัง หรือจะให้อาตมาทำพอควร ก็พอเห็นว่ามันไปได้ **ก็มานึกถึง
พวกเรา พวกเรากี่มา คนที่มานี้ อาตมาเห็นน้ำใจ มนุषยน์ี่มันอยู่ที่จิตวิญญาณเป็นตัวหลัก
กายกรรม วชิกรรมก็เกิดจากจิตใจ จิตใจเป็นตัวบงการ** บางทีเราก็กทำด้วยความฝืน ใจมันไม่
อยากทำหรอก แต่ก็ต้องทำตามสังคัม กายกรรมวชิกรรมมีตามโลกตามอะไรไป ก็ดีสำหรับส่วน
ที่ดี แต่ส่วนที่ไม่ดีมีเยอะ ที่เราทำตามโลก หลายคนก็ฝืนๆทำตามโลก แต่เยอะมากเลยที่หลงผิด
หลงไปตามโลก แล้วก็ทำตามโลกโดยไม่ฝืน โดยมีใจชอบด้วย หลงระเริงไปกับโลกที่หลอก ที่
มอมเมา ที่ครอบงำทางความคิด และก็คิดว่ามันดี อย่างสมัยนี้ยิ่งเห็นชัดเลย สมัยก่อนนี่คนที่เขา
ใส่เสื้อมีสายเดี่ยว มีสายสองสาย และก็มีเสื้อเหมือนเสื้อชั้นใน มีสายสองสาย แถวอีสาน เขา
เรียกว่า “เสื้อปักกะแลง” เขาไม่ใส่ออกมาให้คนเห็นข้างนอกหรอกนะ เขาถือว่าเป็นเสื้อชั้นใน เป็น
เสื้อใส่กันอยู่ในบ้าน เดียวนี้ที่ไหนๆนี่ใส่เสื้อปักกะแลงกันทั้งนั้นเลย แถมไม่ใช่เสื้อปักกะแลงที่
หลวมๆ ข้ามีเย็บขอบบนของเสื้อรวบเป็นพวงคลุมตัวลงมาด้วยนะ



แต่สายเดี่ยวสมัยนี้มันเป็นบักกะแลงสายเดี่ยวรัดรูปด้วย เดี่ยวนี้ยังไม่พอยังแหะลงไปถึงไหนอีก **โธ!** อาตมาเห็นแล้ว นี่คือการล้างสมอง การครอบงำทางความคิด โดยนักคิดที่คิดลามก คิดไม่ดี หลอกให้ผู้หญิงอวดรูปอวดร่าง ผู้หญิงที่มีกามราคะมาก ก็ชอบที่จะทำตามเขา หลอกว่าสวย ก็ต้องโชว์ลี คนจะได้ชมเชย ผู้หญิงก็หลงซึ้งในคำหลอกป้อยอนั้น แล้วผู้หญิงที่ไม่รู้เท่าทัน ไม่ละอาย เพราะตนก็มีกามราคะมากจริงด้วย ก็ทำตามด้วยความเต็มใจ หลอกกันด้วยสำนวนว่า เป็นเรื่องความนิยมตามสมัยหรือต้องนำสมัย คนหลงและคนไม่รู้ทันก็ต้องทำแบบนี้ ต้องทำตามเขา มีบางคนก็รู้สึกอายๆเหมือนกัน แต่ที่หน้าด้านก็มี โธโห! เขาคิดดีเสีย เราได้โชว์สิ่งที่เป็นของสงวนเราด้วย ของสงวนเรียกว่า ของไม่ควรโชว์ ไข่มัย เพราะทุกคนต้องปกปิดกันทั้งนั้นแหละทั่วโลก สามัญสำนึกก็รู้กันอยู่ทุกคน แต่ก็หน้าด้านอยากโชว์ ทำเป็นลับๆล่อๆ ทำเป็นหลุด เป็นหก ก็เลสก็เป็นอย่างนี้ นี่คือนคนหน้าด้านอยากโชว์ ซึ่งเป็นกิเลสของเขา คนที่อยากโชว์ในสิ่งที่ควรปกปิด กล้าทำในสิ่งที่น่าอาย จึงเรียกหน้าด้าน ก็เป็นไปตามโลก และคนก็หลงไปอย่างนั้น เรื่องแต่งตัว เรื่องมหรสพ ล้วนเป็นเรื่องมอมเมากันไปด้วยราคะมูล ส่วนเรื่องกีฬา ก็มอมเมากันไปในทิศของโทสมูล เป็นเรื่องทำให้เขาแพ้ หรือเอาชนะเขาให้ได้ มันเป็นขั้นอบายภูมิขั้นนรกปหาสะอยู่ทั้งสิ้น มันไม่มีอะไรควรไปส่งเสริมเลย เพราะโดยสังจะมันคือ เตะฟุตบอล เตะเข้าโกล์ได้ก็เก่ง ก็ร้องกรี๊ดๆกันทั้งนั้น คนเตะเข้าโกล์ได้ก็ดีใจลิงโลดจะตาย กระโดดลอย นี่ก็คือการปลุกเร้าให้จิตมันตติยิต นี่กว่าสุดวิเศษ สุดยอด สุดเก่ง สุดเลิศมนุษย์ เรื่องพวกนี้นับวันจะหนักหน้าไปเรื่อยๆ

แต่ถ้ามนุษย์มาอดทน อุตสาหะพากเพียรฝึกอย่างกิจการอบายอย่างนั้นบ้าง มาฝึกอดทนทำดีนี้ ละความชั่วจนเป็นสามัญนี้ จนกระทั่งจิตใจชำนาญแข็งแกร่งเหมือนหัดกีฬา หัดมหรสพ ทำแต่ดีเก่งชำนาญ ทำชั่วไม่ชำนาญแล้ว ทำไม่เป็นแล้ว เป็นคนขยันหมั่นเพียรแต่เรื่องสร้างสรรค์ เป็นประโยชน์ใช้กินใช้อยู่ของชีวิต และเป็นคนเสียสละ หรือยอมสละทั้งๆที่รู้ว่าเสียเปรียบ ซึ่งเห็นควรว่าควรจะสละให้เขาเถิด ไม่เอาชนะคะคานใครแล้ว แต่เราจะทำดีเกินคนอื่นก็เป็นเรื่องสามัญตามธรรม ไม่ใช่เรามาเอาชนะคะคาน หรือใครจะทำดีชนะเรา เราก็อนุโมทนาเขา ยินดีด้วยเขา ไม่ใช่คิดจะแข่งหาทางทำให้เขาแพ้ ด้วยกลยุทธ์กลเชิงใดๆ เอาเปรียบคนไม่เป็น อะไรพวกนี้ฝึกจิตอย่างนี้สิ สุดยอดเยี่ยม ถ้าเป็นได้ดังว่านี้ ก็ยิ่งกว่าเก่งเป็นแชมป์ฟุตบอล แชมป์มวยนี่ต่างหากที่ยอดเยี่ยมกว่าเยอะเลย เราฟังเข้าใจมัย ตัวน้อยๆเข้าใจมัย เก่งกว่าเยอะ และวิเศษประเสริฐด้วย สังคมใช้ได้ดีมากเลย แต่ก็แปลกสังคมไม่ยกเกะเอาทางนี้ ไม่ยกย่องชูเชิด แบบยกย่องชูเชิดการเล่นกีฬา มหรสพ ไม่ได้ติดเหรียญตราให้ ไม่ประโคนแล้วประโคนอีกแบบกีฬา มหรสพ ปรชลาดมากเลย เพราะฉะนั้นสังคมจึงตกอยู่ในความเสื่อม เสื่อมเด็ดขาด เสื่อมแน่ๆ เพราะเขาไม่ได้นิยมสิ่งที่ดี แต่ไปนิยมสิ่งที่ย่ำ สิ่งทีเลวร้ายเสียหาย ไร้ประโยชน์ เป็นเครื่องมือของนายทุนหากิน” (ผู้สนใจเนื้อหาของการแสดงธรรมทั้งหมด ติดตามได้จากฝ่ายเผยแพร่สื่อ)

ขอให้นักเมืองปลูกผักไร้สารพิษในบ้าน

๑๓ พ.ย. ๒๕๔๘ ที่สันติอโศก ก่อนบันทึกรายการ“พุทธที่ไปนิพพาน” เพื่อไปออกอากาศทางทีวี ร่วมกับสมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐิโฐ ขณะกำลังรอยถ่ายทำบันทึกรายการ จัดแต่งภาพและเสียงให้ได้ที่ พอทำนใช้เวลาให้เป็นประโยชน์กล่าวชักชวนคนเมืองดังนี้ “อาตมาอยากจะชักชวนมาระดมกัน คือ มีคนออกความเห็น....ที่จริงอาตมาก็เคยพูดมาแล้ว แต่พวกเราไม่ดำเนินการต่อ ก็เลยอยากจะมาพิน ระดมกันต่อ ให้มันเป็นจริงเป็นจัง คือ เราจะมาช่วยกัน ตอนนีเราพยายามจะระดมทำผักไร้สารพิษ ก็รู้จักกันอยู่ทั่วประเทศ ตอนนีมันเป็นวาระของชาติแล้วนะ เราจะต้องกระทำกันให้ทั่วทั้งประเทศ เราก็พยายามกัน ทีนี้พวกเราที่อยู่ในเมืองนี้แหละ มันจะเหมาะสมอย่างนี้ คือ **มาปลูกผักพืชรักกันทุกคน** ช้างบ้านมีดินนิดๆหน่อยๆก็ปลูก บ้านไหนไม่มีดินก็ปลูกเอาดินใส่กระถาง มาปลูกพืชไร้สารพิษกระถาง กะละมัง ภาชนะอะไรต่างๆ ไม่มีก็ถุงพลาสติกดำก็ได้ มาระดมกันปลูกผักไร้สารพิษ มันเป็นเรื่องที่ขาดแคลนเหลือเกิน พวกคุณปลูกเถอะ ใครจะปลูกก็กระถาง ๓-๕ กระถางก็ปลูกไป ปลูกพอมันโตพอสมควรแล้ว เอามาขายให้ร้านอาหาร ชมร. (ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย) เพราะชมร.ไม่มีผักไร้สารพิษจะทำอาหารแล้ว ตอนนีขาดแคลน ฉะนั้นก็หวังเอาจากพวกคุณนี้แหละ ร้อยคน บ้านละ ๒ กระถางก็ได้ ๒๐๐ กระถางก็ยิ่งดี อาตมาว่าหมุนเวียนมาได้เลย เริ่มต้นตั้งแต่วันนี้ ใครไม่มีอะไรก็ไปเก็บเอาถุงดำนะ มาใส่ดินเข้าแล้วปลูก ตั้งไว้ในที่พอเหมาะ ไม่มีก็ห้อยขายคาบ้านก็ได้ ดูแลรดน้ำไปทุกวัน ลองดูซิว่าจะปล่อยให้ตายไหม ถ้าไม่ตายก็ออกซึ้นมากินได้ แม้ต้นไม่สวยก็ไม่เป็นไร ใครจะปลูกผักอะไรก็เอา ได้พันธุ์อะไรก็แล้วแต่จะชอบ จะปลูกผักกาด ผักคะน้า ซึ่งปลูกแล้วก็ตัดมากิน แล้วก็ต้องปลูกใหม่ นั่นคือพืชพรรณคน



ถ้าใครจะปลูกผักธรรมชาติ ที่ได้ตัดกินได้ยาวนานตลอดไป เก็บไปกินแล้วมันงอกขึ้นมาให้ใหม่ ยิ่งเด็ดยิ่งงอกยิ่งแตกอะไรพวกนี้ ก็ฉลาดเลือกเอา ตามภูมิปัญญาของแต่ละคน นี่ก็พยายามมาปลูกระดมกัน แต่ละบ้านๆ ก็พยายามทำกัน”

ร่วมลงชื่อคัดค้านการขาย กฟผ.

๑๓ พ.ย. ๒๕๕๘ ที่สันติอโศก ได้รับการแจ้งว่า ทางเราได้รับการติดต่อจากผู้ที่ปรารถนาติดต่อชาติบ้านเมือง ขอให้ชาวอโศกไปร่วมคัดค้านการขาย กฟผ. เนื่องจากหากปล่อยให้รัฐขาย กฟผ. จะเกิดผลกระทบต่อประชาชนอย่างมาก ค่าไฟฟ้าจะมากขึ้น ซึ่งเป็นเรื่องที่ชาวบ้านใช้กันทุกครัวเรือน ซึ่งพอท่านเห็นว่าร่วมลงชื่อคัดค้านได้ แต่การเอาตัวตนไปร่วมค้านนั้น ยังไม่ถึงขั้นทำได้ เพราะกิจกรรมการงานของเราก็มากอยู่แล้ว

นโยบายการทำงานของกลุ่มสัจจะออมทรัพย์

๑๓ พ.ย. ๒๕๕๘ ที่สันติอโศก คำพ่อท่านได้รับนิมนต์ให้ไปเป็นประธานประชุมกับคณะทำงานสัจจะออมทรัพย์ จากบางส่วนของพ่อท่านได้ให้ข้อคิดกับคณะทำงานก่อนการประชุมดังนี้ “การเงินแบบบุญนิยมก็ย่อมมีนิยามอย่างการเงินบุญนิยม เพราะโลกุตระกับโลกียะมันเป็นคนละอย่าง การทำการเงินก็เป็นเพียงหน้าที่ที่จัดสรรเรื่องการเงิน ซึ่งการเงินชาวบุญนิยมเราก็ต้องทำ เพราะเงินมันเป็นเครื่องใช้สำคัญของมนุษย์ไปแล้ว ไม่มีทางที่จะลบล้างออกไปจากโลกนี้ได้อีกแล้ว มันมีแต่จะมีบทบาทสำคัญยิ่งขึ้นในสังคมมนุษย์

เพราะฉะนั้นเราต้องเรียนรู้มัน และอยู่กับมันอย่างไม่เป็นทาสมัน แล้วเราก็ไม่หลงผิดว่ามันเลอเลิศกว่าหน้าที่ของมันด้วย มันคือใบกระดาษที่เขียนสัญญาสากลหรือสัญญาสาธารณะ

เอาไว้เท่านั้นเอง จริงอยู่มันอาจจะมีอำนาจในโลกนี้ ในโลกมันรับรู้กันหมดแล้ว เป็นใบกระดาษที่มีราคา เหมือนกับแก้วสารพัดนึก ที่ใช้แลกเปลี่ยนค่าตามราคาในโลกที่ยอมรับกัน ฉะนั้นมันก็เป็นสิ่งสมมุติขึ้นใช้กันในโลก เหมือนทองคำ เหมือนเพชร แต่มันเป็นของสมมุติยิ่งกว่าทองคำกว่าเพชร เพราะมันกระดาษแท้ๆ แต่สมมุติราคากันขึ้นมาเฉยๆ มันไร้ค่ายิ่งกว่าเพชรกว่าทองคำ เพราะเพชรหรือทองคำนั้นยังมีความจริงในตัวมันเองกว่าแบงค์หรือธนบัตร แบงค์ของไทยก็มีราคาในตลาดโลกเหมือนกัน มันคือเครื่องใช้ชนิดหนึ่งจริงๆ ไม่ได้ยิ่งใหญ่อะไรกว่านั้น เมื่อชีวิตของคนเราไม่เข้าใจโลกุตระ ตกอยู่ในวังวนของโลกียะ เขาก็จะตกอยู่ในสภาพเหมือนกันหมดในโลกของปุถุชน โดยเฉพาะใครหลงค่าของเงินสูงมากมันก็มีอำนาจมากมาย เขาก็ตกเป็นทาสมันมาก

ลองฟังดูนะ อาตมาจะยกตัวอย่างให้ฟัง เราจะอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ ถ้าเราเจอของสิ่งหนึ่งตากแดดตากฝนอยู่ จริงๆ แล้วของนี้ราคามันเป็นหมื่น หรือเป็นแสนก็ตาม เราเห็นทิ้งขว้างอยู่ก็จะไม่สะอูดใจอะไรเท่าไรเลย เดินผ่านมันไปผ่านมันมา มันอาจจะต้องการการดูแล ต้องการคนเก็บบ้างยิ่งกว่าแบงค์ใบละพันบาท แต่ถ้าเราเจอแบงค์พัน พันนี้ไม่ถึงหมื่นไม่ถึงแสนนะ มันตกวางทิ้งขว้างอยู่ข้างทางเหมือนสิ่งของที่ราคาเป็นหมื่นเป็นแสนตามที่ว่านี้ คุณจะสะอูดก็ในความ เป็นแบงค์พันทันที และจะสนใจ จะรีบดูแลรักษามันหรือเก็บมันทันที มันเหมือนเป็นความสำคัญกว่าไอ้ของที่ราคาเป็นหมื่นเป็นแสนนั้นจริงๆ เลย จริงมั๊ย เห็นมั๊ย... การหลงค่าของความเป็นเงิน เป็นธนบัตร เพราะฉะนั้นเราจะต้องมาศึกษาเรียนรู้ จนกระทั่งเราไม่ได้หลงใหลเงินหรือธนบัตร มันก็เป็นเพียงเครื่องใช้อย่างหนึ่ง เหมือนจานชาม เหมือนของใช้ต่างๆ ไม่เหมือนผ้าเหมือนเสื้อผ้า จำเป็นต้องเอามาใส่ตลอดเวลาด้วยซ้ำ แค่นี้เหมือนโต๊ะ เหมือนเตียง เป็นต้น ก็ใช้ตามหน้าที่ของมัน นี่คือการเข้าใจพื้นฐานของผู้ที่มีภูมิปัญญาทางโลกุตระ จะเข้าใจความจริงตามความเป็นจริงได้

เมื่อเราเอามาใช้ เราเอาระบบการเงินของโลกมาใช้ ก็ตาม ซึ่งทางโลกเขาตีราคาว่าคนทำงานการเงินนี้ราคาแพง เพราะเขาใช้เหตุผลทางตรรกะว่า คนเราถ้าได้เงินมากๆ คุ่มกินคุ่มใช้แล้ว เขาผู้นี้ก็จะไม่โกง เมื่อไม่ยอมให้คนโกง เขาก็ใช้หลักเหตุผลดังว่านี้ แม้แต่บริษัท กิจการอื่นๆ ก็เหมือนกัน จึงต้องให้ราคาค่าตัวกันมากๆ แพงๆ ถ้าทำได้

ยังไงก็ตาม อาตมาบอกได้เลยว่า การให้เงินเดือนมากๆ มันไม่ใช่หลักประกันที่มีประสิทธิภาพอะไรหรอก มันเชื่อไม่ได้ หากคนมีกิเลส มันจะไม่มีวัน“พอ” และคนที่ได้รายได้มากก็จะ หัวสูง ใช้จ่ายมาก ใช้ของแพงอะไรอย่างนี้ เพราะฉะนั้นโกงได้เขาโกงแน่ หรือกิเลสขึ้นเมื่อไหร่ก็โกง

สรุปแล้วการโกงอย่างต่ำที่สุดก็คือ เอาเปรียบ ซึ่งการเอาเปรียบเป็นการโกงอีกชนิดหนึ่ง **การค้าการขายในระบบทุนนิยม คำว่า กำไร คือการเอาเปรียบแท้ๆ** ที่เขาจ่ายอมกันในโลก เพราะการขายเท่าราคาทุน นั่นคือ การไม่มีใครเสียเปรียบได้เปรียบ ดังนั้น เมื่อขายเกินราคาทุน ส่วนที่เป็นกำไรนั่นคือ ส่วนที่ได้เปรียบทั้งสิ้น ปกติสามัญนั้นไม่มีใครอยากจะถูกเอาเปรียบหรอกในโลก แม้แต่ขอทานหรือคนโง่งาก็ไม่ยอมให้ถูกเอาเปรียบ อย่าว่าแต่เศรษฐีหรือคนฉลาดเลย แต่มันจำเป็นเพราะแบบอย่างของทุนนิยมเป็นอย่างนั้นทั่วโลก อำนาจในการตีราคาหรือจัดการเป็นของนายทุน จริงๆ แล้วการเอาเปรียบก็คือการโกงด้วยกลวิธีนั่นเอง ภาษาว่า **“ได้กำไร”** นั่นแหละ ความจริงก็คือ **“ได้เปรียบ”** ซัดๆ



ดังนั้น การซื้อขายของเราชาวบุญนิยม เข้าใจความจริงนี้จึงตั้งใจที่จะไม่ซื้อขายอย่าง “เอาเปรียบ” ตั้งใจขายขาดทุนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นั่นคือ ความเจริญของการค้าบุญนิยม ทั้งๆที่ระบบการเงินการคลังของบุญนิยมนั้น ไม่เอาเปรียบ ซึ่งมันก็ได้เงินมาน้อยอยู่แล้ว ข้าไม่ให้ สะสมเสียอีก ก็ยังไม่มีความก้าวหน้า เราจึงมีวิธีให้พวกเราชาวโศกทั้งหลายเอาเงินมาฝากรวมๆกันไว้ เป็น “กองกลาง” คล้ายกับคนเอาเงินไปฝากธนาคาร แล้วใครจะมายืมเงินจากกองนี้ไปใช้ ก็พิจารณาจัดการคล้ายกับธนาคาร **แต่เราไม่มีดอกเบีย้ทั้งผู้นำมาฝากและผู้มาขอยืมไปทำกิจการ** จำเป็นที่จะมีกองกลางของเงินของระบบบุญนิยมนั้นมีมากกว่าระบบทุนนิยม เพราะเราสอนไม่ให้เกิด สะสม เงินก้อนโตก็จะมี จึงรวมเงินของแต่ละคนเข้ามาไว้เพื่อจะให้เกิดเงินก้อนโตแล้วเราจะได้อามาใช้ แจกจ่ายหมุนเวียนกันนำไปใช้ทำกิจการที่จำเป็น หรือใครก็ตามเกิดความจำเป็น เกิดความต้องการ เหมือนทางโลกเขาเดือดร้อน จำเป็นที่จะต้องเอาเงินก้อนหนึ่งไปใช้ก่อน เมื่อเขาไม่มี ก็ขอยืมเอาไปใช้ก่อน ก็เลยต้องเป็นระบบคล้ายๆกับธนาคารทางโลกเขา แต่ระบบบุญนิยมไม่ได้ทำการหารายได้จากกิจการเงินนี้ มีแต่เสียสละกัน เจ้าหน้าที่ทำงานการเงินก็ทำงานฟรีทั้งนั้น

ในระบบการเงินของออมทรัพย์เราก็มี ซึ่งต่างจากกองทุนสวัสดิการ ที่เป็นที่รวมเงิน กองกลางดังกล่าวนั้น เงินกองกลางนั้นไม่ได้ให้ส่วนตัวยืม คุณเดือดร้อนส่วนตัวจะมายืมไปเราก็ไม่ได้ให้ ผู้ที่เอามาฝากก็ไม่สามารถที่จะยืมเอาเงินจากกองทุนสวัสดิการได้ เบิกได้แต่ของของตน เอาคืนไปใช้เท่านั้นเอง ไม่ได้ผลประโยชน์อะไร เอามาให้ใช้จริงๆ อันนั้นถือเป็นยอดเยี่ยมของการเงินบุญนิยม แต่ลัจจะออมทรัพย์นี่ก็เป็นอีกระดับหนึ่ง อันนี้ยืมส่วนตัวได้ มีดอกเบีย้นิดหน่อย นำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดการ และจ่ายคืนเป็นสวัสดิการ เป็นปันผลบ้าง ซึ่งก็ไม่ตั้งหน้าตั้งตาหารายได้เหมือนของระบบทุนนิยม รับผิดชอบเฉพาะคนที่ เป็นชาวคัดเลือกในกลุ่มคนชาวโศก

ถ้าเราเข้าใจแล้ว นั่นคือทิศทาง จะเป็นปันผลที่ดี จะเป็นสวัสดิการที่ดี ให้น้อยลงได้ยิ่งดี แล้วเราจะมีส่วนเกินเพราะอย่างน้อยที่สุดเราเอาเงินไปฝากธนาคาร เราไม่ได้เก็บเอง ถึงอย่างไรมันก็ได้ดอกเบีย้ ได้ผลประโยชน์จากกองเงินนี้อยู่แล้ว ก็เอากองเงินนั้นมาใช้ประโยชน์อะไรต่ออะไรได้อีก ซึ่งเงินมันเกิดขึ้นโดยที่เราไม่ได้ยกได้ดอกเบีย้จากธนาคาร แต่มันจำเป็น มันได้โดยธรรมกว่ากันไป ก็นำมาใช้ประโยชน์ส่วนกลาง เพราะส่วนกลางนี้เราไม่ใช่พนักงานและ

กรรมการของการเงินลัจจะออมทรัพย์ทั้งหมด ล้วนทำงานฟรีเช่นกัน ที่จริงเจ้าของเขาก็น่าจะได้อะไร แต่เจ้าของเขาสละมาให้ส่วนกลาง มันก็เป็นบุญกุศลของเขา ที่เอามาให้ส่วนกลาง

ที่นี้วิธีการจะใช้ เมื่อมีเงินมารวมกัน ก็จะต้องใช้ประโยชน์ในส่วนกลางนั้นแหละ คือเป้าหมายหลักของวิถีทำการเงินของบุญนิยม กองบุญสวัสดิการนั้นชัดเจนอยู่แล้ว ยังมีกองการเงินลัจจะออมทรัพย์อีกกองหนึ่ง ซึ่งก็เหมือนกัน เรามาละตัวตนเพื่อส่วนกลางกันทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นเมื่อส่วนกลางจะต้องใช้จ่ายเงิน ถ้าลัจจะออมทรัพย์ทำได้ก็ต้องมีการช่วย เพราะผลประโยชน์ใหญ่ก็คืออันนี้ ส่วนตัวบุคคลที่จะมายืมก็เป็นผลพลอยไป เพราะเราไม่มีหน้าที่ ทางโลกการเงินของโลกก็เขาหาผลประโยชน์จากผู้มายืมอีกทีหนึ่ง แต่ของเราไม่ได้หาประโยชน์จากอันนี้ (เสียงเสริม-เขาเอาเปรียบอย่างเต็มที่) ใช่ เขาเอาเปรียบอย่างเต็มที่ แต่ของเราไม่ใช่ ถ้าเราเข้าใจให้ละเอียดอย่างนี้ เราก็จะปฏิบัติได้ถูกต้องว่าการเงินของบุญนิยมเป็นอย่างไร

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่เราจะต้องใช้จ่ายให้ส่วนกลาง เราก็จะพยายามช่วย ถ้าเข้าใจดี แต่ถ้ายังไม่เข้าใจเราก็จะซีเหินยว ที่จริงการไม่สุรุ่ยสุร่าย ไม่จ่ายอะไรง่าย ๆ มันก็เป็นคุณสมบัติที่ดีเหมือนกัน แต่ว่ามันก็ต้องจ่ายตามเหมาะสมสมควร ไม่ใช่จะซีเหินยว ถ้าจ่ายง่าย ๆ ไร ๆ ก็จ่ายมันก็ไม่เหลือ

ที่อาตมาเห็นอยู่อย่างหนึ่งที่คนทำงานการเงินตรงนี้ก็ยังไม่เข้าใจไม่ชัดก็คือ เงินนี้เขาเอามาฝากนะ เงินของเขา นะ ก็ถูกแล้วว่าเงินที่เขาเอามาฝากมันก็ของเขา แต่ส่วนที่มันงอกออกมา มันเป็นผลประโยชน์ออกมาแล้ว ควรจะเป็นประโยชน์ต่อส่วนกลาง ดังนั้น การเงินบุญนิยมจะให้ส่วนกลางทำประโยชน์ มากกว่าจะเอาไปแจกกับผู้เป็นเจ้าของเงินเอามาฝาก นั่นเป็นรอง เราจะต้องรู้ระดับเอก-ระดับรองให้ชัดเจนอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจะไปยืนยันว่าเขาเป็นเจ้าของจะต้องให้สวัสดิการเขาเป็นเอก มันไม่ใช่ อันนี้กรรมการบางคนยังเข้าใจกันไม่ได้

ผลประโยชน์ไม่ใช่ของสมาชิก อันนี้ผลประโยชน์ที่แท้จริงเป็นของส่วนกลาง นี่ต้องชัดตรงนี้ ถ้าชัดแล้วปัญหาการถกเถียง ประชุมกันแล้วประชุมกันอีกก็คงจะน้อยลง

หลักสำคัญของการเงินบุญนิยมไม่ใช่ทำอย่างไรก็ได้ที่จะหาผลประโยชน์ให้กับสมาชิก แต่ทุกคนต้องชัดว่า เราทำเพื่อเสียสละแก่ส่วนรวมต่างหาก”

ระวัง !!! จะเป็นข้ากาสบุญนิยม

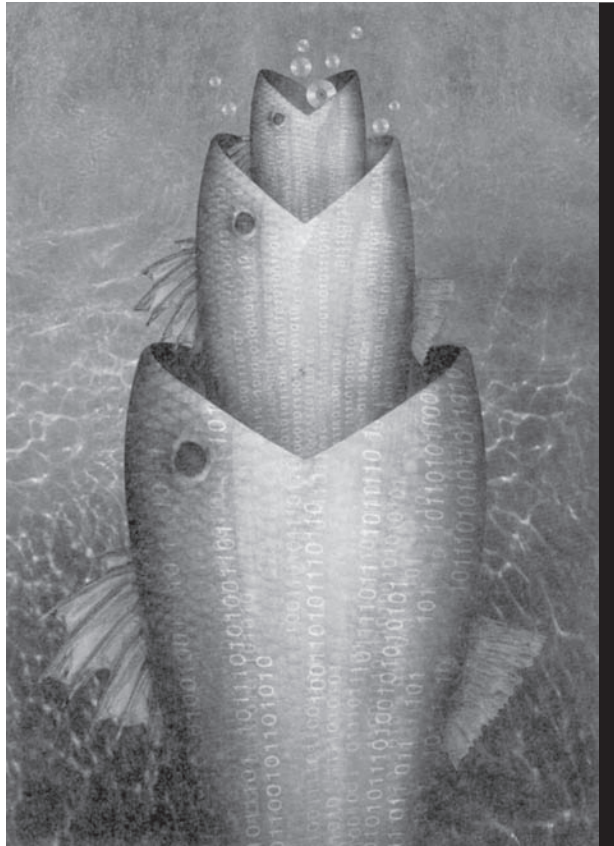
๑๔ พ.ย. ๒๕๔๘ ที่สันติอโศก ทำวัตรเช้านี้พ่อท่านเน้นประเด็นที่กำลังเป็นปัญหาใหญ่เนื่องด้วยปัจจุบันคนเป็นห่วงเรื่องสุขภาพกันมาก และทุนนิยมก็อาศัยจุดเกี่ยวกับสุขภาพ ผลิตภัณฑ์เข้ามาสู่ตลาดอยู่เรื่อยๆ พร้อมด้วยคำโฆษณาว่าจะช่วยให้สุขภาพดีขึ้น จนถึงขั้นรักษาโรคร้ายนานาได้สารพัด

น่าเห็นใจคนเจ็บคนป่วย รวมไปถึงญาติๆ ของคนเจ็บคนป่วย ที่ไปหาหมอมาหลายหมอแล้วความเจ็บป่วยนั้นก็ยังคงอยู่ เมื่อมีสินค้าเกี่ยวกับสุขภาพเข้ามาสู่วิถีชีวิตของเขา ย่อมให้ความสนใจไม่มากก็น้อย ยังมีผู้หลักผู้ใหญ่ร่วมใช้สินค้านั้นด้วย ไม่ว่าจะท่านผู้ใหญ่จะใช้แบบทดลองหรือใช้แบบได้ประโยชน์ ก็ยังทำให้เกิดความน่าเชื่อถือที่จะใช้สินค้านั้นด้วย ถึงอย่างไรก็ขอลองใช้ดูก่อน

อย่างมากก็แค่ไม่หายเจ็บหายป่วย เจกเช่นที่เคยไปรักษามาหลายหมอล้วน ด้วยความรักในสุขภาพ ด้วยความรักในคนป่วย จะแพงอย่างไรก็ต้องตะเกียกตะกายหาเงินมาซื้อใช้ไปก่อน ได้ผลหรือไม่แล้วค่อยว่ากันใหม่

ผู้ที่ไม่ได้ผลจากการใช้สินค้านั้นอย่างมากก็แค่เลิกใช้ แล้วไปหาสินค้าตัวใหม่หรือหาหมอหรือหาวิธีการรักษาอย่างอื่นต่อไป

ส่วนผู้ที่ใช้แล้วรู้สึกดีขึ้น ได้ประโยชน์จากการใช้สินค้านั้น ก็ย่อมจะมีจิตปรารถนาดีกับผู้ที่ตนรู้จัก อยากจะให้ได้ใช้สินค้านั้นบ้าง แต่ทว่านิยมเขาฉลาดในการหาผลประโยชน์นานามาล่อผู้บริโภคเพื่อที่จะขายสินค้าของเขาให้ได้มากที่สุดเพื่อกำไรสูงสุดตามวิธีการของทุนนิยม ผู้ที่แนะนำหรือหาลูกค้ารายใหม่ได้ จะได้แบ่งส่วนของรายได้ ได้เปอร์เซ็นต์ ได้ปันผล ได้โบนัส ได้รางวัลจากยอดขายที่เพิ่มขึ้นถึงเป้าต่างๆที่กำหนดไว้ ทำให้ราคาสินค้าแพงขึ้นอย่างผิดไปจากความจริงที่ควรจะเป็น ซึ่งภาวะราคาที่สูงขึ้นนี้ก็ไปตกอยู่กับผู้บริโภค ยิ่งถ้าสินค้านั้นไม่ได้ทำให้คนเจ็บป่วยหายจากโรคภัยได้จริง ก็เท่ากับเป็นการเพิ่มทุกข์ซ้ำซ้อนให้กับคนเจ็บป่วยที่ยากจน นอกไปจากทุกข์โรคภัยไข้เจ็บทางกายแล้ว ขณะที่คนส่วนหนึ่งได้ผลประโยชน์จากการขายสินค้านั้น มีรายได้มากขึ้น แต่คนอีกส่วนหนึ่งจะต้องทุกข์ยากลำบากมากขึ้น เพื่อหาเงินมาซื้อสินค้านั้น



เรื่องอย่างนี้มีมานานแล้ว **พ่อท่านได้พูดตำหนิวิธีการคิดราคาสินค้า ตำหนิการเอารัดเอาเปรียบผู้บริโภค ตำหนิทุนนิยมว่ามีแต่บาปกับบาปและบาป มีแต่เลวร้ายอำมหิต มีแต่จะทำให้ไฟประลัยกัลป์ไหม้โลกเร็วยิ่งขึ้น**

ถึงอย่างนั้น ก็ยังมีฆาตกรรมมอบตนอยู่ในวังวนของธุรกิจทุนนิยมอย่างนี้ เมื่อเร็วๆนี้มีข่าวว่า มีผู้ได้มานิมนต์ลิกขมาตุไปรักษาดูแลตามวิธีการของธุรกิจนั้น โดยมีผู้ไม่ได้ผลจากการใช้สินค้านั้น ได้มาให้ข้อมูลด้านลบของสินค้าและธุรกิจนั้น

ทว่าตรเข้านี้พ่อท่านจึงได้อาลัยเหตุดังกล่าว เทศน์เพื่อตอกย้ำว่าเรื่องของธุรกิจของสินค้าขายตรงอย่างนั้น แม้จะเป็นเรื่องสุขภาพก็ตาม ชาวโศกไม่ควรจะไปสนับสนุนส่งเสริมจากบางส่วนของพ่อท่านได้แสดงธรรมดังนี้

“เรื่องความเสื่อมของกาย ความเจ็บความป่วยอะไรพวกนี้เป็นเรื่องธรรมชาติของชีวิตคนเราก็เดือดร้อนเมื่ออายุมาก ก็อยากจะปรามพวกเรา ถึงแม้อย่างไรก็อย่าไปกลัวอะไรมากมาย

อย่าไปตื่นนอนอะไรเกินไป-เกินเหตุมากนัก ตอนนั้นก็ได้ข่าวว่ามีไคเรคเซล อาตมาก็ปรัมพวกเรามาตั้งเท่าไรแล้ว แล้วก็เชื่อ แล้วก็ไปช่วยเหลือพวกนี้ พวกนี้เนี่ย บาบ มหาบาปพวกไคเรคเซล ขายตรงนี่ เป็นการค้าที่รีดนาทาเร้นคน เอาเปรียบมาก เอาแพงๆมากมาย ไคเรคเซลนี่เป็นกิจการใหญ่ มีทุกประเทศ มีอเมริกาเป็นต้นแบบ แล้วเขาจะมีทั้งนักวิจัยนักคิดอะไรต่ออะไร เขาจ้างมา เขาได้เงินเยอะ เขาก็มีกิจการกันทั่วโลก โดยเฉพาะนักจิตวิทยาที่พร้อม เพื่อที่จะปลุกเร้าให้คนหลงเชื่อ ไคเรคเซลเขาสร้างอะไรเกี่ยวกับสุขภาพนี้มาก ดูแลสุขภาพเยอะ คนมันกลัวตาย มันก็ยอม เสียเท่าไร จีบหายเท่าไรก็เอา และมีสินค้าของพวกไคเรคเซลนี่ออกมาเรื่อยๆๆ พอมาก็จะรวบรวมไปพักหนึ่ง แล้วก็หายไป หยุต อยู่ในอโคจรเหล่านี้ทุกอย่างที่จกานี่ ก็บ้างกับไคเรคเซลนี่ไปเยอะ นี่ได้ข่าวว่า เอาอีกแล้ว มีของมาใหม่ตอนนี้ กำลังฮือฮากันอยู่ตอนนี้ นี่ก็ได้ข่าวว่า ทั้งลึกลับขมดุกก็กำลังจะไปเข้าสัมมนา อย่าเลย...อย่าไปร่วมมือกับคนบาปพวกนี้เลย ส่งเสริมบาป โดยเฉพาะมีพวกเราชาวอโศกนี่ไปหากินอยู่กับไคเรคเซลพวกนี้

ไคเรคเซลเรื่องสุขภาพเท่าที่ผ่านมาแล้วนี้ เหม่อกันตอนแรกๆ ซึ่งแรกก็บรรเทา ก็หายโรคเหมือนกัน ดูได้ผลกันดี ซึ่งมันเป็นผลทางจิตวิทยา มันได้จริงอยู่บ้างแน่นอน แต่มันไม่ได้บำบัดถูกตรงที่ต้นเหตุของโรค ดังนั้นไม่นานสินค้านั้นก็เซาซา หรือหมดความนิยม แล้วเขาก็มีสินค้าตัวใหม่มา ก็ดีเยี่ยมอีก วิเศษอีก แล้วก็เหมือนเดิม....ดีในตอนแรก และแล้วก็หายไป แล้วก็ก็มีใหม่มาอีกอยู่ตลอด ถ้ามันดีเยี่ยมจริง ตั้งแต่สินค้าตัวที่ ๑ ปานนี้คุณก็แจ้วกันหมดแล้ว ไม่ต้องไปมีชุดนั้นชุดนี้กันมาใหม่อีกหรอก ไม่ต้องไปถูกหลอกเอาไปอีก ๒๐,๐๐๐-๓๐,๐๐๐ เป็นแสน ไม่ต้องไปมีหรอก ปานนี้คุณดีหมดแล้ว ตั้งแต่มันมีตัวแรก ผลผลิตมันดีวิเศษออก มันดีจริงๆนะ โอ้โฮ...โฆษณาเกิน เหม่อ...มันช่วยชีวิตอย่างโน้นอย่างนี้ วิธีโฆษณาสมัยนี้มันก็จะ เป็น ดีวีดี วิธีดีออกมาแล้วเขาก็เอาไปแจกลูกค้าเป็นกลุ่มๆ แล้วเขาก็ไปจัดสัมมนา ซึ่งก็คือการโฆษณา นี่เขาก็จะไปสัมมนากัน ก็ขอยืนยันว่า อาตมาไม่เห็นดีเลย แต่ไม่ได้ห้ามนะ เพราะอาตมาเองไม่นิยมการบังคับ แต่ก็ปรัมเท่านั้น ไม่ได้ถือว่าห้าม ส่วนนักบวชนี่ก็อย่าไปเลย เงินเราก็ไม่มี เบียดเบียนชาวบ้านเขา มันแพงมันหลายดั่งค์ ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ให้เสียดั่งค์ แต่เขาก็เอาเราเป็นตัวนำโฆษณา เหมือนกับอย่างดาราเนี่ย เขาจ้างไปเป็นพรีเซนเตอร์ ได้เงินด้วย ใช้พรีหมด แล้วได้ดั่งค์ด้วยตั้งมาก ตั้งมาย แต่เราเนี่ย เขาก็ไม่ให้ดั่งค์ ก็ใช้เราพรี เป็นพรีเซนเตอร์เอาไปโฆษณา ที่อาตมาปรัมแล้ว บอกแล้วว่า ถ้าเผื่อว่าของทุกอย่างที่เขาทำออกมาแล้ว ถ้ามันดีจริง ผลลัพธ์ที่เก่านั้นก็คงดีอยู่ตลอดมา มันไม่ต้องมีผลิตภัณฑ์ใหม่ที่วิเศษใหม่กันอยู่เรื่อยหรอก นี่เก่าหายไป ตัวใหม่ก็มีมาหลอกกันใหม่ไปเรื่อย ผลิตภัณฑ์รักษาสุขภาพนี้มีมาไม่รู้ตั้งกี่อย่างแล้วไคเรคเซล ก็ว่าดีวิเศษมาตั้งแต่ตัวแรกแล้ว แล้วเราก็ตามตัวใหม่ของเขาเรื่อย สิ่งเหล่านี้ถ้ามันดีจริงทางการแพทย์เขาก็ต้องรับไป แล้วก็เอาไปใช้รักษาคนต่อไป แต่ที่มันก็อย่างมาแล้ว ไม่เห็นแพทย์เขารับเลย ไม่เห็นมีขนาดมีอันใหม่ก็นั่นแหละ เราก็คงจะไปเป็นเหยื่อเขาอีก

เรื่องไคเรคเซลนี้อาตมาก็อยากจะบอกพวกเราว่า คุณนิยมธรรมดาสัจธรรมนี้ก็บาปแล้ว การคิดวิธีค้าขาย วิธีธุรกิจ คุณนิยมนี้ที่เราที่เทศน์ก็บรรยายแล้ว พวกเราก็คงจะฟังแล้วก็คงจะเข้าใจกันดี และวิธีคิดพวกนี้มันไม่ได้ผิดกฎหมาย คนไปยอมให้เขารีด จะรีดนาทาเร้นอย่างไรๆ

มันก็ไม่ผิดกฎหมาย เพราะคุณสมยอมกัน แต่วิธีคิดเอาเปรียบนะมันเป็นบาป บาปเท่าๆตั้งแต่
 ทุนนิยมสามัญ เอก่าไรเล็กน้อย เอาเกินทุนบาทหนึ่ง ก็บาปบาทหนึ่ง เกินทุน ๓ บาท เกินทุน
 ๕ บาทมันก็บาป ๓ บาป ๕ มากตามที่เอาเปรียบเขามากขึ้นจริง **เกินทุนมันก็คือบาป แต่ราคาที่**
เอาเปรียบของไคเรคเซลนี่ เขาบวกเอาเปรียบเกินทุนจริงมากเกินกว่ามาก จึงบาปหนักมากยิ่งขึ้นจริงๆ
 คนที่อยู่ในองค์กรของไคเรคเซลนี่ เขามีค่าตัวแพงๆทั้งนั้นแหละ เพราะเขาเป็นระบบแพง
 เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นบาปที่มหาศาล **บาปที่เขาทำปฏิกริยาลูกโซ่ที่เขาจะเอาสตางค์มาล่อ มา**
หลอกเอาเงินก้อนใหญ่มาทำงาน ดูดมาให้ตัวหัวหน้าทุนใหญ่ กับผู้ที่อยู่ระดับบน ซึ่งขายได้ทำได้
 ซึ่งเขาก็มีวิธีการของเขาไคเรคเซลนี่เอาตมาไม่ต้องพูดหรอก เพราะว่าพวกคุณก็เข้าใจอยู่แล้ว
 เพราะข้างบนนั้นไม่ได้ทำอะไร นอกจากบริหาร หลอกค้าให้ได้มามาก พอลูกค้าเป็นสมาชิกขาย
 ของคุณ คุณพัฒนาตนให้ เป็นหัวหน้าสายขึ้นไปเรื่อยๆ คุณก็จะได้มากขึ้นๆเรื่อยๆ เป็นการได้เปรียบ
 ทับทวีน่าเกลียดมาก ได้ลูกค้ามา ได้สมาชิกมา ปลายลูกโซ่ก็มากขึ้นๆๆ จากหนึ่งไปเป็นสิบ
 จากสิบไปเป็นพัน จากพันไปเป็นหมื่น พวกที่เป็นพันหรือเป็นหมื่นข้างล่างนี้ไปหามา เจ้าหนึ่งเขา
 ก็ได้ทีละพัน แล้วเขาราคาแพง ราคาเท่ากันหมด หัวหน้าขาย และคนปลายโซ่ขายราคาเท่ากัน
 ราคาที่ตั้งไว้แพงๆสูงๆเหมือนกัน แล้วก็ได้ส่วนเกินส่วนกำไรนั้นก็มาแจกกัน คือมันเอาเปรียบไป
 ให้คนที่มันอยู่ด้านบนยิ่งสูงขึ้นยิ่งได้มากขึ้นๆ มันก็ยังบาป มหาบาป **เพราะฉะนั้นคนที่อยู่ยอดต้น**
ปลาย ต้นสายนี้ละ สุดบาป สุดรวย สุดได้เปรียบเยอะ มันเป็นวิธีเอาเปรียบอยู่ในสังคม
 เพราะฉะนั้นเอาตมาถึงบอกว่าไม่ส่งเสริมในเรื่องนี้เลย แม้จะดีจะอะไรต่ออะไร แต่มันก็บาปจริง
 อย่างที่เอาตมาวิเคราะห์ให้ฟังแล้ว”

ผ่าตัดต้อกระจก

การผ่าตัดต้อกระจกที่ตาข้างขวาของพ่อท่าน(๑๖ พ.ย.)เป็นไปโดยเรียบร้อย ปลอดภัยดี
 ทุกอย่าง หลังการผ่าตัดใหม่ๆ หมอให้ระมัดระวังเรื่องฝุ่น เกรงจะเกิดการติดเชื้อ และให้หลีกเลี่ยง
 การก้มหน้า หรือนอนตะแคงหน้า เพื่อไม่ให้เกิดความดันในลูกตาที่จะเป็นอันตรายต่อแผลผ่าตัด
 วัฒนาการทางการแพทย์ในปัจจุบัน การผ่าตัดต้อกระจกมีเปอร์เซ็นต์ประสบความสำเร็จสูง



โอกาสที่จะผิดพลาดมีน้อย อยู่พักหนึ่งในโรงพยาบาลแค่นี้คนเดียวพอท่านก็สามารถใช้สายตาทำงานอ่านเขียนได้ทันที ซึ่งเป็นเรื่องปกติธรรมดาของคนไข้ผ่าตัดต่อกระดูก หลังการผ่าตัดแล้วจะรู้สึกว่าการมองเห็นภาพสว่างมากขึ้น การมองเห็นภาพดีขึ้นกว่าตอนยังไม่ได้เอาต่อกระดูกออก

พอท่านบอกเล่าให้พวกเราได้ฟังก่อนบันทึกการพหุครั้งที่ไปนิพพาน ๒๐ พ.ย. ว่า

“เขาเจาะเข้าไปรูเล็กนิดเดียว แล้วก็ดูดเอาเลนส์เก่าออก เอาเลนส์ใหม่ใส่เข้าไปแบบแคปซูล ใส่รูเข้าไปแล้วขยายตัวข้างในตา ทำ ๒๐ นาทีเท่านั้นก็เสร็จแล้ว ไม่ได้ฉีดยาชาด้วยซ้ำไป ได้แต่หยอดยาชาเท่านั้นแหละ มันไม่แสบ ไม่เจ็บ ไม่คัน ไม่ปวด ไม่อักเสบ วันแรกมันจะบวมหน่อยหนึ่ง เพราะว่าเขาต้องถ่างตาก็เลยเกิดการซ้ำบวม หมอให้ฝ้าระวังฝุ่นเกรงการติดเชื้ออย่างเดียว นอกนั้นก็ไม่มีปัญหาอะไร”

นโยบายชุมชนใหม่ “สวนบุญพักพิช”

หมู่บ้านจัดสรรแบบบุญนิยมแห่งแรก

๒๖ พ.ย. ๒๕๔๘ ที่สันติอโศก มีการประชุมสมาชิกผู้ร่วมโครงการชุมชนสวนบุญพักพิช คลองสิบสาม จ.ปทุมธานี ก่อนเข้าสู่วาระการประชุมอื่น พอท่านได้ให้นโยบายของชุมชนแห่งใหม่ นี้จะไม่เหมือนกับชุมชนอื่นๆที่มีมาก่อนแล้ว โดยจะมีบางส่วนที่เข้มกว่า และบางส่วนที่หย่อนกว่า ส่วนที่เข้มและหย่อนจะเป็นอย่างไร จากบางส่วนที่พอท่านได้กล่าวไว้ดังนี้

“คือหมู่บ้านของเราเนี่ยะ มันจะไม่เหมือนหมู่บ้านของปทุมอโศก หรือไม่เหมือนหมู่บ้านของราชธานีอโศกซะทีเดียว จะมีความเข้มหลายอย่างที่เข้มกว่ากัน ที่ต้องเข้มกว่ากัน เพราะว่า มีหลายอย่างที่มันหย่อนกว่ากัน เช่น เรื่องเงินมันยังเป็นกระเป๋าทัวเองอยู่มากกว่าหมู่บ้านปทุมอโศก หรือหมู่บ้านราชธานีอโศก อย่างนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้นในเรื่องของความเข้มหลายๆอย่าง เพื่อจะไม่ให้เกิดพฤติกรรมหลายๆอย่าง ที่มันจะซับซ้อน และก็เกิดความแตกแยกจนล้มเหลวในอนาคต เพราะเรื่องนี้ต้องใช้ความรู้ทางด้านของสังคมศาสตร์ ความรู้ทางด้านจิตวิทยาพอสมควร

หมู่บ้านสวนบุญพักพิชนี้ เรียกว่าหมู่บ้านจัดสรรได้เลย ซึ่งมันจะเป็นโมเดลหนึ่งของชาวอโศก เราจะเรียกว่าหมู่บ้านจัดสรรแบบบุญนิยม ซึ่งจะต่างกับหมู่บ้านปทุมอโศก หมู่บ้านราชธานีอโศก นั้นมันไม่ใช่หมู่บ้านจัดสรรเลย มันเป็นชุมชนที่เข้มเต็มแบบ ที่จะเป็นบุญนิยมสาธารณโภคีร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม เพราะว่าคนที่อยู่ในนั้นไม่มีเงินเดือนส่วนตัว ทุกคนทำงานในหมู่บ้าน รายได้เข้าส่วนกลาง แต่คนที่อยู่ที่สวนบุญพักพิชนี้จะไปทำงานนอกบ้าน ทำอะไรส่วนตัวได้ แต่ถ้าคนที่ทำอยู่ในชุมชนนั้น ของที่เกิดที่สร้างอยู่ในชุมชนนั้น โดยเฉพาะที่พักพื้นฐานธัญญาหาร ของที่เป็นส่วนกลางนี้เราจะเอาไปขายเป็นของส่วนตัวไม่ได้ จะต้องให้เป็นของส่วนกลาง ไม่เช่นนั้นมันก็จะแยกไม่ออก และมันก็จะทำอะไรได้ยาก และอันนี้จะว่าไปแล้ว มันก็เป็นของใหม่ที่เรจะต้องค่อยๆจัดสรร ค่อยๆปรับตัว มันอาจจะมียุคมีผิดอะไรอยู่บ้างที่มันยังไม่ลงตัว ก็อาจจะเป็นไปได้

แต่เอาตามก็อยากจะทำให้พวกเราได้ทำใจว่า เออ..ที่เราจะมาร่วมสร้างอันนี้เนี่ย เป็นการสร้าง



อันหนึ่งอันใดให้แก่มวลมนุษยชาติในโลก มันไม่ใช่เรื่องสามัญ มันเป็นเรื่องยากแน่นอน เพราะว่า มันเป็นเรื่องที่ใหม่ เป็นนวัตกรรมชนิดหนึ่งของโลก

เพราะฉะนั้นคนที่คิดส่วนตัว อย่างนั้นอย่างนี้จะอะไรก็แล้วแต่ก็น่าจะมาเข้าหมู่ มาปรึกษาหารือกัน และก็ร่วมกันคิดร่วมกันพิจารณา แล้วก็ค่อยลงมือทำ หรือว่าเมื่อทำไปแล้ว หมู่ เห็นว่าอันนั้นไม่น่าจะดี หมู่ปรึกษากันแล้วเห็นว่าน่าจะหยุด ก็ขอความกรุณาว่า เออ....เราก็คงจะ ฟังๆกันบ้าง และก็อย่าไปตั้งต้นอะไรมากนัก ไม่เช่นนั้นมันคงจะลำบาก

ที่อาตมาเห็นว่าหมู่บ้านนี้เป็นหมู่บ้านที่ได้สร้างขึ้นมาก็เพราะเห็นว่า มันเป็นการผสมผสานระหว่างจุดอ่อนโลกคนที่ยังมีส่วนเป็นตัวเป็นตน เป็นของตัวเองของตน ยังมีความยึดติดเป็นของตัวเองของตน คือกิเลสยังไม่เหมือนผู้ที่ตั้งใจมาปฏิบัติธรรม ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ที่จะมุ่งนิพพาน ดังนั้น คนที่มีภูมิตามฐานานูฐานะก็จะมีหลักเกณฑ์ไปตามธรรมชาติ คนที่วางมือจากงานหาเงินมาให้แก่ตน ก็มามีชีวิตรวมกันอยู่ในชุมชน ทำงานของชุมชน นี่ก็เป็นผู้ปฏิบัติธรรมเต็มตัวมุ่งนิพพานเลย แต่ผู้ที่ยังไม่ถึงขั้นนั้นเลยทีเดียว ก็อยู่ระหว่างเชื่อมต่อ เชื่อมสัมพันธ์กันอยู่ เพราะฉะนั้นก็เลยอยากจะให้พวกเราได้ค่อยๆศึกษา ค่อยๆช่วยๆกัน ถ้าผู้ใดมีความพอใจ ยินดีจะพัฒนาทางนี้ ตั้งใจอยากจะทำร่วมสร้าง จะเสียสละอะไรก็ขอขอบคุณจริงๆ เพราะว่าเรื่องนี้ต้องอาศัยการเสียสละแน่นอน มันไม่ใช่เรื่องที่จะเป็นไปได้ง่าย ก็อาศัยอย่างนี้นะ มันต้องมีมวลหลัก มันต้องมีแกนหลัก

ถ้ากลุ่มผู้ที่อยู่ในกรอบของสาธารณโภคีเข้มๆได้ ก็จะเป็นตัวชูโรง เป็นตัวพลังหลัก ที่เป็นแรงเหนี่ยวนำ คือเป็นตัวที่จะยึดยึดยึดย่น ให้แก่กลุ่มหมู่ได้ ซึ่งอาตมาก็เห็นว่า ก็คงจะพอมี เพราะว่าพวกเราที่เป็นชาวอโศกในๆก็มีเยอะ ที่คิดว่าเป็นไปได้ ที่เป็นสาธารณโภคีอย่างเข้มๆอยู่ในนั้น เพราะฉะนั้นก็อยากจะทำให้เข้าใจว่า เมื่อเราทำเข้มๆได้ เป็นบุญนิยมขั้นสาธารณโภคีได้ก็จริง ผู้ที่อยู่ในสวนบุญผักพืชก็อย่าไปเข้าใจว่าเป็นชุมชนที่ทานอนุโลมให้เรา แล้วเราก็กินหย่อน และ

ผู้คนที่อยู่ในนั้นก็เลยลดหย่อนลงมาหาผู้ที่เขาหย่อนอยู่แล้ว ก็จึงสำคัญในลักษณะนี้กันทีเดียว ไม่เช่นนั้นจะถูกดึงลงมาสู่จุดหย่อนแล้วพากันหย่อนไปหมด นี่แหละอยากจะทำซ้ำทำชาตตรงนี้

ผู้ที่แข็งแรงได้ ที่มีจิตวิญญาณเป็นตัวตั้งคืออยู่แล้ว อยากรจะให้เสียสละเต็มๆ อย่านไปหย่อนกับเขาเลย ถ้าหย่อนกับเขา เราก็ลดลงแน่นอน หย่อนลงไป เราก็ลดลงของเราไปด้วย เราก็ไม่ต้องอยู่ด้วย จึงอยากจะทำให้ทำความเข้าใจ และตั้งใจเลยว่า เออ...ยังงี้ก็ต้องช่วยกัน และก็ ต้องเข้าใจด้วยว่า ในชุมชนที่มีหลักเกณฑ์อีกระดับหนึ่งประสมเข้ามานี้ มันจะต้องมีการถูกดึงตามที่มีจริงแน่ ถ้าในหมู่กลุ่มอย่างบ้านราชฯ อย่างชุมชนชาวอโศกอื่นที่มีมาแล้วนั้นไม่มีหลักเกณฑ์ ยึดหย่อนเหมือน“สวนบุญผักพีช” เราคัดเลือกเอาผู้มาปฏิบัติธรรมที่เป็นคนเลิกลาเงินส่วนตัวแล้ว มาร่วมทำงานในส่วนกลาง กินใช้ในส่วนกลาง ตั้งใจมาเสียสละเต็มๆ เป็นคนไม่รับรายได้ ไม่แบ่งรายได้ คนอยู่ในหมู่บ้านตั้งว่านี่จึงเข้ม เมื่อมีหลักเกณฑ์เดียวกันเข้มด้วยกันมันก็มีพลังดึงดูดกัน เป็นมวลใหญ่อยู่แล้ว มันก็ไม่ใช่ไร ความแตกต่างไม่มี ก็ก่อความแตกแยกได้ยากกว่า

แต่“สวนบุญผักพีช”นี้มันจะไม่ใช่ออย่างนั้นทีเดียว หลักเกณฑ์ยึดหย่อนกว่า ใครจะเข้ามาได้ ก็ผ่านการคัดระดับหนึ่ง ดังนั้นจึงมีคนผู้ที่ยังไม่แข็งแรงนัก ก็เข้ามาได้ด้วย จึงจะต้องเข้าใจให้ชัดว่า เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วผู้ที่เป็นหลัก ผู้ที่แข็งแรง ก็เป็นตัวอย่าง เป็นผู้ช่วยอย่างสำคัญของที่นั่น จึงอย่าเข้าใจผิดว่า เมื่อเรามีผู้ที่อนุโลมหรือว่าอ่อนกว่าหมู่บ้านอื่นนี้ ผสมผสานอยู่ในนั้นแล้ว ก็เลยพาลจะหย่อนหรือยานหรือยึดต่ำลงไปหาผู้ที่ได้รับการอนุโลม เข้าใจนะ อาตมาพูดนี้เข้าใจนะ ที่อาตมาอธิบายนี้ไม่น่าจะยากอะไร ไม่เช่นนั้นแล้ว โดนดึงลงเหวแน่ **หลักต้องแข็ง ผู้ที่ได้รับการอนุโลมต้องสำนึกมันพากเพียรตามผู้แข็งขึ้นไปให้ได้เสมอ** ไม่เช่นนั้นพากันเคลื่อนต่ำลงหมดแน่ อันนี้ก็ข้อควรสังวรสามัญ ไม่ใช่ข้อควรรู้สึกซึ่งอะไร ก็คงพอเข้าใจ เพราะฉะนั้นจึงพูดให้เข้าใจกันซะก่อน ตรงนี้ให้เข้าใจกันทีเดียว และเราก็จะเข้าใจกันต่อไปในอนาคตว่า ต้องเอาอย่างนี้จะ ก็จะได้ตกลงกันง่าย ขอร้องว่า ต้องทำอย่างนี้เถอะ ถึงจะดึงกันขึ้นมาได้ ถ้าไม่พูดกันอย่างนี้ก่อน ก็จะพูดกันไม่รู้เรื่อง แล้วจะยึดว่าเป็นชุมชนที่อนุโลม เป็นหมู่บ้านที่จะต้องมุ่งให้กว้างขึ้น แล้วจะต่อรองเอาไปหาจุดอนุโลมลงมาๆ มันก็จะเสื่อมโทรมกันง่ายๆ แล้วก็พูดกันไม่ได้ แล้วก็ดึงกันลงมาหมด ล้มเหลวแน่ ถ้าเป็นเช่นนั้น ไซ้มัย มันก็ล้มเหลวตั้งแต่เริ่มต้น ก็ไปไม่รอด

ถ้าเผื่อว่าในชุมชนสวนบุญผักพีชนี้ คนแกนหลักมีปริมาณเปอร์เซ็นต์สูงหน่อย คิดว่า มันก็คงไม่ยาก แต่ถ้าเผื่อว่าผู้ไปอยู่ตรงนี้ มีพลังอินทรีย์สูงๆหน่อย สวนบุญผักพีชก็จะเป็นไปได้ แต่ถ้าคนที่เป็นหลักแกนน้อยหรือไม่แข็ง ก็คงไปได้ยาก ก็ยังไม่รู้จะตอนนี ยังไม่รู้ว่าจะมีหมู่แกนหลักจะมากพอ อันนี้แหละ จะต้องขอร้องอย่างมากเลย เพราะดังที่อาตมาพูดมาคร่าวๆนั้น มันจะจุดแรงมาก ถ้าไม่ได้สัดส่วนพอ ตอนนีก็ยังไม่พูดไม่ได้ และยังไม่รู้ไม่ได้ว่า ความจริงนั้นมันจะ ออกหัวออกก้อยอย่างไร ก็บอกกันให้เข้าใจกันไปก่อน

คิดว่า **รูปที่ง่ายที่สุด ก็เป็นหมู่บ้านที่มีเจตนารมณ์ที่จะอยู่กันอย่างมีความสุข อดายมุข เราไม่ให้มี** อันนี้ก็สวยแล้ว คนไหนที่ไปอยู่ที่นั่น มีบ้านอยู่ที่นี่ และอาจจะจะมีบ้านอยู่ข้างนอกด้วย เพราะฉะนั้นอยู่ที่บ้านอยู่ที่ข้างนอก คุณอาจจะมีโอกาสอดายมุขอะไรเล็กๆน้อยๆ ก็แล้วแต่ แต่ขอร้องว่าเข้าไปที่นั่นคุณอย่าพกเข้าไปที่นั่นเด็ดขาด อย่านำไปแปดไปเปื้อนอะไรเลย อย่างหมู่บ้านราชธานี

อโศก หมู่บ้านศิระะอโศกอะไร อย่าเอาเข้ามาเด็ดขาดเลย และคนที่จะต้องเข้ามาอยู่เป็นมวละอะไร ในนี้ ต้องไม่มี และก็พยายามตามดูกันเลย แม้เราจะรู้กันว่ามีกรยึดหยุ่นกันแล้วในที่นี้ แต่ก็มีหลักเกณฑ์แห่งการอนุโลม เชื่อมโยงผู้ที่ยังไม่แข็งแรง แต่ก็รักที่จะดี อย่าลืมนะว่าผู้ที่มาร่วมกับเรา คือ ผู้รักที่จะพัฒนาตน ผู้ที่รักจะดี แต่ฐานะยังไม่ถึงมาตรฐานเต็มเท่านั้น ทว่าก็ต้องมีคุณธรรม ประมาทหนึ่งแน่นอน ทุกคนต้องช่วยกันให้ชุมชนสวนบุญผักรักพืชไม่มีอบายมุข ไม่มีอาชญากรรม ไม่มีสิ่งเสพติด ได้จริง เป็นหมู่วมวลมนุษย์ที่มีศีล อย่างน้อยศีล ๕ และศีล ๘ ศีล ๑๐ จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล

อาตมาเชื่อว่าผู้ที่มาอยู่ที่นี่ก็คงจะเข้าใจว่าตัวเองอยากจะมีทิศทางอยากจะทำพัฒนาขึ้นมา ละในสิ่งที่เรายังเหลือเศษ เหลือส่วนอะไรที่มันยังไม่หลุดไม่พ้นให้ได้จริง เป็นผู้ที่เข้าใจทิศทางของความ เป็นคน และพยายามละเลิกสิ่งเหล่านั้นกันจริง ไม่มากก็น้อย เพราะฉะนั้นก็ไม่น่าจะขัดข้อง ขัดแย้งอะไร ผู้ที่จะมาร่วมกันอยู่ในชุมชนนี้ คิดว่าน่าจะเป็นไปได้”

วาทนทางสรรพสินค้า

๒๙ พ.ย. ๒๕๔๘ ที่สันตอโศก เย็นได้รับการโทรศัพท์จากผู้จัดการวิทยุ “ทุ่งศรีเมือง ทุกเรื่องเมืองอุบลฯ” จุดปฏิบัติการเรียนรู้วิทยุประชาสังคม จังหวัดอุบลราชธานี FM ๑๐๓.๕ MHz. โดยมี **คุณสุชัย เจริญมุขยพันธ์** และ**อาจารย์นพพร พันธุ์เพ็ง** เป็นผู้ดำเนินรายการ เพื่อขอสัมภาษณ์กรณีความเห็นของผู้บริหารบ้านเมือง ที่คิดจะเอาวัดไปไว้บนห้างสรรพสินค้า เพื่อให้คนกลุ่มนั้นได้ทำบุญ ได้มีโอกาสศึกษาศาสนาพุทธมากขึ้น จากบทสนทนาสัมภาษณ์ดังนี้

ถาม : กราบนมัสการครับพ่อท่านครับ มุมสงบของท่าน**รัฐมนตรีอุไรวรรณ**ท่านเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยครับ

พ่อท่าน : อะไรนะ

ถาม : มุมสงบของพระ เหมือนกับการที่จะเอาวัดไปไว้ห้างนะครับ เพื่อที่จะได้โปรดญาติโยมนะครับ พ่อท่านเห็นด้วยมั๊ยครับ

พ่อท่าน : อ้อ...อาตมาว่ามันคงทำไม่ได้หรอกมั้ง เพราะว่าพระที่ว่า...ทุกวันนี้ พระเองก็ยังคงตัวเองไม่ได้เลย อินทรีย์พละทางธรรมท่านมีภูมิแห่งธรรมทั้งเจโตทั้งปัญญาเพียงพอจริงหรือ ผู้ที่จะเข้าไปอยู่ในที่ที่โคจรอย่างนั้น ถ้าไม่มีโลกุตรจิต ซึ่งเป็นอาริยบุคคลที่มีอินทรีย์พละอยู่เหนือโลกก็ยะนั้นๆเพียงพอ ก็ตกเป็นทาสโลกีย์นั้นได้แน่นอน แล้วมันจะช่วยคนอื่นได้อย่างไร ในเมื่อตนเองยังเป็นทาสอยู่แท้ๆ สถานที่ที่จะให้พระไปอยู่นั้นนะ มันเป็นที่โคจร มันก็เหมือนกับกับพระมาลัยโปรดสัตว์ในนรกนะ จะต้องเป็นผู้ที่บรรลุธรรมกันอย่างแข็งแรง จิตอยู่เหนือแท้ จิตเป็นโลกุตรจิตจริง มีอินทรีย์ ๕ พละ ๕ เพียงพอ ถ้ามีภูมิอาริยะดังกล่าวละก็ได้แน่ ทำได้ พระมาลัยโปรดสัตว์ได้ การบรรลุพระอรหันต์ บรรลุเป็นพระอาริยะแล้วก็ไปโปรดได้ แต่ถ้าไม่บรรลุอาริยะไปโปรดที่ตรงนั้นนี้ ไม่ได้หรอก มันที่โคจร พระพุทธเจ้าตรัสห้ามไม่ให้ไป...ผู้ที่ยังไม่ถึงขั้น

ถาม : ท่านครับ ท่านรัฐมนตรีบอกว่าปัจจุบันนี้คนเข้าวัดน้อยนะครับ แต่ว่าเข้าศูนย์การค้ามากนะครับ



★ คุณสุชัย

พ่อท่าน : นั่นละเป็นการคิดง่ายๆ เป็น การหวังดีจริงๆ โดยที่จริงแล้วนี่นะ ศาสนาพุทธไม่ใช่ ศาสนาที่จะต้องการบริวาร หรือศาสนาพุทธไม่ใช่ ต้องล่าคนมาปฏิบัติ บอกได้เลยว่า ศาสนาพุทธไม่ได้ยึดเยียดให้คนมาปฏิบัติ ศาสนาพุทธจะเผยแผ่ หรือเปิดเผยธรรมะให้ดี รายงานความจริงแก่สังคม วิธีทำ คือ ทำตัวเองนี้ให้บรรลุธรรม แล้วธรรมะจะ แพร่ออกไปจากตัวเอง ทางกายกรรม ทางวจีกรรม โดยมีโมกกรรมเป็นประธานกายและวจี แล้วตัวเองก็ ประกาศธรรมะไปเรื่อยๆ บรรยายธรรมะแก่ผู้ที่ยินดี จะรับ ไม่ยึดเยียด ผู้ไม่ศรัทธาพระพุทธรเจ้ายังตรัสเลย ว่า อย่าสอนเขาเลย ไม่ได้ผลหรอก เพียงสื่อสาร ธรรมะออกไปให้คนได้ยินได้ฟังธรรมะ คนที่เขามี ดวงตา เขามีปัญญา เขามีอิสระที่จะรับเอาหรือไม่รับ

เป็นสิทธิ์ของเขา ไม่ล่อด้วยอามิส ไม่หลอกด้วยวิธีการ แม้มักจะอ้างคำว่า “อุบายโกศล” ก็ต้อง เข้าใจให้ดีกว่า คืออย่างไรแท้ อย่าโมเมจับแพะชนแกะเอาอะไรที่เป็นความล่อความหลอกมายัดให้ เป็น “อุบายโกศล” เป็นอันขาด ศาสนาพุทธไม่มีล่อ ไม่มีหลอก ไม่ใช่ใช้ล่อลวงเป็นอันขาด ไม่โฆษณา แบบโฆษณาตีฆ้องร้องป่าว มีแต่รายงานความจริงต่อสังคม ยิ่งตามไปยึดเยียดยิ่งไม่ทำเลย มี แต่รายงานสังฆกรรม หรือว่าพูดธรรมะนั้นออกไปให้คนเขาได้ยินได้เห็นได้รู้เท่านั้น ช่วยกันเผยแผ่ ธรรมะออกไปเถิด แม้มันไม่มากไม่เป็นไร ขอให้มันเป็นเนื้อแท้แห่งสังฆกรรมของความเป็นพุทธที่ สัมมาทิฐิก็พอแล้ว มากน้อยก็เป็นไปตามธรรมเองแหละ

ถาม : อย่างที่พระพุทธรเจ้าท่านว่าใช้มัธยมรับพ่อท่าน ที่ว่าไม่เห็นปริมาณ แต่เน้นคุณภาพ

พ่อท่าน : ใช่ **ไม่เห็นปริมาณ ถ้าใครไม่ศรัทธาไม่ต้องสอนเขา** อะโรอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นถ้าจะทำอย่างนั้น ก็คล้ายๆเราไปยึดเยียด มันไม่ใช่เรื่องศาสนาแล้วละ มันเป็นเรื่องที่ จะทำเพื่อจริยธรรมเฉยๆ ถ้าจะทำอย่างนั้นมันก็จะคล้ายกับว่า เราจะทำเพื่อจริยธรรมเฉยๆ มัน ไม่ใช่เรื่องศาสนา ถ้าอย่างนั้นก็ใช้ครูสอนจริยธรรมธรรมดา พุทธิกกรรมดี สอนให้ละชั่ว ประพฤติ ดี ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ใช้อีกความหมายหนึ่ง ซึ่งก็มันเป็นเรื่องของสังคมศาสตร์ มันไม่ใช่เรื่อง พุทธศาสตร์ ถ้าศาสนาก็ต้องอย่าผิดธรรมผิดวินัย สถานที่ผิดธรรมผิดวินัย อย่างละเมิดธรรมวินัย เอาพระเข้าไปในท้อโคจร มันจะทำลายพระ เพราะยังไม่ใช้พระอาริยะ เสียพระแน่ อย่าประมาท หรืออวดดีเกินบัญญัติพระพุทธรเจ้า

ถาม : ถ้าเกิดว่ามีห้องมุมสงบ มีห้องปฏิบัติธรรม แต่พระไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องด้วยละ ครับ เปิดไปดูวีซีดีเผยแผ่ธรรมะ อะโรอย่างนี้ครับ

พ่อท่าน : ห้องปฏิบัติธรรมหรือว่าอะไรตรงนี้พูดมาแล้ว มันต้องชัดเจน อาตมาก็แยก

ให้ฟังว่า มันเป็นเรื่องของสังคมาศตวรรษ เป็นเรื่องของจริยธรรมเท่านั้น คนเราก็พยายามช่วยกัน เหมือนพ่อแม่สอนลูกนี่แหละ สอนให้ดีๆ อย่าไปทำชั่วอย่างนั้นอย่างนี่ก็เป็นสามัญของสังคมก็ทำไปไม่ได้ แต่มันไม่ใช่เรื่องของศาสนา แต่ถ้าจะบอกว่า จะเอาวัดไปเอาพระไปไว้ในห้างขายสินค้า ใน ศูนย์โลกก็อย่างทีกล่าวนี้ แล้วก็ไปให้ปฏิบัติธรรม มันไม่ใช่ มันไม่ถูกเรื่อง โดยเฉพาะของ ศาสนาพุทธเรา เราไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย มันมีส่วนได้ ส่วนเสีย ที่ต้องขัดแย้งในผลที่ควร

ถาม : จะผิควินัยอะไรบ้างล่ะครับพ่อท่าน ถ้าไปอย่างนั้น

พ่อท่าน : มันก็โอเคอยู่แล้วนะ มันก็ไม่ใช่ที่จะต้องไปวุ่นวาย เอาไปไว้ในห้าง สถานที่ อย่างนั้นก็พระเราไปเดินห้าง เขาก็ยังว่ากันอยู่แล้ว ก็ตำหนิกันอยู่แล้ว เขายังว่าแล้ว เอาพระเข้าไป หนึ่งอยู่ในนั้นเลย มันควรมั๊ย เขาก็รู้พอกันอยู่แล้ว นี่ก็ยังไม่เอาพระไปไว้ในห้าง มันจะได้ยังไงล่ะ มันผิด มันไม่ถูกเรื่องกันอยู่แล้วแต่ต้น พระที่เป็นอาริยะมีอินทรีย์พละเพียงพอ มีจริงก็ยังไม่ไหว เรื่องนี้มันลึกซึ้ง ถ้าไม่เชื่อพระพุทธเจ้าแล้วศาสนามันเสื่อมได้ มองแต่แง่ประโยชน์สั้นๆ แต่ดึงเอา สิ่งที่ไม่อยู่ในฐานะมาทำไม่ถูกฐานะ มันเสียหายพาเสื่อมเสียทั้งคนทั้งศาสนา ได้ไม่คุ้มเสีย

ถาม : ดูเหมือนว่าข่าวล่าสุดคณะสงฆ์ก็เห็นด้วยนะครับ แล้วก็เอาพระแข็งแรงๆ เข้าไปนะครับ

พ่อท่าน : เอ้า ก็เอาไป ก็อย่างที่ว่า อาตมาก็มีความเห็นของอาตมานะ ซึ่งมันอาจจะไม่ ตรงกับท่านก็ได้ เพราะฉะนั้นก็แล้วแต่ท่านจะคิด แล้วแต่ท่านจะเห็น ก็ไม่มีปัญหาอะไร ตอนนี้ก็ เมื่อถามอาตมา อาตมาก็ออกความเห็นไปตามประสาของอาตมา ให้อาตมาไปทำ อาตมาคงไม่ไป ทำหรือกอย่างนั้น

ถาม : มันจะมีผลเสียอะไรบ้าง ถ้าเกิดตรงนั้นขึ้นพ่อท่านครับ

พ่อท่าน : ถ้าเอาพระที่ไม่เป็นอาริยะไป ก็พระนั้นแหละ จะตาย พระจะถูกสิ่งแวดล้อม เหล่านั้นครอบงำ หรือว่าผู้อำนาจของกิเลสของกิเลสครอบงำนั้นมันไม่ได้ ก็กิเลสเข้าครอบงำแล้ว มันจะได้เรื่องอะไร มาบวชเป็นพระก็เพื่อละกิเลส แต่ถ้าเพื่อเจตนาจะเป็นแต่เพียงว่า เอ้อ...พระ เพราะอะไรก็ไม่รู้ ไม่มีปัญหาอะไร ให้ท่านไปสอนจริยธรรม อย่างที่อาตมาพูดแล้ว ก็เหมือนพ่อแม่ สอนลูกนั่นแหละ ฆราวาสเยอะเยอะที่เป็นคนดีมีปัญญาพอสอนได้ เออ...ก็สอนให้พยายามละชั่ว ประพฤติดีอะไรๆไป อะไรไม่ดีก็ว่าไป อะไรดีก็บอกกันสอนกัน จะอบรมสั่งสอนกันแบบนั้น นี่คือ เรื่องจริยธรรม ก็เป็นเรื่องหนึ่ง อย่างนั้นมันก็ทำได้ แต่พระผู้ที่จะไปนั้น จะไปหามั้ยล่ะ คน ธรรมดาไปก็ทำได้ ให้ฆราวาสด้วยกันทำ ก็ไม่เสียหายอะไร แต่ถ้าพระที่ยังไม่เป็นอาริยะด้วย แล้วไปอยู่อย่างนั้นมันจะเป็นอย่างไรล่ะ พระที่ยังไม่มีภูมิอาริยะไปอยู่ในดงโลกีย์จัดจ้านนั้น จะ ห้ามใจตนเองไม่ได้ ก็เกิดกิเลสอบรมเสมอ และเมื่อถูกลองดีหรือถูกยั่ววนจากแรงคนโลกก็จะ พุดจะตอบคำถามที่ผิดที่เพี้ยนไปเรื่อยๆ เพราะตนยังไม่บรรลุนิพพานแท้ ไม่รู้สังขารจริง นี่คือ เหตุที่ทำให้เสื่อมไปถึงศาสนา ซึ่งมันได้เสื่อมเพราะเหตุของคนผู้ไม่รู้ หรืออวิชชา ถูกยั่วถูกกระตุ้น ให้พุด และก็พุดอธิบายบรรยายความผิดเกินภูมิของตน จึงผิดเพี้ยนมาเสมอ

ถาม : ครับ และทำไงถึงจะทำให้พี่น้องประชาชนเข้าถึงธรรมะได้ง่ายครับ

พ่อท่าน : พระก็จะต้องปฏิบัติจนกระทั่งคนอื่นเขาศรัทธา และเขาก็จะมาหาเอง อย่างที่อาตมาพาทำนี่ อาตมาไม่ได้เที่ยวไปร่อนๆ วุ่นวายข้างนอกเขานี้ เราก็อำของเรา และเราก็เผยแพร่หรือรายงานความจริงออกไป เดียวนี้สื่อสารมันช่วยเราตั้งเยอะตั้งแยะ วิทยูเอช หนังสือพิมพ์ เราพิมพ์เป็นหนังสือแจกจ่ายออกไป อะไรต่างๆพวกนี้ มันก็ออกไปได้ ประกาศเผยแพร่ได้ ไกลอีกด้วย โดยที่เราไม่จำเป็นจะต้องเอาตัวเราออกไปทำในเรื่องที่ผิดธรรมวินัย แต่ก่อนนี้ พระพุทธเจ้าท่านก็ได้แต่นำพาไป ก็เดินทางไปที่อันควรจะไปโปรด ที่ที่ควรโปรดท่านก็นำพระองค์ไป ไปประกาศ ไปพูด ไปบรรยาย ไปตอบคำถาม คนเขาได้ข่าวเขาก็มาหาท่าน ท่านนั่งอยู่ตรงนั้น ท่านประทับอยู่ตรงนี้ เขาก็มาหา อะไรอย่างนี้เป็นต้น หรือว่าคณะพระที่ไปตรงนั้นตรงนี้ ไปปักกลดตรงนั้นตรงนี้ คนก็จะมาหา แต่ไม่ใช่ว่าจะเข้าไปหาในที่อันไม่สมควร ไม่ใช่ที่ที่จะไปสอนธรรมะ

ถาม : สมัยพุทธกาลนี้เคยมีกรณีอย่างนี้มั๊ยครับ

พ่อท่าน : ไม่มีจริงๆ นอกจากไม่มีแล้วนี่นะ ยังมีข้อห้ามด้วย ทรงบัญญัติไว้เป็นวินัย บอกลสถานที่โอเคจร ที่จริงรู้กันอยู่ระบุว่า ไม่ถูกต้อง มันไม่ควรจะไป จึงถามไถ่กัน วิจารณ์กันนี้ไป

ถาม : จักรการเผยแพร่ธรรมะในยุคนี้ พ่อท่านก็ยังคงยืนหยัดเรื่องของการปฏิบัติตัวตัวเองให้ดีๆ แล้วคนจะมาเห็นเองนะครับ

พ่อท่าน : แน่นอนๆที่สุดเลย

ถาม : ถ้าเผื่อว่าพระไปขอเทศน์ละครับ อย่างเช่นตามที่ประชุมของส่วนราชการนะครับ ทำหนังสือไปขอเทศน์ให้เด็กนักเรียนตามห้องประชุมของราชการครับ

พ่อท่าน : อ้อ เป็นสัดเป็นส่วนอย่างนั้นได้ จัดสถานที่ตรงนั้นตรงนี้ได้ อย่างนั้นเป็นเรื่องน้ำใจท่าน เป็นเรื่องชวนขายของท่าน ก็ดีนี่

ถาม : อย่างสมัยหนึ่งที่ทางอโศกมีกองทัพธรรม ไปตามสวนลุมฯ แต่ถ้าไปตามห้างนี้ มันจะมีรูปแบบอย่างไรครับพ่อท่านครับ

พ่อท่าน : ใช่ว่าๆ แต่ก่อนนี้ใช่ แต่ก่อนนี้ มันยังไม่มีหนังสือ ไม่มีวิทยุ ไม่มีอะไรทางที่จะสื่อกับสังคม ไม่มี เราก็ออกไป แต่เราก็ไม่ไปที่ที่โอเคจรไป มันเป็นสถานที่ที่ควรจะไป อย่างที่ว่านี่ ถ้าเผื่อว่าเราจะไปแล้ว มีผู้ต้องการ ก็เอา มาจัดกันตรงนั้นตรงนั้น เป็นห้องประชุม อย่างที่เราเคยไปทำมาอย่างนั้น อย่างที่ถามมาขอหลังจากที่ว่า พระไปขอเทศน์ให้ที่นั่นที่นี้ โดยจัดกันที่ห้องประชุมที่นั่น ห้องประชุมนี้อะไรอย่างนี้ มันก็ได้ อย่างนั้นไม่มีปัญหาอะไร จะเอาตัวเองไปอยู่ในกลางแหล่งอันไม่สมควรนี้มันก็จะยังงี้ละ

ถาม : กราบขอบพระคุณครับพ่อท่านครับ

พ่อท่าน : อืม.....เจริญธรรม

สำหรับปลายเดือนยังคงมีการประชุมชุมชนสันติอโศก(๒๖ พ.ย.) การประชุมสถาบันบุญนิยม(๒๗ พ.ย.) การประชุม ๘ องค์กร(๒๗ พ.ย.) และการประชุมพาดิษย์บุญนิยม(๒๘ พ.ย.) แต่ในที่นี่ข้าพเจ้าขอข้ามผ่าน ปิดท้ายบันทึกฉบับนี้ ขอให้นำเอาคำกล่าวนำอธิษฐานก่อนการแสดงธรรม

ท้าวตรเข้า ในวันทำบุญชุมนุมชนปฐมอโศก ๗ พ.ย. ๒๕๔๘ ที่ผ่านมามาตั้งนี้

“มนุษย์ที่ได้รู้จักทาง อันเป็นทางประเสริฐ เป็นทางสูงสุดในการเดินไปสู่ความสูงสุด ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ พระพุทธเจ้าเป็นผู้ค้นพบทางนี้ และได้นำมาเปิดเผย ได้นำมาถ่ายทอดให้พวกเราได้พิสูจน์ตาม

เมื่อผู้ใดได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในอารยสัจจะนี้ ได้เข้าใจแล้ว ก็จะพยายามปฏิบัติไปตามทางประเสริฐเพื่อสิ่งที่ดีที่ควรไปให้ถึงแน่ เพราะรู้จักรู้แจ้งจริงในคุณค่าของ“ความประเสริฐ”จริง คนที่รู้ที่เรียนแต่ยังไม่ลื้มมาทักดู ก็จะไม่รู้ค่าความประเสริฐนั้น ก็จะไม่พยายามฝึกฝนเอา ก็จะเห็นว่าลาภยศสรรเสริญโลกียสุขสำคัญกว่าแน่นอน ชีวิตของมนุษย์เวียนว่ายตายเกิดอยู่ชาติแล้วชาติเล่าก็เท่านั้น เป็นโลกียะ เป็นโลกหมุนวน ดีและชั่ว ทำดีทำชั่ว ทุกข์สุข นรกสวรรค์ วนเวียนไปมาไม่รู้จบ อยู่ทีนั้นนาน อยู่ทีนี้เร็ว เป็นไปตามเวรานุเวร ไม่รู้ก็กับกลับไปไม่มีทางออก แต่เมื่อมีทางออกคือโลกุตระที่พระพุทธเจ้าท่านค้นพบ มาชี้ให้แล้ว ผู้ใดพบ ผู้ใดได้รู้ จึงพยายามปฏิบัติเพื่อความประเสริฐนี้ แม้จะมีความขี้เกียจ หรือมีกิเลสมาก ก็จะพยายามตามควร ไม่มากก็น้อย

เพราะความเป็นมนุษย์นั้น สุดยอดแห่งความไม่ทุกข์ และสุดยอดในความเป็นประโยชน์ สุดยอดแห่งความเป็นคน ก็คือ “อารยสัจ” หรือ “ความจริงที่ประเสริฐ” นี้ จึงรีบพากเพียรปฏิบัติให้ได้หลักประกันอันนี้ในความเป็นคนนั้นเถอะ เมื่อได้แล้วเราจะวนเวียนอยู่ในมหาจักรวาลนี้ จะเกิดแล้วเกิดอีก จบสิ้นเป็นอรหัตผลแล้ว จะเป็นคนที่หลักประกันอันสำคัญ **๑. หมดทุกข์ ๒. ไม่เป็นภัยต่อตนต่อสังคมต่อโลก ๓. เป็นคนมีคุณค่าประโยชน์ต่อสังคมต่อโลก** แล้วเราจะเวียนเกิด-เวียนตายอีกที่ชาติๆ ก็เชิญ สำหรับพระอรหันต์ท่านไม่ทำอะไรเพื่อตนเองอีกแล้ว ประโยชน์ตนท่านจบกิจจริงๆ แม้ท่านจะศึกษาเรียนรู้ เกิดความรู้ความชำนาญเพิ่มขึ้นอีกมากเท่าใดก็เป็นประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติอื่น ๆ อีกเท่านั้น ท่านจึงประกันได้ว่า เป็นคนที่มีแต่ประโยชน์ผู้อื่นแท้ๆ

คุณสมบัติพิเศษ ถ้าผู้ใดยังไม่ได้ ผู้นั้นก็จะไม่ได้ลื้มรส ก็จะวนเวียนไปตามวิบากกรรมของตนเองตลอดกาลนาน

ผู้บรรลุอรหัตผลแล้ว จะไม่ทำอกุศลเป็นวิบากให้แก่ตนเองอีก จะสร้างจะทำแต่เฉพาะกุศล เป็นทรัพย์เป็นสิ่งที่จะเป็นที่ตนได้พึ่งได้อาศัยไปยั่งยืนๆเท่านั้น แต่กระนั้นก็ดี พระอรหันต์ทุกพระองค์ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่นว่า สมบัติดีดีนั้นเป็นเรา-เป็นของเรา แต่สิ่งนั้นก็สมบัติที่ได้อาศัยเป็น“อภยวิญญาน”ของพระอรหันต์ทุกองค์

คนถ้าได้คุณสมบัติอันนี้ คนนั้นก็เป็นที่พึ่งของโลก เป็นผู้ช่วยโลก เป็นผู้อุเคราะห์โลก **มาเถิดทุกๆคน เมื่อพบทางแล้วอย่าช้า จงรีบเร่งปฏิบัติ รีบเร่งพากเพียร เพื่อได้หลักประกันแห่งความเป็นคน ได้ทรัพย์อันประเสริฐนี้ ขอให้ทุกคนตั้งอกตั้งใจประพฤติ ให้ได้สิ่งพิเศษที่พระพุทธเจ้าค้นพบมาตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ แล้วเอามาประกาศ เอามาให้เราได้รับสมบัติอันนี้แก่ตนทุกคนให้ได้เถิดเทอญ”**





แตกต่าง ไข่ ต่างแตก

(กาพย์สาวหาบหน้า ๑๓)

ดอกไม้	ต่างสีสัน
มีนานาพันธุ์	ต่างสันต่างสี
แตกต่างกัน	ไข่ต่างแตก
แต่เพราะแปลกแยก	จึงดูสวยดี
ดอกบัว	ชูตัวพัน
ไม้คละระคน	สายน้ำวาริ
ดูจคน	อยู่บนโลก
ไม่เศร้าไม่โศก	เพราะโลกโลเกีย
มะลิ	ผลิดอกแย้ม
สีขาวเต็มเต็ม	แซมใบเขียวขจี
ดูแม่	ดูแลลูก
รักใคร่พันผูก	รักลูกเท่าชีวิต
กุหลาบ	อาบสีแดง
งดงามร้อนแรง	บันแบ่งกลิ่นสี
ดูสาว	คราวตรุณ
สดใสละมุน	แรกรุ่งนตรุณี
ผู้หญิง	กับดอกไม้
เปรียบเปรยกันได้	ดอกไม้ต่างสี
ทุกคน	ล้วนงดงาม
หากประพุดติดตาม	กุลสตรี
ดอกไม้	นานาพันธุ์
มีต่างสีสัน	ต่างพันธุ์มาสี
แตกต่างกัน	ไข่ต่างแตก
แต่เพราะแตกแยก	จึงลงตัวดี.๑

✓อนาคาริก

ว.ก.สป.

ผัสสะคือนิยามสนามรบ
 จะได้พบแบบฝึกหัดเมื่อผัสสา
 โยนิโสถึงเหตุ เวทนา
 เอาขันธห้าอาศัยอ่านใจตน
 ผัสสะเป็นปัจจัยให้เรียนรู้
 สักกายะตัวกูทุกแห่งหน
 ความติดยึดศักดิ์ศรีมีตัวตน
 ถูกรื้อค้นให้เห็นความเป็นไป
 พบผัสสะเอาผัสสามาพินิจ
 รู้จักคิดแง่ดีวิธีใหม่
 เอาโอกาสจากวิกฤติฝึกจิตใจ
 เป็นนักรู้ผู้ยิ่งใหญ่ไร้เทียมทาน
 ผัสสะช่วยนำทางล้างชาติภพ
 เป็นนักรบประจัญหน้าอย่างกล้าหาญ
 ด้วยพลังมโนฤทธิ์จิตเป็นฉนวน
 หมู่อัยกษมารหรือจะสู้ผู้เฟื่องเฟียร

✓แต่ธรรม

สูตรฤาษี

อยู่วัดนานงานหลักไม่รักรับ
เบื่อกำกับการกิจลิตขัตพล
จึงอยู่อย่างเจนจบการทลบนคน
ไม่ดิ้นรนหากสณมายนัด
อยู่ขบดขมดมมแค่ทลุมภพ
เสฟส่นกบดานชานฤาษี
สฺนประโยชน์ในเวลาชั่ววิ
ช่างกาลชิวิตพิดมรรคา
ฟังพระเทศน์โปรดถอนไม่เค็ดอนกศ
ยังจมจิตพิตทางสร้างปัญหา
แม้ถ้อยธรรมคำสอนป้อนสัสมา
แต่ผูกพันสัณญาดีลาเดิม
การปลุกเดี่ยวเขี้ยวชานชานอยู่
ขาดรับรู้สิ่งใหม่เพ้อใสเสริม
จึงซิมเชื่องเนื่องน้าอย่างข้าเดิม
และพอกเพิ่มความไข่วัชวคน

✓ อ่อนฉาน ญาณเขาวี

กสิกรรมไร้สารพิษ

เป็นชุมชนคนมีธรรมประจำจิต
ใช้ชีวิตเรียบง่าย ไม่กิน“เนื้อ”
มังสวิวัติ-ศีลเคร่งเร่งจุนเจือ
ทำสิ่งดี่อำนวยช่วยผู้คน
เกิดชุมชนคน“อโศก”ไร้โคกน้า
“กสิกรรมไร้สารพิษ”จิตกุศล
ปลูกกินเหลือเผื่อแม่แก่ผู้คน
ตัดกังวล“สารพิษ”แผงแรงถึงตาย
“สาธารณโภคี”ตัวชีวิต
ธรรมบัญญัติหลักการนี้ดีเหลือหลาย
หลักพึ่งพาอาศัยกันจนวันตาย
อยู่เรียบง่ายสมณะปฏิบัติธรรม.....
มีฐานงาน“กสิกรรม”หนุนนำจิต
“ไร้สารพิษ”ปลอดภัยใจสุขล้ำ
ปลูกกินเหลือเผื่อขายเข้าหมายนำ
ช่วยชื้อยักยพิษยาฆ่าแมลง
“กสิกรรมไร้สารพิษ”จิตสำนึก
ความรู้ลึกปลอดภัยไม่แยง
พิษเคมีปุ๋ย-ยาฆ่าแมลง
พิษรุนแรงถึงตายจะสาบเกิน...
“กสิกรรมไร้สารพิษ”จิตเมตตา
“อโศก”ย้านำพาน้ำสรวลเริญ
“ปุ๋ยชีวภาพ-สมุนไพร”ใจอย่าเมิน
ร่วมทางเดินช่วยผู้คนให้พ้นภัย.....

✓ ตะวันแดง ทะเลเงิน

“ยายทำไมไม่ใส่รองเท้า”

เด็กนักเรียนชั้นอนุบาลถามด้วยความสงสัย

“ยายปฏิบัติธรรมจ๊ะ” ข้าพเจ้าตอบเด็กน้อย
สั้นๆ เพราะไม่มีเวลาอธิบาย ขณะลงจากรถตู้ตรงสี่
แยกไฟแดง ไม่แน่ใจว่าเด็กน้อยจะหายสงสัยหรือเปล่า

“ทำไมไม่ใส่รองเท้า” คราวนี้เป็นเด็กนักเรียน
ชั้นประถม ถามในร้านตัดผม

“อ้อ! ถ้าถอดรองเท้า เราเดินเท้าเปล่าจะ
ได้ไม่เหยียบมดตายไง” ข้าพเจ้าตอบพร้อมชี้ให้ดู
มดที่พื้น

“เป็นพระหรือ” ชักต่ออีกตามประสาเด็ก

“เปล่า” ข้าพเจ้าตอบพร้อมหัวเราะขำๆ ที่
เด็กเข้าใจถาม

“หรือเป็นชี” เด็กถามต่อ

“ก็คล้ายๆอย่างนั้น” ข้าพเจ้าไม่ได้พูดปด
เพราะถือศีล ๘ เหมือนกัน

“แล้วทำไมแต่งตัวแบบนี้” ข้าพเจ้าแต่ง
ชุดเรียบง่าย ผ้าถุงเสื้อคอปิดแขนกระบอกสีน้ำเงิน
ไม่รู้จะตอบยังไง เล่นถามเป็นชุด กะจะชักให้ขาว
เป็นชีให้ได้

“แต่งอย่างนี้ก็ได้อ” ข้าพเจ้าตอบเสียงอ่อยๆ
ไม่แน่ใจว่าเด็กหายสงสัยหรือเปล่า แต่ก็โล่งอกที่
หยุดถาม

“นี่เธอทำไมไม่ใส่รองเท้า ทรมาณตัวเอง
เกินไปแล้วนะ” เพื่อนบ้านที่คุ้นเคยถามด้วยความ
ห่วงใย

“เปล่าทรมาณค่ะ ฝึกความอดทน
สบายดีค่ะ” ตอบพร้อมรอยยิ้มยืนยัน
ว่าสบายดีจริงๆ

ตั้งแต่ฝึกถอดรองเท้า จะ
พบคำถามว่า ทำไมไม่ใส่รองเท้า
อยู่เสมอ แต่ส่วนใหญ่มักถาม
ด้วยสายตา คำตอบหลักๆคือ

“ปฏิบัติธรรม” เพื่อนที่ฝึก
ด้วยกันตอบว่า “ทำตาม

พระพุทธเจ้า” ตอบ



บันทึกคนวัด

ได้ชัดดีจริง คนทั่วไปไม่มีใครเห็นดีด้วย มีแต่ปราชญ์
และเตือนให้ระวังเศษแก้วแตก ส่วนเพื่อนได้รับคำ
ชมบนรถประจำทางว่า ปฏิบัติดี และชื่นชมมาถึง
พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ด้วย

ปฏิบัติธรรมมานานเกือบ ๒๐ ปี เพิ่งมา
คิดฝึกถอดรองเท้าจริงๆจังๆ เมื่อ ๓ ปีที่ผ่านมา
เอง เพราะคิดว่าเราไม่ใช่คนบวชหรือคนวัด ไม่ต้อง
ฝึกเครื่องนุ่งห่ม เราคนนอกวัด ถือศีล กินมังสวิรัต
ลด ละ เลิกอบายมุขก็น่าจะพอ แต่เพราะได้ฟังพ่อท่าน
พรา้สอนว่า **ปฏิบัติให้สุกผล ทำดีให้ยิ่งขึ้นไปอีก ดี
กว่านี้ยังมีอีก อย่าหยุดในกุศล อย่าเป็นลิงติดแป้น**
จึงตั้งใจกับเพื่อนว่า **เราถอดรองเท้าไปวัดกันดีกว่า**
มันต้องดีถือถอดรองเท้านี้ ไม่อย่างนั้นพระพุทธรเจ้า
คงไม่ถอด และเหล่าพุทธบุตรคงไม่ทำตาม พ่อท่าน
สมณะ ลิกขมาตุ๊กถอดรองเท้าเดิน คนวัดญาติธรรม
ส่วนใหญ่ก็ถอดรองเท้าเป็นปกติ

พอมารู้สึกทั้งรองเท้า กลับได้ความเจริญใน
ธรรมหลายประการอย่างไม่คาดคิดมาก่อน **ได้ฝึก
ความอดทน ฝึกมีสติ ได้ลดอัตตาตัวตน เป็นคน
เลี้ยงง่าย มักน้อย เป็นคนติดดิน อยู่ใกล้ชิดกับ
ธรรมชาติ** คนอื่นอาจมองว่าเราเป็นคนชั้นต่ำ แต่ที่
จริงเราเป็นคนมีวรรณะ ๔ เป็นผู้ดีตามคำสอนของ
พระพุทธเจ้า ๓ ปีกับการฝึกเดินเท้าเปล่าไปทุกๆที่
ข้าพเจ้าถือเป็นการปฏิบัติธรรมที่มีภาวนามัย คือ
ให้ผลเจริญจะขอทำต่อไปเพราะมั่นใจว่าเราเดิน
ตามรอยบาทเปล่าของศาสดาเอกของโลก ต้องพา
วิมุติแน่ ยังเสียใจตรงที่มากฝึกช้าเกินไป

**ขอเชิญเพื่อนนักปฏิบัติธรรมทดลอง
ฝึกปฏิบัติธรรมเดินเท้าเปล่า จะพิสูจน์ด้วย
ตนเองว่า นี่ละคือการเป็นผู้ดีที่แท้จริง**

★ แวร์ฟุต ทวนกระแส

๓ ธันวาคม ๒๕๔๘





กว่าจะถึง
อรหันต์

 โดย...นวมานุท

◎ ขราวาสคับแคบแจ้งธรรมยาก
ใจร้อนอยากรีบบวชบำเพ็ญใหญ่
แต่ยิ่งเร่งยิ่งช้าเนิ่นนานไกล
สำเร็จได้ด้วยถึงกาลสมควร



พระโสณกฏิกัณณเถระ

ใในอดีตชาติของพระโสณกฏิกัณณเถระ เคยได้เกิดเป็นเศรษฐีผู้มั่งคั่งร่ำรวย อาศัยอยู่ในกรุงหังสวดี อันเป็นยุคสมัยของพระพุทธรเจ้าองค์ปฐมุตตระ

มีอยู่วันหนึ่ง เขาได้มีโอกาสพบเห็นพระปฐมุตตรพุทธรเจ้า สถิตย์เข้ามาในเมืองพร้อมด้วยพระอรหันตสาวกถึง ๑๐๐,๐๐๐ องค์ ด้วยพุทธรลีลาอันทรงพุทธานุภาพยิ่งใหญ่ จึงบังเกิดจิตศรัทธามหาศาล ถวายบังคมแล้วประคองอัญชลี(ประนมมือไหว้)อยู่อย่างนั้น จนหมดขบวนภิกษุสาวกทั้งหมด

จากนั้นก็ติดตามไปพร้อมด้วยอุบาสกทั้งหลาย ไปถึงวิหารได้ฟังธรรมของพระพุทธรองค์ **เห็นพระศาสดาทรงแต่งตั้งภิกษุรูปหนึ่ง ไว้ในตำแหน่งของภิกษุผู้เลิศด้วยถ้อยคำไพเราะ ก็ปรารถนาในความสามารถเช่นนั้นบ้าง** จึงตั้งจิตอธิษฐานบำเพ็ญตน ถวายมหาทานตลอดชีวิต

ครั้นได้มาเกิดในยุคของพระพุทธรเจ้าองค์วิปัสสี ก็ได้บวชเป็นภิกษุอยู่ในพระพุทธรศาสนา พากเพียรบำเพ็ญกุศล ปฏิบัติวัตรต่างๆให้สมบูรณ์ แม้แต่การเย็บจีวรถวายแก่เพื่อนภิกษุ

และในบางชาติ ได้เกิดเป็นช่างทอผ้า(คนทอผ้า)อยู่ในกรุงสาวัตถี ทำกลด(ร่ม)ถวายแด่พระปัจเจกพระพุทธรเจ้า

จนกระทั่งถึงชาติสุดท้าย เกิดเป็น**บุตรเศรษฐี** มีทรัพย์สมบัติมากมาย อาศัยอยู่ในเมือง
กัรรชระของแคว้นอวันตี พวกเขาตั้งชื่อให้ว่า **โสณะ** แต่เพราะโสณะชอบไล่เครื่องประดับหู(กัณณะ)
ซึ่งมีราคาถึงโกฏิ(๑๐ ล้าน) จึงต่างพากันเรียกเขาว่า **โสณกุกัณณะ** (ที่จริงควรเรียกว่า โสณโกฏิกัณณะ
แต่กลับเพี้ยนเป็น โสณกุกัณณะ)

ด้วยผลบุญที่สะสมมา ทำให้มีอยู่คราวหนึ่ง โสณะได้มีโอกาสฟังธรรมของ**พระมหากัจจानะ**
บังเกิดความเลื่อมใสยิ่ง จึงประกาศตนขอยึดถือพระพุทธ - พระธรรม - พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ตั้งใจประพฤติ
ศีลอย่างจริงจัง และขอเป็นอุปัชฌาย์(ผู้คอยอุปถัมภ์ดูแลนิกบวช)ของพระมหากัจจानะอีกด้วย

อยู่มาวันหนึ่ง อุบาสกโสณกุกัณณะได้เข้าไปหาพระมหากัจจानะ นมัสการแล้วก็นั่งในที่
อันสมควร ได้เอ่ยปากขอขึ้นมานว่า

“พระคุณเจ้าโปรดกรุณาด้วยเถิด **อันบุคคลที่ยังครองเรือนอยู่นั้น จะรู้ทั่วถึงธรรมที่พระคุณเจ้า
แสดงให้เห็นฟัง ทำได้ยาก หรือจะประพฤติพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์โดยส่วนเดียว ก็ทำได้ยาก** ฉะนั้น
กระผมจึงปรารถนาจะออกจากเรือน มาบวชเป็นบรรพชิต ขอพระคุณเจ้าโปรดให้กระผมบวชด้วยเถิด”

พระมหากัจจानะได้ฟังอย่างนั้น จึงทัดทานไว้

“โสณะ การประพฤติพรหมจรรย์ ซึ่งต้องนอนผู้เดียว บริโภคอาหารวันละหนเดียวตลอด
ชีวิต ทำได้ยากนัก เอาอย่างนี้เถิด **โสณะจงเป็นคฤหัสถ์อยู่ก่อน แล้วลองฝึกฝนประพฤติพรหมจรรย์
นอนผู้เดียว บริโภควันละหนเดียว จนกว่าจะถึงเวลาอันสมควรเถิด”**

ได้รับคำตอบเช่นนี้ ทำให้ความอยากบวชของโสณะสงบลงได้ แล้วไปตั้งใจบำเพ็ญทดสอบดู
แต่ไม่กี่วันเท่านั้น โสณะก็กลับมาขอบวชอีกเป็นครั้งที่สอง พระมหากัจจानะก็ยังคงทัดทานไว้อีก
ครั้งกลับไปฝึกฝนไม่นาน โสณะก็มาขอบวชอีกเป็นครั้งที่สาม คราวนี้พระมหากัจจानะเห็นว่า
ยากที่จะทัดทานไว้ได้ต่อไป **จึงบวชเป็นสามเณรให้แก่โสณะก่อน** แต่พอจะบวชให้เป็นภิกษุแก่โสณะ
ก็เกิดปัญหาขึ้นมา เพราะที่นั่นเป็นชนบทห่างไกลเมืองหลวง ซึ่งขาดแคลนมีพระภิกษุน้อยรูป พระมหา
กัจจानะไม่สามารถจัดหาภิกษุได้ถึง ๑๐ รูป ไม่เพียงพอที่จะทำพิธีบวชพระได้ ต้องใช้เวลาติดต่อขอให้
ภิกษุจากถิ่นอื่นเดินทางมา **กว่าจะได้ครบ ๑๐ รูป ก็ล่วงเวลาไปถึง ๓ ปี จึงบวชเป็นภิกษุให้แก่โสณะได้**

บวชแล้วไม่นาน ภิกษุโสณะก็เพ่งเพียรบำเพ็ญจนบรรลุมรรคผล สำเร็จเป็น**พระอรหันต์
องค์หนึ่ง** ครั้นพอออกพรรษาแล้วก็คิดว่า

“นี่ก็ออกพรรษาแล้ว เราควรไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า เพราะเราเคยแต่ได้ยินได้ฟัง
เท่านั้น ว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นนี้ๆ แต่เราไม่เคยได้เฝ้าต่อพระพักตร์เลย”

คิดแล้วจึงไปขออนุญาตพระอุปัชฌาย์(ภิกษุผู้นำกุลบุตรเข้ารับการบวชพระในท่ามกลาง
หมู่สงฆ์) จากนั้นก็เดินทางไปกรุงสาวัตถี ในแคว้นโกศล เข้าเฝ้า**พระพุทธเจ้าองค์สมณโคดม**

คราวนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้ารับสั่งกับพระอานนท์ ว่า

“ดูก่อนอานนท์ เธอจงจัดที่พักต้อนรับภิกษุอาคันตุกะรูปนี้ด้วย”

การรับสั่งดังนี้ พระอานนท์ผู้เป็นพุทธอุปัชฌาย์(ผู้คอยรับใช้พระพุทธเจ้า) ก็แว่วไฉนก็รู้ได้
ทันทีว่า

“**พระพุทธองค์ทรงพระบัญชาใช้เราให้ต้อนรับภิกษุรูปใด แสดงว่าพระองค์ปรารถนาจะ**

ประทับอยู่ในพระวิหารแห่งเดียวกับภิกษุรูปนั้น”

ดังนั้นพระอานนท์จึงจัดที่พักให้แก่พระโสณกุฎิกัณณเถระ ในพระวิหารอันเป็นที่ประทับของพระผู้มีพระภาคเจ้า

คืนนั้นเอง ในเวลาเช้ามีดึกแล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตื่นจากบรรทม แล้วทรงอัมเขสนา (เชื้อเซียม)ว่า

“ดูก่อนโสณะ ท่านจงกล่าวธรรมตามถนัดให้เราฟังเถิด”

“พระพุทธเจ้าข้า”

แล้วพระเถระก็สวดพระสูตรทั้งหลายในอัญญกวรรค (มี ๑๖ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ ข้อที่ ๔๐๘-๔๒๓) เป็นแบบสรภัญญะ (คือการสาธยายธรรมเป็นทำนองสูงต่ำ แต่ไม่มีการลากเสียงยาวหรือเอื้อนเสียง) ด้วยเสียงไพเราะแจ่มใสชัดเจน

ครั้นจบสรภัญญะเหล่านั้นแล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงปลาบปลื้มพระทัยนัก ถึงกับทรงโปรดประทานสาธุการว่า

“ดีละ ดีละ สูตรทั้งหลายที่มีในอัญญกวรรค เธอเรียนมาดีแล้ว ทำไว้ในใจดีแล้ว ทรงจำได้แม่นยำดี เธอเป็นผู้ประกอบด้วยวาจาไพเราะเพราะพริ้งอันไม่มีโทษ ทำให้เข้าใจดี รู้ความได้แจ่มชัด เธอมีพรษา (ระยะเวลาที่บวช) ได้เท่าไรแล้ว โสณะ”

“ข้าพระพุทธเจ้ามีพรษาเดียว พระพุทธเจ้าข้า”

“เพราะเหตุใด เธอจึงมีวประพฤติชกข์เช่นนั้นเล่า”

“ที่จริงข้าพระพุทธเจ้าเห็นโทษในกามทั้งหลายมานานแล้ว แต่เพราะฆราวาสเพศคับแคบ มีกิจมาก มีหน้าที่ต้องทำมาก จึงได้ประพฤติธรรมชกข์ช้อยู่ พระพุทธเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงสดับอย่างนั้น จึงทรงเปล่งอุทานขึ้นว่า

“อารยชน (คนที่เจริญแล้วในกุศลธรรม) เห็นโทษในโลก รู้ธรรมที่ปราศจากอุปธิ (กิเลสเกลือกกลั้ว) แล้ว ฉะนั้นจึงไม่ยินดีในบาป เพราะคนสะอาดย่อมไม่ยินดีในบาป”

ดังนั้นทรงยกย่องพระโสณกุฎิกัณณเถระ เอาไว้ในตำแหน่งผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลายที่มีถ้อยคำไพเราะ เป็นพระมหาสาวกองค์หนึ่งของพระศาสดา ซึ่งกำหนดรู้ชั้น ๕ (รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ) ได้แล้ว อบรมด้วยอริยมรรคองค์ ๘ อันประเสริฐได้แล้ว บรรลุความสงบอย่างยิ่ง เป็นผู้ไม่มีอาสวะ (กิเลสที่หมักหมมในสันดาน) แล้วบริณีพพาน



● นวมพุทธ

อาทิตย ๘ ม.ค. '๔๙

(พระไตรปิฎกเล่ม ๕ ข้อ ๒๐)

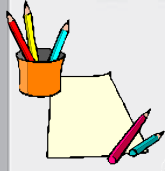
พระไตรปิฎกเล่ม ๒๖ ข้อ ๓๔๕

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๒ หน้า ๑๓๐)

รายงาน

จาก

ชุมชนสีตาง



สันตือโศก

ประจำเดือน ธันวาคม ๒๕๔๘

แล้วเดือนท้ายปีก็ช้าเกินไป
เดือนใหม่ใหม่เคลือบหน้าหีบอบกมมนุษย์
บอกให้รู้เดือนนี้มีสิ่งสูงสุด
จะแข่งสุดดีได้ใส่ใจเถิด!

ธันวาคมของปี ๒๕๔๘ สันตือโศกยังคงสงบ
ร่มเย็นไม่หยุดหย่อน เบิกบานแจ่มใสไม่เลิกลา มีคนมา
มีคนไป มีคนให้ มีคนรับมิใช่น้อย บรรยากาศโดยรวม
ประมาณสรวงสวรรค์ชั้นพรหม อยากเห็นกับตา
เชิญมาชมกันเอง

ที่ผ่านมาแม้จะมีอากาศเย็นมาเยี่ยมเยื่อนอยู่
หลายวัน แต่ชาวสันตือส่วนใหญ่ก็ไม่ใช้ไม่ป่วย เหตุ
หนึ่งมาจากกิจกรรมโรงบุญเกิดพระเกียรติ เรา
เปลี่ยนร้านค้าเป็นโรงบุญ แจกกันทุกร้าน ทั้งแต่ชีวิต
พลัดบุญ ชอบคุณ กู้ดินฟ้า ชมร.หน้าวัดยิ่งแจก
มากกว่าที่อื่น เพราะแจกหลายวัน ไม่รู้หลังจากนั้น
มีคนลืมไปหรือไม่ กินอาหารแล้วต้องจ่ายเงิน ไม่
เพียงร้านค้าในเครือสันตือโศกเท่านั้น แม้ญาติธรรม
หลายท่านหลายกลุ่มก็ร่วมตั้งโรงบุญด้วย

งานบารมีส่งเสริมให้ร่างกายแข็งแรง เห็น
แล้ว...บอกต่อ

ส่วนการเป็นอยู่เป็นไปภายในมีเสถียรภาพดี
เล่น แบน นิ่ง ซึ่งมีเรื่องน่าอนุโมทนาอยู่มากหลาย
ตั้งแต่คณะทำงานฝ่ายนักบวช ส่วนใหญ่ไม่มีปรับ
เปลี่ยนเหมือนคณะรัฐบาลเขาเปลี่ยนกัน เกมมีไฟ
มากขึ้นกว่าเดิม เช่น สมณะเบิกบานอาสาทำวัตร
เช้าทุกวัน หากวันไหนเพื่อนสมณะไม่สบายไม่สะดวก
ยินดีรับทำหน้าที่แทน ส่วนสิกขมาตุบุญจริงไม่เพียง
ใส่ใจกับเด็กาเท่านั้น ตอนนี้นำใจใส่ใจกับต้นไม้ใน
สันตือโศกด้วย เรื่องนี้น่าอนุโมทนามากฯ ใครที่เป็น
แฟนพันธุ์แท้รักต้นไม้ไทย อยากเห็นสันตือโศกร่มครึ้ม
ก็ไปให้กำลังใจ ให้กำลังใจกายสิกขมาตุบ้าง และฝาก
บอกไปยังพี่น้องที่ชอบทำสังฆทานเปลี่ยนจากกระป๋อง
ผ้า ยา ของใช้จำเป็น มาเป็นต้นไม้บ้างก็ดีนะ

กิจกรรม

๑. กลุ่มวังสวนฟ้า นิมนต์สมณะ ๒ รูป ร่วม
งานบุญในวันพุธที่ ๗ ธ.ค. ๒๕๔๘ ส.แก่นเมือง
เกตุมาลโก ส.หินเพชร ธรรมิโร รับอาสา
๒. กลุ่มหยวนจี่ เลื้อยเหือง นิมนต์สมณะ ๓
รูป สิกขมาตุ ๒ รูป ไปแสดงธรรมที่สวนพฤกษชาติ
งานนี้สมณะชาบซึ่ง ลิริเตโซ นำทีม (๓ ธ.ค. ๒๕๔๘)

๓. กลุ่มศรีโคตรบูรณ นิมนต์สมณะแก่นเมือง
ไปเยี่ยมเยียน และร่วมงานอบรมเจ้าหน้าที่ปลุกสัตว์ วันที่
๒๐ - ๒๔ ธ.ค. '๔๘

๔. กลุ่มวังจันทน์พุกษา นิมนต์สมณะเป็น
ประธานประชุมกลุ่มที่บ้านวังปลา เขาแก้ว วันที่ ๒๔
ธ.ค. '๔๘ สมณะผู้เฒ่า อัครคชโยมีเมตตาไปเป็นประธาน

๕. สำนักงานเครือข่ายงดเหล้า ผังตรงข้าม
พุทธสถานสันตือโศก นิมนต์สมณะขาบซึ่ง แสดงธรรม
ฉันอาหารที่สำนักงาน ฉลองการเข้าอยู่ใหม่ งานนี้มี
สมณะเมฆฟ้า นามังคโล ร่วมเดินทางไปด้วย

๖. กิจนิมนต์ สมณะพะเยาพุทธ จันทเสฏฐ์
ไปแสดงธรรมหลายแห่ง ผู้ใดปรารถนารับรู้ เข้าไปดู
ได้ที่ www.prajan.com

กิจกรรมสัมมาสิกขา



จ.๕ นร.สัมมาสิกขาสันตือโศก ร่วมจัด
โรงบุญแจกอาหารมังสวิรัตกับชาวชุมชนสันตือโศก
มีบางส่วนไปจัดโรงบุญที่สวนพฤษชาติเขตบึงกุ่ม
และมีบ้างออกไปจัดโรงบุญที่ต่างจังหวัด

พ.๑๔ นร.สัมมาสิกขาสันตือโศก ชั้น
ม. ๓ จำนวน ๒๐ คน เดินทางไปร่วมเตรียมงาน
ตลาดอารียะปีใหม่ '๔๙ ที่ราชธานีโศก

พ.๑๒ นร.สัมมาสิกขาสันตือโศก ม.ต้น
ถึงม.ปลาย ทั้งหมด เดินทางไปร่วมเตรียมงาน
ปีใหม่'๔๙ ที่ราชธานีโศก

มรณานุสติ

โยมสำลี อุฎฐาก คนสำคัญของปฐมโศก
เสียชีวิตแล้ว พระราชทานเพลิงศพในวันอาทิตย์ที่
๑๑ ธ.ค. '๔๘ ที่ปฐมโศก สมณะสันตือโศก และ
ญาติธรรมหลายท่านไปร่วมงาน สมณะพะเยาพุทธ
ไปเทศน์วันที่ ๑๐ ธ.ค. '๔๘



คุณแม่ของคุณสุภัญญา(ฟ้าฉาย) สุรภักดี
เสียชีวิตแล้ว พระราชทานเพลิงศพในวันที่ ๑๘
ธ.ค.'๔๘ ที่วัดธาตุทอง สมณะเมืองแก้ว ดิสงวโร
นำหมู่ไปร่วมงาน เหตุด้วยคุณสุภัญญามีคุณูปการ
ต่อนักบวชชาวอโศกมีใช้น้อย โดยเฉพาะช่วงเกิด
คดีสันตือโศก

คุณกิงพร ญาติธรรมเก่าของเรา เคย
อยู่ที่ม.เผยแพรหนังสือและเทปชาวอโศก บัดนี้เสีย
ชีวิตแล้ว ฌาปนกิจศพ วันที่ ๒๕ ธ.ค. '๔๘ ที่
วัดนวมแดง จ.สมุทรปราการ สมณะเมืองแก้ว
นำพาสมณะและญาติธรรมไปร่วมงาน

อีกท่านหนึ่งคือคุณแจ่มพริ้งพวงแก้ว ภรรยา
ศ.น.พ.เสม พริ้งพวงแก้ว เสียชีวิตแล้ว ฌาปนกิจที่
วัดธาตุทองฯ วันจันทร์ ๒๖ ธ.ค. ๒๕๔๘ งานนี้
สมณะพะเยาพุทธไปร่วมงาน

เสภาวะสมณะป่วย

สมณะถนอมคุณ คุณกิตติธเน ยังคง
อาหารด้วยโรคไต และด้วยวิบากกรรมเป็นเหตุ
ต้องฉันยาเป็นกอบเป็นกำและไปพอกไตเป็น

ประจำสัปดาห์ละสองครั้ง ที่ศูนย์ฟอกไต ของ มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง งานนี้สมณะ ใจเด็ด จิตตคุโณ อาสาเป็นปัจฉาสมณะตลอดมา

สมณะปองสุญญ ไชลิตธัมโม อาการ อัมพฤกอัมพาตที่เป็นอยู่ ไม่ได้ขึ้นเช่นกัน บัดนี้ แขนซ้ายลีบไปข้าง แต่อารมณ์ยังคงดีอยู่ และ หมอฝากให้ระวังให้มาก เรื่องการรับประทานอาหาร เพราะ ญาติโยมมักนำอาหารที่ไม่เหมาะกับสุขภาพผู้ป่วยไปถวาย สุดท้าย เมตตาท่าขาดความรู้ พา ผู้ป่วย ป่วย ยิ่งขึ้น ท่านมีสมณะเมฆฟ้า และ นาคขยันยอม ช่วยดูแลใกล้ชิด

บอกกล่าวจากสันตือโคศก

หากชาวต่างชาติจะมาพักค้างที่สันตือโคศก ควรทำหนังสือถึงหมู่สงฆ์สันตือโคศก แจ้งบอก วัตถุประสงค์ และขออนุมัติการมาล่วงหน้าก่อน ใครเป็นช่างไฟฟ้า ช่างประปา อาสาจะ ซ่อมบำรุงเอาบุญ สามารถแจ้งความประสงค์ได้ที่ ส.ร้อยดาว ปัญญาอุทโธ สันตือโคศก มีงาน บุญรอคุณอยู่

ที่สันตือโคศกยังคงมีกิจกรรมคือ ๘ ทุก เดือน เป็นงานอบรมระยะสั้น ตั้งแต่คำวันศุกร์ ถึงช่วงบ่าย (๑๕.๐๐ น.)วันอาทิตย์ จัดประมาณ กลางเดือน ใครสนใจสอบถามรายละเอียด เพิ่มเติมได้ที่ ๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐, ๐-๒๓๗๔- ๘๐๕๘



และการเรียนธรรมะจากพระไตรปิฎก ภาคบ่ายเวลา ๑๓.๐๐ น. วันอาทิตย์ ยังคงมี อยู่ตามปกติ

ข่าวอนุโมทนาหน้าสันตือโคศก

ก่อนที่สมณะสันตือโคศกจะออกบิณฑบาตเบื้องต้นจะมาตั้งแถวรวมตัวกันก่อน ในช่วงนี้สมณะจะ นมัสการกัน โดยอาวสุ นมัสการ กันแต่ กันแต่จะรับไหว้อาวสุ เป็นการทักทาย กัน วัฒนธรรมนี้อบอุ่นมาก และญาติโยมที่มีปกติมา ตักบาตรช่วงเช้าออกตอนเช้า หน้าพุทธสถาน มัก จะกราบก่อนสมณะเดินแถวไปถึง ไม่เพียงนั้น การตักบาตรจะแยกเป็นสองประเภท คือ บาตร หนึ่งใส่ข้าว บาตรสองใส่ของ(กับข้าว ขนม ผลไม้) บาตรสามใส่ข้าว บาตรสี่ใส่ของ สลับกันไปในลักษณะ อย่างนี้(เฉพาะช่วงหน้าวัด) และช่วงนี้มีสมณะ ฆราวาสให้ญาติโยมตักบาตร โดยตระหนักรักษาสีง แวดล้อมคือ ให้หลีกเลี่ยงการนำของบริโภคที่ผลิต จากโรงงานอุตสาหกรรมมาตักบาตร เช่น นมกล่อง ขนมขบเคี้ยว น้ำขวดใส่สี ฯลฯ เปลี่ยนเป็นผลไม้ อาหารไทยๆ ขนมไทยๆ ปรากฏว่าญาติโยมให้ ความร่วมมือ เพราะมีใจรักสิ่งแวดล้อม ปรับ พฤติกรรมกันได้ง่าย...ขออนุโมทนา...สาธุ

คำฝากปิดท้าย

ที่สุดเราต้องจากโลกนี้ไป เพื่อความ เบิกบานสบายใจต้องรู้จักแบ่งปัน

ที่สุดเราต้องอยู่ในโลกของความเป็น จริง เพื่อปัญญารู้ยิ่ง ต้องรีบออกจากโลก ของความฝัน

ที่สุดเราต้องหยุดยืนอยู่โดยตน เพื่อ เข้มแข็งอดทน ต้องฝึกฝนเพียรพยายามอย่าง มุ่งมั่น



สมณะร้อยดาว ปัญญาอุทโธ

ปฐมมโศก

ประจำเดือน ธันวาคม ๒๕๔๘

สิ่งที่้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ที่บ้านซาซุซุ เมืองเซโฮ ซึ่งจัดเป็นงานประจำปีของชาวอโศก ชุมชนของงานคือตลาดซาซุซุฮะ แต่ปีนี้ที่จัด งานนี้ ได้ต้อนรับชาวอโศกคนใหม่ในพื้นที่เป็น อย่างดีทั้งใกล้และไกล แต่ส่วนใหญ่จะหวั่นไหว ไหลมาชมงานขึ้นป้ายสินค้ากันหลายหมื่นคน ปรากฏว่าออกต่อๆกัน ภาวะเสื่อของงานปีใหม่นี้ ผู้คนที่มาชมงานส่วนใหญ่จะหนีไป

ชุมชนปฐมมโศก ได้ต้อนรับทานุมนิติธาก สตาบับนุญนิยม ให้จัดซื้อสินค้าตามความ เหมาะสม ตำแหน่งงานโดย คุณช่วยบุญ ชันทวิช ศึกษ ผู้ชำนาญกาพิเศษ มาจำหน่ายที่ตลาด ซาซุซุฮะ

พฤ.๑๕ เวลา ๐๔.๐๐ น. นักเรียน ม.๓ ทั้งหมด ครู ม.วช. บางส่วนไปเพื่อเตรียมงาน

พฤ.๒๒ เวลา ๐๔.๐๐ น. นักเรียนลัมมา ลิกขาและครูที่เหลือทั้งหมด เดินทางไปร่วมงาน เข้าค่าย ยอส. “ยุวชนอโศกสัมพันธ์”

พ.๒๘-ศ.๓๐ ชาวมุขมชนและญาติธรรม เดินทางสู่บ้านราชา

วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ เป็นวันพ่อ แห่งชาติ และปีนี้ทางราชการจัดงานยิ่งใหญ่กว่า ทุกๆปี เพราะองค์ในหลวงทรงครองสิริราชย์ สมบัติถึง ๖๐ ปี นับเป็นบุญของพลกนิกรชาว ไทยที่อาศัยใต้พระบารมีของพระองค์ จึงมี ความผาสุกอยู่ทุกวันนี้

ด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณดังกล่าวมานั้นชาวอโศกจึงได้จัดโรงบุญขึ้นทั่วประเทศ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล ชุมชนปฐมมโศก และเครือแห่วมจัด ดังนี้

๑. บริเวณด้านหน้าชุมชน ได้รับความร่วมมือหลาย ฝ่าย ทั้งนายก อบต. คุณชนัญญา บุญมี กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน พาลูกบ้านมาตั้งร้านแจกอาหารกันหลายร้าน

๒. ร้านพึ่งปฐมพร (แม่กระต่าย)

๓. ร้านขวัญมัน

๔. ร้านหิ้งห้อย

๕. ตลาดไร่สารพิบ

๖. บ้านนิยมลาลี วิจิตรวิสกน

๗. ร้านมังลวีร์ดินครปฐม(มร.ฐ.)

โรงพยาบาลนครปฐม ได้จัดรถตรวจรักษา สุขภาพ ฟรี นอกสถานที่ มาบริการในงานนี้ด้วย

บุญคุณต่อองพุดแทน

พฤ.๑ เวลา ๐๔.๐๐ น. สมณะเด่นตะวัน นรวีโร สมณะหินกลั่น ปาสาณเลโข พาคณะ ๓๕ ชีวิตไปท้อ.แปดริ้ว เพื่อโปรดญาติพี่น้อง และ ตั้งโรงบุญที่โรงเรียน วัดผาณิตาราม ซึ่งในอดีต ท่านเคยเป็นครูสอนอยู่โรงเรียนแห่งนี้ ลูกศิษย์ เพื่อนครู ต่างดีใจมากที่อาจารย์พาคณะมาเยี่ยม เยียน มีผู้มาร่วมงาน ๒๐๐ คน บรรยากาศ สนุกมาก

-โรงบุญที่บ้านโพธิ์สง่า อ.กุ่มภวาปี จ.อุดรธานี โดยนิมนต์สมณะลือคม ธัมมกิตติโก สมณะนาไท อิศสรชโน ถือโอกาสทำบุญเนื่อง ด้วยการจากไปของแม่คุณวงศ์ศีล ครบ ๑๐๐ วัน ด้วย อีกแห่งของคนวัด(คุณปางดิน มหา-อุป) ณ บ้านห้วยทราย อ.โพธิ์พิสัย จ.หนองคาย สาธุ ผู้ให้ยอมเป็นที่รัก

ขอจารึกไว้ด้วยความทรงจำ แต่ โยมลำสิผู้สาลับ

ประมาถเถียงของวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๘ ร่างอันไร้วิญญาณของโยมลำสิ ได้นำมาตั้ง



บำเพ็ญกุศลที่ศาลาวิหาร ทางเจ้าภาพไม่ยอม
 ระบายจนแขก จึงเขียนป้ายว่า “ของดริบซ่อง”
 พวงหรีดที่แขกนำมาให้มีทั้งเป็นผ้าห่ม และ
 ดอกไม้ประมาณ ๔๐๐ ชิ้น ได้นำไปติดทั่วศาลา
 และเมรุ ส่วนบริเวณเมรุ ถูกตกแต่งด้วยผ้า
 ขาวดำ จัดเป็นรูปโบว์ ดอกไม้หลายหลากสี
 ประมาณ ๑,๐๐๐ ต้น ด้านโรงชยะ โรงปลัง
 งานทดแทน รอบบริเวณโรงพิน โรงครัว โรงหีด
 ถูกตกแต่งด้วยผ้าขาวดำ ตัวเมรุ จุดใดไม่สวย
 ถูกทำความสะอาดและทาสีขึ้นใหม่ นับว่างาน
 ศพนี้ จัดใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา

เจ้าภาพได้เตรียมของที่ระลึกให้แขกที่มา
 ร่วมงาน ๒,๐๐๐ ชุด แต่ละคืนมีหนังสือแจก
 ทุกวันโดยไม่ซ้ำเล่ม แสดงธรรมหน้าเป็นเวลา ๔
 คืน คืนแรกได้รับความเมตตาจากพ่อท่านสมณะ
 โพธิรักษ์ เจ้าภาพดีใจมาก คืนต่อมา แสดงโดย
 ส.ฟ้าไท สมชาติโก, ส.เสียงศีล ชาตวโร, ส.แก้ว
 สรณีย และส.เพาะพุทธ จันทเสฏฐ์ ก่อน

ประชุมเพลิง แสดงธรรมโดยส.ณรงค์ ชินธโร
 งานศพโยมลำลี ได้รับพระราชทานเพลิงศพเป็น
 กรณีพิเศษ



อา.๑๑ เวลา ๑๖.๐๐ น. พลตรีจำลอง
 ศรีเมือง เป็นประธาน และได้กล่าวไว้อาลัยโยม
 ลำลีด้วย เพื่อนสมณะ-สิกขมาตุ มาร่วมงาน
 ๒๕ รูป เขกมาร่วมงานพันกว่าคน (โยมลำลีจาก
 ไปด้วยโรคมะเร็ง อายุ ๗๖ ปี)

อา.๑๓ เวลา ๐๙.๐๐ น. ญาติผู้ใหญ่ รวม
 ทั้งลูกหลานของโยมลำลี พร้อมใจปรึกษาหารือ
 ตกลงกัน เพื่อสืบสานงานบุญของแม่ ดังต่อไปนี้

๑.บ้านทรงไทย ที่โยมลำลีเคยอยู่ ให้ส่วน
 กลางใช้ประโยชน์ตามความเหมาะสม ให้ชื่อบ้าน
 ว่า “อนุสรณ์สถานคุณแม่ลำลี วิจิตรโสภณ”

๒.ทำบุญเลี้ยงชาวชุมชนทั้งหมด เหมาร้าน
 มร.ฐ.(มังสรวิตินครปฐม) ทุกวันอาทิตย์ของต้นเดือน

๓.ตั้งกองทุนแม่ลำลีขึ้น เพื่อมีส่วนร่วมทำ
 บุญกิจกรรมต่างๆของชาวโศก โดยผ่านการ
 พิจารณาของคณะกรรมการ และปวารณาให้การ
 รักษาสมณะ สิกขมาตุผู้อาพาธทั้งหมด

๔.งานมหาปวารณาของทุกปี โยมลำลีจะ
 ถวายสังฆทานใหญ่ ลูกๆยินดีปฏิบัติภารกิจนี้ เพื่อ
 ทดแทนคุณด้วยกตัญญูทุกเวทิตา

๕.ทาวน์เข้าสู่ทั้งหมด ๖ ห้อง ที่โยมลำลี
 เก็บค่าเช่าประจำ ขอยกให้ส่วนกลาง กรรมการ
 ชุมชนบริหารจัดการตามสมควร



งานพระราชทานเพลิงศพ เป็น
กรณีพิเศษ คุณแม่สำลี วิจิตรโสภณ
๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ ณ เมรุปรุหมโตไคก

เสร็จจากประชุมเพลิงโยมสำลี ต้นไม้
ประมาณ ๑๐๐๐ ต้น ผ้าห่มที่เป็นพวงหรีด
๒๐๐ ผืน ผ้าขาวดำ ใช้ประดับทั้งหมด และ
อื่นๆอีกมากมาย ขอมอบให้เป็นสมบัติของศาสนา
ขอสาธุต่างๆ ๓ ครั้ง กับกุศลเจตนาของบรรดา
ลูกๆโยมสำลีที่ได้พร้อมใจกันสืบทอดงานบุญ
ของคุณแม่ จัดได้ว่า ลูกมีดวงตาเห็นธรรม ได้
รับมรดกอันเป็น“อาริยะ”จากแม่ ซึ่งนำอนุโมทนา
สาธุยิ่ง

โครงการวิจัยพลังงานทดแทนของโยมเฉลิม
ใจเดียว และคณะ เมื่อประสบความสำเร็จแล้ว
มีหน่วยงานราชการและเอกชนพากันมาชมและ
เป็นกำลังใจให้ ให้สู่ความสำเร็จเป็นรูปธรรมที่
ชัดเจน จนถึงตั้งเป็นโรงงานมาตรฐานสากล
เพื่อเป็นประโยชน์ต่อสังคมต่อไป

เหตุการณ์ทั่วไป

พฤ.๑ คุณอัจฉริยา วัชรเนตร ครูใหญ่

โรงเรียนรุ่งอรุณ พานักเรียน ป.๖ มาประมาณ ๖๐ คน เพื่อศึกษาเยี่ยมชมวิถีพุทธ

อา.๔ ส.ชาตวโร รับกิจกรรมนี้เข้าร่วมประชุมกับผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี และข้าราชการหลายฝ่าย เรื่องเกษตรอินทรีย์ที่ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน

จ.๕ ทีมงานเพื่อนช่วยเพื่อนเยี่ยมเกษตรกรที่ประสบความสำเร็จ ทำนาไร้สารเคมี บ้านลำตาบลโพธิ์ชัย อ.อินทร์บุรี ได้ถ่ายวิดีโอไว้ตลอด

จ.๑๒ ส.ชาตวโร รับกิจกรรมนี้แสดงธรรมที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำ อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

ส.๑๐-จ.๑๒ น.พ.แสนดิน และคณะ ไปร่วมงาน “โฮมโฮพาธิ” ที่บ้านราชฯ



อ.๑๓-พ.๑๔ ส.นาไท และคณะ เดินทางไปร่วมประชุม พพด. และทำบุญลอมข้าวที่สังฆสถานหินผาฟ้าน้ำ ชัยภูมิ

อา.๑๘ ส.ชาตวโร รับกิจกรรมนี้จากรองผู้ว่าฯ จ.สิงห์บุรี และเกษตรจังหวัดปรีक्षा

หารือเรื่องเกษตรอินทรีย์ต่อที่ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน
พฤ.๒๒ ไปร่วมงานศพคุณกิ่งพร สุขคำ อดีตคนวัดสันตติโศก ที่วัดหนามแดง อ.เมือง จ.สมุทรปราการ และฌาปนกิจศพวันที่ ๒๕ ธันวาคม เวลา ๑๖.๐๐ น. อายุ ๖๐ ปี จากไปด้วยโรคมะเร็ง

อา.๒๕ กิจกรรมนี้ที่บ้านคุณมนทิวรา ตยิวชะระพงศ์ มีสมณะ-สิกขมาตุไปร่วม ๗ รูป

กิจวัตร

กิจกรรมนี้ที่ศูนย์พุทธเมตตาธรรม ทุกวันเสาร์ ๓,๑๐,๑๗,๒๔ ส.สรณียो รับประจำ

วันอังคาร สมณะ-สิกขมาตุ ประชุมอภิปรายธรรมตอนบ่าย

วันจันทร์ตอนเช้า เวลา ๐๗.๐๐ น. ประชุมคณะกรรมการชุมชน

วันพุธ เวลา ๑๖.๐๐ น. ประชุมคณะครู



การประชุมคือการปฏิบัติธรรมอีกประการหนึ่ง พระพุทธเจ้าตรัสสรรเสริญอนิสงสัยของการประชุมว่า ทั้งตนเองและหมู่ผู้ความเจริญได้ เพราะหวั่นประทุษกันเนืองนิจ (พ่อท่าน)

 *สมณะกรรมกร กุสโล*

ศิระขอโศก

ประจำเดือน ธันวาคม ๒๕๔๘

เดือนนี้ เป็นเดือนแห่งมหาบุญมหากรุณา ๕ ธันวาคมมหาสงกรานต์ ชาวชุมชนร่วมร่วมนำปวงบุญกุศลชายแห่ ขีดโศกบุญใหญ่ใหญ่และโศกบุญย่อยๆ ไปทูลถวายที่วัดที่ชุมชน ๒๐ แห่ง หลายวัน เพื่อกำล้างพลังต้องหม่นเวียน

พิเศษสุดวันนี้ พ่อปีนี้ ฐานหนึ่งน้ำใจเปิดขายสินค้าราคาถูกกว่าทุกแห่ง และขายต่ำกว่าทุกอิกบางส่วน มีลูกค้าใกล้เคียงมาจับจ่ายซื้อของวันกว่าคน จึงต้องปิดประตูร้าน โดยแยกประตูและขีดขอบให้เข้ากลุ่มละ ๕๐-๑๐๐ คน แต่สะดวกให้เวลาในภาวเสื่ออกซื้อสินค้า ๑๕ นาที เป็นวันที่เป็นปี่สัมพันธ์ทั้งชุมชน ที่ได้ทำบุญถวายในหลวงของเธอ

นิสิต ม.วช. และนักเขียน สส.๒ ร้อยหนุ่มสาวพลังสูง แยกข้าวหน้าหน้า ๕๐ กก. ขึ้นรถสองแถวหนอชี่ อีก ๑๒ คันกว่า เตยยืมส่งไปภาคใต้ เขามีตวันรุ่งขึ้น แม้แสนเหนื่อยล้า แต่สุดอิมใจ

คนสองงานบุญลอมข้าว ได้รับความกรุณาอย่างมากมายจากพ่อท่าน (และปี่ฆมาสมณะ) มาบิณฑบาตในชุมชน และเทศน์ที่อณนนั้น บิณฑบาต



ลานน้ำ (ดินแดนเชื่อมต่อระหว่างโขงลงคุน-บุญถ่มและธรรมธรรม)

ถ้าปีหน้าได้ข้าว ๑๐๐ ตัน ตามคำขอร้องพ่อท่าน คงมีธรรมะพิเศษส่งมาคุน เพียงขอคำสั่งพลมาอยู่ช่วยปลุกข้าวกันนี้ให้มากอุตม-การณี่มีศรามาครบพร้อมบิณฑบาตนี้ แต่เขาตกคำสั่งพลเท่านี้ ผู้มีศีลที่ยังไม่มา ขอให้มาเถิด

ธรรมะดีเยี่ยมกลุ่มเครือแห

พฤ.๑-จ.๕ ส.ผีนฟ้า อนุตตโร (และชาวชุมชนส่วนหนึ่ง) ไปกิจนิมนต์ประชุมกลุ่มชุมชนต้นแบบ และแวะเยี่ยมโรงเรียนที่อ.นาเชือก และอ.บ้านจาน จ.มหาสารคาม

อา.๑๑-จ.๑๒ ส.เด็ดขาด จิตตสันโด และพระอาคันตุกะชุมชน พร้อมด้วยชาวชุมชนส่วนหนึ่ง ไปร่วมงานมหกรรมกูดินฟ้า ที่ศูนย์ร้อยเอ็ดฯ สมทบกับ ส.ถ่องแท้ และ ส.ผิว ลัญจระจากศูนย์ศรีโคตรบูรธนา ตลอด ๑ เดือน ๒ วัน ส.กำแพงพุทธ สุพล รับกิจนิมนต์ไปเครือแหสุรินทร์-เชียงใหม่ และบ้านราชา

กิจกรรมภายใน

พฤ.๑, ศ.๑๖ สมณะลงป่าตีไม้กัที่โบสถ์ ลิกขมาตุประชุมที่เขตหญิง

ส.๓ นักเรียน สส.๒ ม.๓ ช่วยโรงบุญร้าน มังสวิวัติ ศิษย์เก่าในตัวเมือง

อา.๔,๑๑,๑๘ ตรวจศีลทั้งชุมชน

จ.๕ สมณะ ลิกขมาตุ ร่วมบิณฑบาต งานเฉลิม ที่อบต. บ้านกระแซง

-โรงบุญรวม(ลูกชายแห) บริเวณข้างๆ นอกบ้านหนึ่งน้ำใจ

-ขายสินค้าเท่าทุน และต่ำกว่าทุน ในร้าน

หนึ่งน้ำใจ

-โรงพยาบาลจิตธรรมกลุ่มศรีสะเกษ ที่ศาลากลางจังหวัดศรีสะเกษ

อ.๒ โรงพยาบาลที่ รพ. กันทรลักษ์

อ.๖,๑๓,๒๐ ประชุมบวร

พ.๗ โรงพยาบาลสันนิบาต ณ ศาลากลางจังหวัดศรีสะเกษ

พฤ.๑๕ นักเรียน สส.๒. ม.๓ เดินทางเข้าค่ายเตรียมงานปีใหม่ที่บ้านราชา

อ.๒๐ ประชุมรวมสมณะ - ลิกขมาตุ

พฤ.๒๒ ส.เด็ดขาด จิตตสันโดส ส.ล็กเล็ก จุลลคัมภีโร พระอาคันตุกะสุดไทย และชาวชุมชนส่วนหนึ่ง ไปร่วมงานศพ นายประกิจสิงห์ชาติ ที่บ้านกระแซง และนำมาฌาปนกิจ ณ เมรุธรรมชาติคีรีชะอโคก

-นักเรียน สส.๒. ทั้งหมดเดินทางเข้าค่ายยอส. ที่บ้านราชา

ศ.๒๓ หัวหน้าพรรคเพื่อฟ้าดิน ไปเป็นวิทยากร ที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำ จ.กาญจนบุรี

จ.๒๖ งานศพพ่อใหญ่กลิ่น ปัญญาชาติ ญาติธรรมเก่าแก่ อายุ ๘๐ ปี จากบ้านทุ่งใหญ่ ลังลูกหลานก่อนตายต้องมาเผาที่คีรีชะอโคก จึงเป็นเหตุนำพาผู้คนจาก ๓ หมู่บ้าน ร่วม ๑๐๐ ชีวิตมาพบธรรมะชาวอโคก

อ.๒๗ นิลิต ม.วช. นักเรียนสส.๒. และนร.นกรกระจาบร่วมรับขวัญธรรมจากพ่อท่าน ที่บ้านราชา

พฤ.๒๙ โรงสี่ข้าวคีรีชะอโคก ส่งข้าว ๑๒ ตันกว่า ช่วยพี่น้องภาคใต้ ที่ประสบอุทกภัย ในนามสถาบันบุญนิยม

ศ.๓๐-๓๑ สมณะ-ลิกขมาตุ และชาวชุมชนทยอยไปงานปีใหม่ที่บ้านราชา (คงเหลือ ส.แก่นหล้า ส.ชุ่มบุญ และพระอาคันตุกะขุน อยู่ดูแล

พุทธสถาน และชาวชุมชนที่หมุ่นเวียนกลับมาทำงานด้าน กสิกรรมและอื่นฯ)

ต้อนรับผู้มาเยือน

พฤ.๑ (และทุกวันพระ) ญาติธรรมใกล้ เคียงและในเมืองมาทำบุญอาหาร และฟังธรรม ก่อนฉัน

ศ.๒ คณะครู - นักเรียน และผู้นำชุมชน จาก ร.ร. ห้วยสระภูมิ อ.ขุขันธ์ จ.ศรีสะเกษ ๗๕ คน

ส.๓ นักเรียน กศปบ. จากมหาวิทยาลัย ราชภัฏศรีสะเกษ เอกพัฒนาชุมชน (มาศึกษาการ สร้างชุมชนเข้มแข็ง และเศรษฐกิจพอเพียง) ๔๕ คน

พฤ.๘ เจ้าหน้าที่ ธ.ก.ส. และเกษตรจาก จ.สุพรรณบุรี (มาศึกษาเกษตรอินทรีย์ และน้ำส้มควัน ไม้) ๓๐ คน

-คณะครูและนักเรียนจาก จ.สุรินทร์ ๖๕ คน

-กลุ่มผู้นำชุมชน และนายก อบต. จ.อุดร ธานี (อ.น้ำโสม) ๔๕ คน

ส.๑๐ พ่อท่าน และปัจฉาสมณะ กรุณามาร่วมงานบุญลอมข้าว

อา.๑๑ นิลิตเคียงดิน ชาติบุญนิยม (และทีมงาน) มาสอนนักเรียน สส.๒. ทำผลិតภัณฑ์ชะล้าง โดยบูรณาการศึกษากับสาระวิชาวิทยาศาสตร์ และช่วยกันผลิตเป็นสินค้าชุมชนร่วมงานตลาด อาริยะด้วย

ส.๑๗ เครือแหกกลุ่มกสิกรรมไร้สารพิษ มาประชุมสรุปงานโรงพยาบาล และเตรียมงานปีใหม่ที่ตลาดอาริยะ

อา.๑๘-พฤ.๒๒ ส.พอจริง สัจจาโสภ ส.ใต้ดาว เหมฐานักขัตโต และส.ล็กเล็ก จุลลคัมภีโร เดินทางจาก พุทธสถาน ภูผาฟ้า น้ำ เวะมาพักค้าง และร่วมสมทบกับ

ส.หิณกลั่น ปาสาณแลไข ซึ่งนำคณะครู และนักเรียนลั้มาอาชีวลีกขาปฐมอโศก จัดค้ายอาชีวะลั้พันธมิตร ครั้งที่ ๑ ระหว่างศิระชะอโศก และปฐมอโศก กอนเดินทงเข้าบ้านราชฯ

พ.๒๑ มูลนิธิรักษ์ไทย จ.อุบลราชธานี นำผู้คักษาตุงานจากประเทศกัมพูชา มาตุงาน (เน้นด้านสภษารณสุข) จำนวน ๑๕ คน

พถ.๒๒ กลุ่มผู้นำชุมชน จาก จ.หนองบัวลำภู (ตุงานด้านการสร้งชุมชนเข้มแข็งและเศรษฐกิจพอเพียง) จำนวน ๖๐ คน

ศ.๒๓ คณะครู และนักเรียน จาก อ.ภูสิงห์ จ.ศรีสะเกษ (ตุงารสธิตทำปุ๋ยชีวภาพ) จำนวน ๖๐ คน

-คณะครู และนักเรียน จาก ร.ร.บ้านสะอาด อ.เดชอุดม จ.อุบลฯ ๕๕ คน

ศ.๒๓-อา.๒๕ นักคักษานานาชาติ จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น คักษาแลกเปลี่ยวัฒนธรรม จำนวน ๙ คน

พ.๒๔ ส.ลัจจเปโม่ และคณะ มาจากทักษินอโศก แวะเยี่ยม พักค้ำ กอนเดินทงไปบ้านราชฯ

พถ.๒๙ พลเอกปริษา เอี่ยมสุพรรณ และ ผอ. ศูนย์คุณธรรม นำคณะมาประเมินผลศูนย์บุญนิยมลีกขาศิระชะอโศก พักค้ำกอนไปบ้านราชฯ

-กลุ่มศิษย์เก่า สส.ษ. แวะเยี่ยม และพักค้ำกอนไปบ้านราชฯ

งนอบรม หลักสูตรคนสร้งชาติ (ครั้งที่ ๗๕)

พถ.๑-จ.๕ นักเรียนจาก ร.ร. กันทรลักษ์ วิทยา อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ จำนวน ๒๐๘ คน รวมพี่เลี้ยงที่ผ่านการอบรมฯ ไปแล้วมา

ช่วย ๑๐ กว่าคน ครั้งนี้้นักเรียน สส.ษ. ม.ปลายทุกคนเป็นแม่งาน

งนอบรม หลักสูตรคนพอเพียง สู่ระบบเกษตรอินทรีย์

รุ่นที่ ๒ พ.๗-จ.๑๑ กลุ่มเกษตรกรแกนหลัก จาก อ.ขุขันธ์ อ.ราชไพ์ไศล อ.อุทุมพร อ.บุญทริก จ.ศรีสะเกษ ๒๐ กว่าคน

รุ่นที่ ๓ อ.๑๓-ส.๑๗ กลุ่มเกษตรกรโครงการแก้ปัญหาคความยากจน จากอ.เบญจลักษ์ ในความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ สปก. จ.ศรีสะเกษ ๑๙ คน

รุ่นที่ ๔ อ.๒๐-ส.๒๔ เป็นช่วงล่ำดับเวลาการอบรมของกลุ่มผู้นำชุมชน จาก ๕ จังหวัดภาคใต้ แต่เกิดอุทกภัยอย่างมากทางภาคใต้ ทำให้ผู้เข้าอบรมจาก จ.สงขลามาไม่ได้ มีผู้พอจะมาได้บางส่วนจาก จ.นครศรีธรรมราช จ.สุราษฎร์ธานี จ.พัทลุง และจ.ชุมพร รวม ๒๕ คน และต้องรีบเดินทงกลับกอน ๑ วัน แต่ยืนยันประทับใจมาก จะกลับมาอีกพร้อมกลุ่มจาก จ.สงขลา ที่ยังไม่ได้มาอบรม

ข้อคิดสะกิดธรร

สำนคคีเป็นบูรณาการ

สำนคคีประกอบด้วย

เขานวกเขานวกเรา

๑ คน ทำเป็นสำนคคีไปได้

แต่ ๑ คน ทำลายสำนคคีได้

 ธิภษมาตุงองพราย ขวอหินฟ้า

ศาลือโศก

ประจำเดือน ธันวาคม ๒๕๔๘

ในช่วงเดือนนี้ เป็นบรรยากาศของโรงบุญ บังสวริตติที่ช่วยกันจัดขึ้น ถวายเป็นพระราชกุศล เนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษาแด่องค์พระเจ้าอยู่หัว ซึ่งพวกเราพยายามทำกันด้วยความตั้งใจ เพราะเข้าใจชัดเจนแล้วว่า สิ่งที่เราได้ช่วยกันทำนี้เป็น บุญแก่โลกและสังคม แล้วก็ยังเป็นประโยชน์ต่อตัว พวกเราเองอีกด้วย พวกเราจึงช่วยกันทำอย่าง คึกคักกระฉับกระเฉง ตั้งแต่ทำความสะอาดสถานที่ ล้างภาชนะถ้วยชาม ตั้งเต็นท์ จัดเก้าอี้ เยียนป้าย เชิญชวน และนำรถไปประกาศโฆษณา ใครที่มีจิต เป็นกุศล จะมาร่วมกิจกรรมกันก็จะได้มากัน

เหตุการณ์ประจำวัน

พ.ศ.๑ ทำบุญลอมข้าว พี่น้องร่วมใจ รักษา วัฒนธรรมไทย พัฒนาจิตวิญญาณ บ-ว-ร

พ.ศ.๑-ศ.๑๖ สมณะและพระอาคันตุกะ ลงอุโบสถทบทวนพระปาติโมกข์เสร็จแล้ว สมณะ ประชุมอภิปรายนิยธรรมต่อ

ส.๓-อา.๔ รวมแรงช่วยกันอุข้าว นวด ข้าวแบบโบราณ ฟืนฟู่ประเพณีไทย(ลงแขก)

จ.๕ แจกอาหารมังสวิรัตติโรงบุญ ๕ ธันวาคม มหาราช ถวายเป็นราชกุศล ที่บริเวณร้านค้า หน้าพุทธสถาน มีผู้มาร่วมประมาณ ๑๐๐ คน ภาคค่ำชาวชุมชนและนักเรียนสส.ศ.ไปร่วมงานพิธี ถวายพระพรชัยแด่ในหลวง ณ ที่ว่าการอำเภอ ไผ่ศาลี

อ.๖-อา.๑๑ ด.ช.ทศพร ตระกูลธรรมกุล นักเรียนสัมมาสิกขาศาลือโศกชั้นมัธยมปีที่ ๑ ไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลสวรรคประชารักษ์

เนื่องจากโรคปอดอักเสบ หลังจากการรักษาตัวที่ โรงพยาบาลไพศาลีแล้ว อาการไม่ดีขึ้น

อา.๑๑ สมณะเพื่อพุทธ ชินโร นำสมณะ พระ ลิกขมาตุ และญาติธรรมจำนวนหนึ่งรถตู้ ไปกิจนิมนต์ที่บ้าน ร.อ.วิเชียร อัมพูช ที่บ้านช่อ กระถิน ต.หนองปลิง อ.เมือง จ.นครสวรรค์

จ.๑๒,๑.๑๓ ชมรมผู้ประสานพลังแผ่นดิน ท้องถิ่น ท้องที่สามัคคี อ.ชนแดน จ.เพชรบูรณ์ จำนวน ๑๐๐ คน/วัน ขอมาศึกษาดูงานวิถี ชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง ในโครงการพลังแผ่นดิน ขจัดสิ้นยาเสพติด

อ.๑๓ ประชุมประจำเดือนชาวชุมชนศาลี โศก ประจำเดือน ธันวาคม ๒๕๔๘



-นักเรียนสัมมาสิกขาชั้นมัธยมปีที่ ๓ จำนวน ๑๕ คน เดินทางไปบูรณาการวิชาเตรียม งานตลาดอารียะ ที่ชุมชนราชธานีโศก



อ.๑๓-พ.๑๔ ตัวแทนชุมชนศาลือโคก ๓ คน เพชรพวงมณี ๕ คน เดินทางไปร่วมงานโครงการพลังกูดินฟ้าฟ้าไทยพันทาส งานทดลองข้าวครั้งที่ ๙ ณ ชุมชนหินผาฟ้าฟ้า ชัยภูมิ

พฤ.๑๕ ประชุมคณะกรรมการสหกรณ์กูดินฟ้าฟ้าจำกัด สมณะเน้นแก่น พลานีโก เป็นที่ปรึกษา

-อาจารย์ ๑ และสมณะพุทธสถานภูผาฟ้าฟ้า รวม ๓ รูป และญาติธรรมรวม ๓ คน มาพักค้างคืน ๑ คืน แล้วเดินทางต่อไปกิจกรรมที่เพชรพวงมณี กำแพงเพชร

พฤ.๑๕-ศ.๑๖ สมณะเพื่อพุทธ ชินธโร นำสิกขมาตุ ๒ รูป พร้อมญาติธรรมไปงาน



กิจกรรมนิตบ้าน คุณภฤช-คุณรัชนี้ อาทิตย์แก้ว ที่ชุมชนเพชรพวงมณี

ส.๑๗-อ.๒๐ งานรวมเข้าทำก้อนเห็ด งานรวมบ้ายกิจกรรมทำแปลงผัก ช่วงคำซ่อมละครงานปีใหม่

อา.๑๘ ประชุมคณะกรรมการผู้บริหารชุมชนศาลือโคกเป็นวาระพิเศษ

จ.๑๙-อ.๒๐ ประสานงานกับเทศบาลอำเภอไพศาลี ขอจัดทำสำมะเนคร้วสมาชิกชุมชนบุญนิยมศาลือโคก

พ.๒๑ นักเรียนสัมมาสิกขาศาลือโคก ชั้นประถม มัธยมปีที่ ๑, ๒ และมัธยมปลาย พร้อมทั้งนิสิตม.วช.เดินทางสู่ราชธานีอโศก เพื่อร่วมเตรียมงานตลาดอาริยะปีใหม่'๔๙

พฤ.๒๙ สมณะ พระอาคันตุกะ และญาติธรรม จำนวน ๑ คันรถหกล้อ เดินทางสู่พุทธสถานราชธานีอโศก เพื่อร่วมงานตลาดอาริยะปีใหม่'๔๙

ข้อคิดสุดท้าย

เฝรชฎิกิบุญนิยมคนจนรู้จักพอเฝรชฎิกิบุญนิยม คนรวยไม่รู้จักพอ เป็นความจริงซึ่งต้องพิสูจน์

 สมณะเน้นแก่น พลานีโก

สีมาอโศก

ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๔๘

ชั้นวามหาสาข เป็นเดือนแห่งโรงเรียนประถมศึกษา แยกอาหามังสวิวัตติ สีมาอโศกแยกกันไปแยก ๘ แห่ง เป็นเดือนแห่งกาชชวมัตว์ของยุวชน ชาวอโศก เป็นเดือนสุดท้ายของปี ฮาภาศ หนารเย็น ชาวสีมาปฏิบัติธรรมไปอย่างเย็นๆ ตามประสาเมืองเล็ก ๆ

เหตุการณ์ทั่วไป

พ.๑ สม.หยาดพลี อยู่โป่งแดงกับคุณ พลังคำ รอนักเรียนกับผู้ใหญ่ชาวสีมา ไปมัด และหอบข้าวกลับพุทธสถาน สม.นวลน้อม อยู่ ขามสะแกแสงกับแม่เมือง มัดข้าวที่เหลือหอบ ออกตาก และคอยพลิกฟ่อนข้าว ร่วรงาน แจกอาหารโรงบุญ ๕ ธันวาคม วันที่ ๒-๓ คุณสังัด (พอคาว) คุณยง คุณเอื้ออภัย โอม (ไม้แก้ว) และนักเรียนไปขามสะแกแสง เตรียมอาหาร มังสวิวัตติแจกโรงบุญ ๕ ธันวา

ศ.๒ แจกอาหารโรงบุญ ๔ แห่ง ที่โรงพยาบาล ขามสะแกแสง นำโดยพ่อหวง ศรีสุขวัฒน์ และ คุณเอื้ออภัย ที่มังสวิวัตตินครราชสีมา(มร.ส.) นำ โดย คณะ นิสิต ม.วช. และนักเรียน สส.ม. ที่ โรงพยาบาลมหาสารคาม นำโดยแม่อ้วน(ใจกลาง) ที่ โรงเรียนบ้านหนองแห่น นำโดยคุณตั่ว(เย็นใส) ทุกแห่งมีนักเรียน สส.ม. ไปร่วมแจกด้วย

ส.๓ แจกอาหารโรงบุญฯ ที่บ้านคุณละม่อม (น้องสาวคุณเอื้ออภัย) ที่บ้านขามสะแกแสง นำ โดยพ่ออินทร์ แม่เต็ม และญาติคุณอำนวย (เอื้ออภัย) ้วยรุ่นกลุ่มก่อร่างสร้างบุญไปร่วมด้วย เลิกงาน สม.นวลน้อม รับกิจนิมนต์ไปเยี่ยมแม่ น้อย ที่พิมาย ก่อนกลับพุทธสถาน ส.คำจริง ลัจจาสโก กลับจากงานอบรมฯ ที่วังน้ำเขียว

อ.๔ แจกอาหารโรงบุญฯ ที่บ้านหนองแห่น นำโดยคุณอัมพร ดอนวิชา และกลุ่มก่อร่างสร้าง บุญ นักเรียน และผู้ใหญ่ทั้งสีมา จนดี เกื้อกูล ไปร่วมด้วยช่วยกัน ส.สร้างไท ปณิโต ไปเยี่ยม ญาติที่บ้านบุง คุณภมลไปส่ง

จ.๕ เข้าแม่อ้วน (ใจกลาง) และคณะไปแจก อาหารโรงบุญฯ ที่ อบต. หนองบัวศาลา เย็น ชาวสีมาอโศกทั้งเกื้อกูล-จนดี-สีมา และนักเรียน สส.ม. ไปร่วมเดินเทิดพระเกียรติฯ ที่ อบต. หนองบัวศาลา คุณน่านอมนำนักเรียน ๘ คน ไปแจกโรงบุญ ที่บ้านกะลัง จ.บุรีรัมย์ ส.นาหุ่ม กัสสโก ไปฉันทตาทหารด้วย

อ.๖ สม.หยาดพลี และคุณสังัด นิมนต์ ส.คำจริง ไปตรวจแผลที่ปาก ปรากฏว่าร้อนใน -สม.นวลน้อม นำนักเรียนทั้งหมดตรวจศีล และเรียนพระพุทธานุสา ส่วนผู้ใหญ่ให้ตรวจ กันเอง

พ.๗ คำประชุมนักเรียนเตรียมการแสดง ปีใหม่

ศ.๘ ประชุมชุมชนประจำเดือน ตกกลางสร้าง ที่พักหญิง ทำระบบแทงก์น้ำ ทำโรงปุ๋ย มีชาวเมฆา อโศกร่วมด้วย

ส.๑๐ ทำวัตรเช้า สมณะ ลิกขมาตุ แสดง ธรรมเรื่อง “พลังสามัคคีรวม”

บ่าย ประชุมใหญ่พรรคเพื่อฟ้าดิน สาขา ๓ จ.นครราชสีมา ผู้มาลงทะเบียนกว่า ๘๐ คน

วันนี้ได้ทำบุญฉลองหอระฆังที่ใช้งานได้แล้ว แม่ยังไม่เรียบร้อย สำนักงานชั้นล่าง ใช้งานได้ เป็นห้องสมุด(กำลังจัด) ห้องธุรการกำลังต่อสายไฟ โทรศัพท์ ห้องส่งวิทยุชุมชน จะเป็นห้องตัดต่อ ซีดีด้วย แต่ยังไม่เรียบร้อย

อา.๑๑ สม.หยาดพลี สม.นวลน้อม และ ญาติธรรมชาวสีมาอโศก ๑ รถตู้ ไปร่วมงาน พระราชทานเพลิงศพ แม่ลำลี วิจิตรโสภณ ที่

ปฐมอโศก

-สม.กล้าข้ามฝัน และโยมแม่ พร้อมน้องชาย มาพักค้างด้วย

-ส.นานุ่ม สม.เป็นหญิง และคณะ ไปรักษาตัวด้วยการฝังเข็มที่ขามสะแกแสง

-ภิกษุณีเหมือนหมายมาเยี่ยม ส.น่านฟ้า สุขฉานโน คุยกับญาติโยม

จ.๑๒ คุณบุญญานารถตั้งจากบ้านราชาฯ มารับสม.กล้าข้ามฝัน และคณะ ส.พันเมือง ภาทันโต ไปด้วยพร้อมไม้กวาดอ่อน คุณกมลไปร่วมประชุมพรรคเพื่อฟ้าดิน สาขา ๑๐ จ.ชัยภูมิ (หินผาฟ้าน้ำ) เป็นงานบุญลอมข้าวด้วย สีสมาฯ ได้สมาชิกใหม่อีก ๑ คน พ่อท่านให้ชื่อว่า ร้อยแหล่งหล้า ชื่อเล่นว่า จอมเจ บุตรชายคุณพิชัยและคุณทองอินทร์(รอนแสง)

อ.๑๓ ตรวจศีลแบ่งกลุ่มไปตามที่พักสมณะสิกขมาตุ

พ.๑๔ ส.ธาตุดิน ปฐวีโรโส ส.ฟ้าแสง ปภาภิโร กลับมาจากภาคเหนือ เวชยันต์ตาทหาร ที่มร.ส. แล้วเข้าพุทธสถาน

พ.๑๕ ส.ธาตุดิน คุณส่องฟ้า นำนักเรียน ม.๓ ขึ้นรถไฟไปบ้านราชาฯ เพื่อไปร่วมกระบวนการบูรณาการ กับสัมมาสิกขา ม.๓ ทุกแห่ง

ศ.๑๖ บ่าย ฉาปนกิจศพ พ่ออินทร์ (พ่อคุณประจวบซึ่งเคยอยู่บ้านในชุมชน) ที่ลานหน้าเสาธง ศิษย์แก่นันท์ (ทองฟ้า) และสัมมาสิกขาฝ่ายชาย ช่วยกันก่อกองฟอน ส.แก่นเมือง เกตุมาลโก มาแสดงธรรมก่อนเคลื่อนศพ

ส.๑๗ แม่สมหวัง พ่อฝัน ขำโพธิ์ จากบัวใหญ่ มาทำบุญเลี้ยงอาหารวันคล้ายวันเกิด พ่อฝัน พร้อมกับคุณประจวบและญาติทำบุญเก็บกระดูกพ่ออินทร์

-คำประชุมวิสามันญ์ครู และนิสิต ม.วช.

จ.๑๘ ประชุมพิเศษนักเรียนชาย แล้ว

ประชุมวิสามันญ์ครูสัมมาสิกขา

-พระลักขิณ ซึ่งไปบวชอยู่ที่ไต้หวัน นำผู้ปฏิบัติธรรมชาวไต้หวัน ๕ คน มาเยี่ยมเยียน และพักค้าง ๑ คืน รุ่งขึ้น ไปฉันภัตตาหารที่มร.ส. แล้วไปศิริระอโศก

อ.๒๐ ส.นานุ่ม สม.เป็นหญิง และคณะ กลับจากการฝังเข็มที่ขามสะแกแสง คุณหนู (ไม้กล้า) และคุณเอื้ออภัยนำรถไปรับ

พ.๒๑ สม.หยาดพลี สม.เป็นหญิง ไปบ้านราชาฯ พร้อมรถส่งของ เช่น พริกแห้ง กลด ถั่วร่า เตรียมงานปีใหม่ คุณหนู(ไม้กล้า) คุณเอื้ออภัยไปส่ง

พ.๒๒ สม.นวนลิม คุรุ นิลิต และนักเรียน ส.ส.ม.ที่เหลือทั้งหมด เดินทางไปบ้านราชาฯ โดยรถไฟ เพื่อร่วมงาน ยอส.(ยุวชนอโศกสัมพันธ์) ซึ่งจะจัดขึ้นในวันศุกร์ ๒๓ - จันท์ ๒๖ นี้

อ.๒๗ นักเรียน และนิสิต ม.วช. รับขวัญธรรม จากพ่อท่าน ที่บ้านราชาฯ


พ.๒๘-พ.๒๙ ชาวสีมาฯ ชุดสุดท้ายไปร่วมงานปีใหม่ที่บ้านราชาฯ พร้อมสมณะ ๓ รูป เหลือ ส.น่านฟ้า ส.คำจริง และญาติโยมอีกกลุ่มหนึ่งอยู่ดูแลสีมาฯ ส.นานุ่ม เข้าโรงพยาบาลให้ออกซิเจน เพราะหายใจไม่คล่อง คุณหนาน้อม และคุณดูล คอยดูแล ส่วนหลวงพ่อบุญยังอยู่โรงพยาบาลมีลูกๆคอยดูแล

ศ.๓๐-จ.๒๓.ค.'๔๙ ร่วมงานปีใหม่ที่ตลาดอาริยะ'๔๙ ที่บ้านราชาฯ

ของฝากแด่คุณนี้

“ของขวัญอันล้ำค่า คือเวลาและความเข้าใจ”

“ยึดหยุ่น มัธยมอ่อน” “เคร่งครัด ไม่เคร่งเครียด”

สำนักพิมพ์ใหม่ เชนา:เขตตลิ่งใหม่ใส่ชีวิต
 สิกขมาตุ ม.๑๑๖ใหม่ ขวัญหินฟ้า

ฎีกาฟ้าหน้า

ประจำเดือน ธันวาคม ๒๕๔๘

เดือนสุดท้ายของปี ต้นเดือนเป็นช่วงเปิดเทอมของสมเด็จพระนางฯ อาชาขรย์ ๑(สมเด็จพระนิพนธ์ดิชิตโต) นับพบกันที่สนามนาฯ ขณะที่สมเด็จพระนางฯ ๒๕ ชูรูป พบปะสนทนากันจนเกิดแรงบันดาลใจขึ้นมา ๔.๑ ดิชาเตชชี ศูนย์กลางของแผ่นดินไหวอยู่ที่ อ.แม่วาง ทำให้ศาลาที่สนามนาเสี่ยงตั้งฎีกาฟ้าหน้าดินแดนแห่งอชัญญาสิ ความสงบแห่งขุนเขาสำเนาไพร ยังชวนให้เฝ้าเพื่ออาชาขรย์ ๒ (สมเด็จพระมเหศวร ชุทรวโร) ยิ่งคงสออบชมทั้งสมเด็จพระนางฯ และญาติโยม คนวัดดำรงชีวิตที่อินดี ขจรชวาย

เหตุการณ์ในรอบเดือน

อา.๔ สมณะ ๗ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ไปร่วมฉันที่งานโรงบุญฯ ลูกชายของคุณเอื้อธรรม -สมณะ ๑๑ รูป นำโดยสมณะแก่นผาสารูปไป ไปร่วมงานฌาปนกิจศพคุณแม่ทองสุข แซ่โซ อายุ ๘๕ ปี ญาติธรรมเก่าแก่ ที่สุสานเวฬุวัน อ.สารภี จ.เชียงใหม่

-สมณะ ๒๕ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ปฐมนิเทศสมณะนวกะที่ลานนาฯ

จ.๕ สมณะ ๒๕ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ไปบิดนพาดแสดงธรรมเนื่องในงานโรงบุญ ๕ ธันวาคมมหาธาฯ มีการแสดงของนักเรียนสัมมาสิกขาฎีกาฟ้าหน้า บรรยายการแจกอาหารเป็นไปด้วยดี ช่วงบ่ายสมณะ ๕ รูป นำโดยสมณะแก่นผานำสมณะนวกะ ผูกจาริกจากชมร.เชียงใหม่สู่ฎีกาฟ้าหน้า

พ.๗ สมณะ ๗ รูป นำโดยสมณะดินไทธานีเย นำสมณะนวกะไปช่วยเตรียมงานปีใหม่

ที่บ้านราชาฯ

ส.๑๐ สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ไปแสดงธรรมก่อนฉันที่งานศพนางสมบุรณ์ สุริยาอายุ ๗๙ ปี ซึ่งเป็นแม่ของคุณเกษม สุริยาชาวชุมชนฎีกาฟ้าหน้า ที่บ้านเลขที่ ๒๘ หมู่ ๓ ต.ทุ่งหลวง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

จ.๑๒ สมณะลานบุญ วชิโร และคณะจากฎีกาไปร่วมงานฌาปนกิจศพ



อา.๑๑ สมณะ ๓ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ มาร่วมงานพระราชทานเพลิงศพคุณแม่ลำลี วิจิตรโสภณ ซึ่งเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง ณ เมรุปฐมอโคก

ศ.๑๖ สมณะ ๕ รูป ลิกขมาตุ ๒ รูป นำโดยอาจารย์ ๑ ไปร่วมงานทำบุญ ระลึกถึงผู้ตาย ซึ่งเป็นแม่ของคุณฟ้าแก้ว อาทิตย์แก้ว ที่บ้านฟ้าทิตย์ จ.กำแพงเพชร

ฝากข้อคิดปีใหม่ให้บำเพ็ญ

ขึ้นปีใหม่ควรใส่ใจจรณะ(๑๕)

ควรลดละอบางมิตน่างนิน

กาม กิณ เกียรติ มานะ อดธา นันแนละตวัถิ

พอกันภี ชีวิตเก่า นำเดรัใจ



สมณะโพธิ์สิทธิ์ โพธิ์สิทธิ์

ทักษิณเอโศก

ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๔๘

เดือนธันวาคมจะเรียกว่าเป็นเดือนแห่งทานของชาวอโศกก็ได้ เพราะชาวอโศกมีการจัดโรงบุญมังสวิรัตทั่วประเทศ ในวันที่ ๕ ธันวาคม ของทุกปี และตอนปลายเดือนก็มีงานตลาดอาริยะส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ชาวทักษิณอโศกนอกจากได้จัดงานสองงานนี้แล้ว ยังได้เดินสายจัดโรงบุญนอกสถานที่อีกหลายแห่ง หลายจังหวัด เรียกว่าเป็นเดือนแห่งมหากุศลก็ได้ แม้พวกเราจะมีคนน้อย และส่วนมากก็อายุยาว แกมเป็นผู้หญิงต้องเดินสายอบรมเย็บเยียนที่นอกราชอาณาจักรทางใต้ แต่พวกเราก็ไม่ย่อท้อ เพราะชัดเจนว่านี่คืองานของพระโพธิสัตว์ที่ลูกาต้องช่วยกันรับผิดชอบ และรู้ว่าเป็นงานที่ประเสริฐที่สุดของมนุษย์

เหตุการณ์ต่างๆในเดือนนี้

พถ.๑ สมณะดินทอง นครวโร ประชุมกลุ่มธรรมชาตอโศก

ศ.๒ สมณะดินทอง ไปกิจนิมนต์บ้านคุณรวมและคุณน้อมขวัญพุทธ อ.ท่าชนะ สุราษฎร์ธานี

ศ.๒-ส.๓ สมณะกล้าดี เทศพหุชนในสมณะดินทอง นครวโร ไปพร้อมญาติโยมติดตามประเมินผล และจัดโรงบุญ โรงเรียนเกาะทองสม อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง

ส.๓-อา.๔ สมณะกล้าดี สมณะดินทอง พร้อมญาติโยมติดตามประเมินผล และจัดโรงบุญ บ้านหว่าหลัง อ.นาทวี จ.สงขลา

อา.๔ สมณะ ๒ รูป เดินทางไปร่วมงานฌาปนกิจศพโยมแม่ของคุณธิดา ทองลิขิต (ไฉ่) ณ วัดโรงวาส อ.เมือง จ.สงขลา และเยี่ยมโยมกิมยง พ่อบ้านของคุณพยง แซ่เฮ้า ที่หน้า

พิพิธภัณฑ จ.สงขลา และแวะเยี่ยมโยมพ่อของคุณกอบพร และโยมแม่ของคุณจรัสศรี ที่ถุกงูกะปะกัต ที่อ.เมือง จ.สงขลา

จ.๕ จัดโรงบุญมังสวิรัต

-สมณะดินดี สมณะกล้าดี และสมณะดินทอง พร้อมญาติโยม ๒๐ กว่าคนไปงานศพโยมไสว ศรีพลอย โยมแม่ของคุณเชษฐาญ อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช

อ.๖ สมณะดินดี สมณะกล้าดีและสมณะดินทองไปฌาปนกิจศพโยมไสว ศรีพลอย ณ เมรุ วัดท่าพุด ต.นาเทรง อ.นบพิตำ จ.นครศรีธรรมราช ต่อจากนั้นสมณะและญาติโยมเยี่ยมแม่ของคุณโอภาส (ผ่านฟ้า) ที่ป่วยเป็นอัมพาต ในอ.เมือง และเยี่ยมโยมแม่ของคุณวิลาวัลย์ อายุเกือบ ๙๐ ปี ในอ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช

อ.๖-ศ.๙ ทีมคณะแพทย์ทางเลือกจำนวน ๓ คน มาแนะนำวิธีการรักษาสุขภาพด้วยตนเอง นำทีมโดยพยาบาลนิ่มนวล

ศ.๙ ประชุมเตรียมงานอบรมต่อยอดเกษตรกร

ส.๑๐ สมณะประชุมอธิปธานิยธรรม

ส.๑๐-พ.๑๔ อบรมเกษตรกรจากจังหวัดต่างๆเขตภาคใต้หลายจังหวัด จำนวน ๗๐ คน

พ.๑๔ ประชุมสรุปงานอบรม

พถ.๑๕ เจ้าหน้าที่เขตเทศบาลนครตรัง จำนวน ๑๒ คน มาดูงาน วิถีชีวิตชุมชน

ศ.๑๖ สมณะลงโบสถ์สวดพระปาติโมกข์และอธิปธานิยธรรม

-สมณะ ๔ รูป นำโดยสมณะดินดี ไปกิจนิมนต์ฉันที่บ้านโยมเขียน จ.กระบี่ และต่อมาเตรียมการอบรมที่ทะเลขวัญ อ.ท้ายเหมือง จ.พังงา

จ.๑๙-ศ.๒๓ สมณะ ๕ รูป นำโดยสมณะ



ดินดีและญาติโยมจากทักษิณอโศกมาช่วยงาน
อบรมเด็กนักเรียนจำนวน ๘๓ คน ณ ศูนย์
อบรมชลเลขวัณ อ.ท้ายเหมือง จ.พังงา

ศ.๒๓ ประชุมสรุปงาน และประชุมกลุ่ม
ชลเลขวัณ

ส.๒๔ สมณะ ๔ รูป นำโดยสมณะดินดี
และญาติโยมไปร่วมฌาปนกิจคุณแม่จ๋า แซ่ลิ้ม

โยมแม่ของคุณวิลาวัลย์ หิรัญวรชาติ ณ วัด
ใหญ่ชัยมงคล อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช

ส.๒๔-อา.๒๕ สมณะ ๓ รูป มาปักค้าง
ที่วัดป่ายาง อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช และ
แสดงธรรมให้กำลังใจแก่ญาติโยมที่เคยผ่านการ
อบรมจากทักษิณอโศก



จ.๒๖ สมณะ ๔ รูป เดินทางมาช่วย
เตรียมงานตลาดอาริยะปีใหม่'๕๙

พ.๒๘ สมณะและญาติโยมจากทักษิณ
อโศก เดินทางมาร่วมงานตลาดอาริยะปีใหม่ '๕๙
ณ บ้านราชาเมืองเรือ จ.อุบลราชธานี

ข้อคิดก่อนจาก

เวลาล่วงเลยไปๆ ปีเก่าก็ผ่านพ้นไป
ปีใหม่ก้าวเข้ามาบัดนี้เราทำอะไรอยู่ ภายกรรม
วจีกรรม มโนกรรม ที่ดีกว่านี้ยังมีอยู่หรือไม่ที่
เรายังไม่ได้ทำ

สวัสดีปีใหม่



สมณะตินพท๑๑ นคร๑ไร่

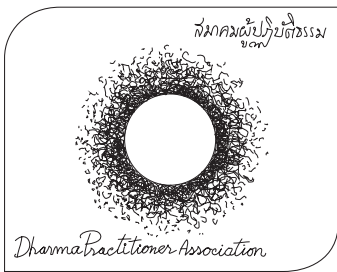
คนที่ทำตามภาพ ก็จะมีบุตรที่งามและสมานะ
ด้ามดาบ ๑



สรุปรายงานการประชุม องค์กรต่างๆของชาวอโศก

สรุปรายงานการประชุม
คณะกรรมการสมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

E-mail: ppaniya@excite.com



ครั้งที่ ๑๐/๒๕๔๘ (๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๘)

- กรรมการขาดประชุม ๗ คน
- ชมรมมั่งสวัริตีแห่งประเทศไทย สาขา หน้า
สันตือโศก(ชมร.สตอ.) และสาขาจตุจักร(ชมร.กทม.)
และสาขาเชียงใหม่ (ชมร.ช.ม.) รายงานกิจกรรมที่
ผ่านมา
- ร้านอาหารแพง ๒๒ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
จัดโรงบุญฯ ๕ ธันวาคมหาราช ในวันที่ ๓ ณ ร้าน
แพงที่ ๒๒ ส่วนวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ จัดที่
ภูมิลำเนาของบ้านนายตายแ่น มุ่งมาจน จังหวัด

อุทัยธานี วันที่ ๑๐-๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๘ ร่วมงาน
ค่ายจริยธรรม ณ สังฆสถานหินผาฟ้าน้ำ อ.แก่งคร้อ
ชัยภูมิ

-ทะเบียนสมาชิกสมาคมฯ ปัจจุบันมีสมาชิก
รวม ๙,๘๑๒ คน แยกเป็นสามัญ ๙,๐๘๖ คน
สมาชิกกิตติมศักดิ์ ๗๒๖ คน

-ห้องสมุดสมาคมผู้ปฏิบัติธรรม ได้รับ
อภิธานนาการหนังสือจากหน่วยงานในชุมชน
สันตือโศก

-ชมรมสัมมาสิกขาพุทธธรรม (สส.พธ.)
จัดงานโรงบุญ ๕ ธันวาคมหาราช ๔ แห่ง จะไป
ร่วมงานตลาดอารีเยปีใหม่ ณ ชุมชนราชธานีโศก
อ.วารินชำราบ อุบลราชธานี ระหว่างวันที่ ๓๑
ธันวาคม ๒๕๔๘ ถึง ๒ มกราคม ๒๕๔๙
กำหนดจัดงานวันเด็ก ณ ชุมชนสันตือโศก วันที่
๕ มกราคม ๒๕๔๙

-วังจันทน์พฤษภา (กลุ่มจันทโศก) รายงาน
กิจกรรมที่ผ่านมา

-โรงสี่สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม ปัจจุบันมี
สมาชิกประมาณ ๑๐ คน ได้ซ่อมเครื่องจักรใน
การสีข้าวจนสามารถใช้งานได้แล้ว ขณะนี้มีข้าว

เปลือกไรสารพิษเหลือ จำนวน ๘ ตัน ได้ร่วมกัน
สร้างโรงปุ๋ย และจัดงานโรงบุญ ๕ ธันวาคมหาราช
ในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๘

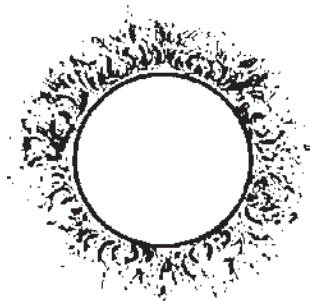
-กลุ่มวนเกษตร ชลบุรี วันที่ ๕ ธันวาคม
๒๕๔๘ จัดโรงบุญฯ ๕ ธันวาคมหาราช เป็นครั้งที่
๒๐ โดยสมาชิกแต่ละคนจะช่วยกันรับผิดชอบ
งานมากขึ้น และจะนำปัญหาในการจัดงานปีที่
แล้วมาปรับปรุงในปีนี้

-กำหนดการประชุมครั้งต่อไป วันอาทิตย์ที่
๑๕ มกราคม ๒๕๔๙ ณ สันตือโคก

สรุปรายงานการประชุม

คณะกรรมการบริษัทพลังบุญ จำกัด

๖๗/๗-๘ ปากซอยนวมินทร์ ๔๘ แขวงคลองกุ่ม
เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ โทร.๐๒-๓๗๔๖๑๑๐



ครั้งที่๑๑/๒๕๔๘ (๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๘)

- กรรมการขาดประชุม ๙ คน
- รับพนักงานทดลองงานใหม่ ๓ คน คือ นาย
ทองพิทักษ์ นองหงษ์, นายอนุสรณ์ เครือเตา,
นายณัฐพล (แสงธรรม) ประสิทธิ์พร
- กำหนดปิดร้านเพื่อร่วมงานปีที่ใหม่ที่ราชธานี
อโศก ตั้งแต่วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๘ - ๔
มกราคม ๒๕๔๙

-ตรวจนับสินค้าสิ้นปีตั้งแต่วันที่๒๗-๒๘
ธันวาคม ๒๕๔๘ และเดินทางไปร่วมงานปีใหม่ใน
วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๔๘

-มีมติให้ทำแผ่นพับประชาสัมพันธ์บริษัท
และรณรงค์ให้ลูกค้านำถุงผ้าหรือตะกร้ามาบรรจุ
สินค้า

-ขอให้การทำบัญชีรายรับ-รายจ่ายให้เสร็จ
ในแต่ละเดือน โดยให้ผู้จัดการจัดหาผู้มาทำงาน
ด้านบัญชีแทนโดยเร็วที่สุด

-มีมติให้ลดราคาสินค้าที่จะนำไปจำหน่ายใน
งานตลาดอารีเยะปีใหม่ ณ ชุมชนราชธานีอโศก
จากราคาทุน ๑๖%-๒๐%

-เสนอการสัมมนา ควรมีหลักการและหัวข้อ
ที่ชัดเจน เพื่อให้พนักงานทราบและให้ความร่วม
มือมากกว่านี้ เสนอให้ไปจัดที่สถาบันฝึกอบรมผู้
จ.กาญจนบุรี สถานที่แห่งนี้หากมีผู้ไปสร้างบ้าน
อยู่ถึง ๔๐ หลังคาเรือน จึงจะตั้งเป็นสังฆสถาน
ขณะนี้ที่นี้ชื่อว่าชุมชนกาญจนอโศก บ้านพุทธ
ต.หนองบัว อ.เมือง

รับโอวาทจากสมณะชาบซิ่ง สิริเดโช

ความอบอุ่นและความประทับใจที่เกิดขึ้นใน
ชาวอโศกเป็นแบบเรียบง่าย บางครั้งอาจดูเฉย
ชาในสายตาของบางคน (เมื่อเทียบกับทางโลก) หาก
สามารถมองออกในความเป็นอยู่เช่นนี้ ก็น่า
ประทับใจที่แต่ละคนสามารถอยู่ในอโศก ช่วย
งานช่วยการได้ เพราะคนเช่นนี้หายาก ที่จะไม่
เอาลาภ ยศ เงินเดือน มีไข่มุกประเดี้ยวประคำ
เช่นการไปงานศพแค่วันเดียว เป็นต้น แต่ความ
เป็นอยู่ร่วมกันอันยาวนานเช่นนี้เป็นความยั่งยืน
หากมองออกและประทับใจเพื่อนฝูงที่ทำงาน
ด้วยกัน เห็นอภัยด้วยกันเช่นนี้ย่อมน่าประทับใจ
มากกว่ามาก

สรุปรายงานการประชุม ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย

สาขาหน้าสันติอโศก (ชมร.สตอ.)

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘



-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๒ คน

-แจ้งรายละเอียดเพิ่มเติมในการรับผิดชอบ
ออกร้านในงานตลาดอาริยะปีใหม่ '๕๙ ที่ชุมชน
ราชธานีอโศก อ.วารินชำราบ อุบลราชธานี

-ประชากรที่พักในอาคารตะวันฉาย ๒ จัด
โรงบุญ ๕ ธันวาคมหาราช โดยเหมาอาหารทั้งหมด
ที่ขายในร้านแจกในวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๘
(เฉพาะที่รับประทานภายในร้าน)

-ชมร.สตอ กำหนดจัดโรงบุญ ๕ ธันวาคมหาราช
เพื่อแจกอาหารในวันอังคารที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๘

-งานประชุมมังสวิรัตโลกได้เลื่อนไปจัดใน
เดือนมีนาคม ๒๕๕๙ ณ แพทยสมาคม

-นายข้าพุทธ ขาวดารา อาสาสมัคร ขอลา
หยุด ๑ สัปดาห์ เพื่อเดินทางไปดูงานที่สิงคโปร์
และมาเลเซีย

-ผู้รับใช้ขอความร่วมมือจากทุกคนให้ใช้
อุปกรณ์ทุกอย่างอย่างประหยัดเพราะข้าวของ
สินค้าทุกชนิดขึ้นราคาเกือบเท่าตัว อาทิ กะทิ
จากเดิมราคา กิโลกรัมละ ๑๘ บาท ขณะนี้ต้องซื้อ
ในราคา กิโลกรัมละ ๓๐ บาท เป็นต้น และช่วงนี้

ซื้อส้มสุกหลายจำนวนมากกว่าปกติ ภายใน
หนึ่งเดือนสุกหลายถึง ๑๐๐ คัน จึงขอความร่วมมือ
มีอาสาสมัครและผู้ช่วยกันดูแลรักษา

รับโอวาทจากสมณะชาบซึ่ง สิริโคโซ : ขนาด
พวกเราทำงานไม่เอาเงินแล้ว ให้ระวังอัตรา
ต้องใช้ทั้งหลักนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ เพื่อให้
ตกลงกันได้ และยกตัวอย่างการดำเนินงานด้าน
การขายอาหารที่อุทยานบุญนิยมและการปลูก
ผักที่ชุมชนราชธานีอโศก ซึ่งสามารถอยู่กันอย่าง
เป็นสุขดี ตัวอย่างนักเรียนสมาธิศึกษาที่ชุมชน
ศาลิอโศก ค่อนข้างจะเชื่อฟังครูดี ส่วนนักเรียน
ที่สันติอโศกมีเชิงหลอกผู้ใหญ่เก่ง เพราะความ
เป็นคนเมือง ไม่ค่อยมีผู้ใหญ่ใส่ใจดูแลมากนัก
จึงขอให้ช่วยกันดูแลในเรื่องนี้ มิเช่นนั้นอันตราย
อาจทำให้เด็กเสียคนได้

๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๐ คน

ปิดร้านเพื่อไปร่วมงานปีใหม่ที่ชุมชนราชธานี
อโศก ต.บึงไผ่ อ.วารินชำราบ อุบลราชธานี ใน
วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ ถึง วันที่ ๔ มกราคม
๒๕๕๙

-รายงานผู้ที่มาเหมาอาหารแจกฟรี เพื่อจัด
โรงบุญ ๕ ธันวาคมฯ รวม ๔ ราย

-แจ้งสมาชิกบางส่วนเดินทางไปงานปีใหม่ใน
วันที่ ๑๓, ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๘

-น.ส.ปึกฟ้า เกาประเสริฐ เลขาธิการขอ
กลับไปจัดโรงบุญที่ภูมิลำเนาเดิมคือ ราชบุรี ใน
วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๘

รับโอกาสจาก สมณะเมืองแก้ว ดิสสวโร
ปฏิบัติธรรมฝึกให้ได้ประโยชน์ตนและท่านพร้อมๆ
กันไป ไม่เพ่งโทษ ให้โทษทวนตนเองเสมอๆ แม้
จะพบอุปสรรคขอให้พากเพียร

สาขาเชียงใหม่ (ชมร.ช.ม.)

๔๒ ถ.ม.หิตล ต.สุเทพ อ.เมือง เชียงใหม่ ๕๐๒๐๐

โทร. ๐๕๓-๒๗๑๒๖๒

๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๖ คน

-มีผู้พักค้างในร้านชมรมฯ ๑๕ คน แบ่งเป็นชาย ๒ คน หญิง ๑๓ คน

-เดือนตุลาคม ๒๕๔๘ มีผู้เหมาอาหารเพื่อแจกอิ่มละ ๕ บาท ๑ ครั้ง และจัดรายการ“แล้วแต่จะให้อะไร” ในวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ได้รับการตอบรับจากสมาชิกดีมากมีรายได้มากกว่าจำหน่ายอิ่มละ ๕ บาท

-เปิดโรงบุญ ๒ วันในงานมหاپวารณาที่ปฐมอโศก

-ยังคงจำหน่ายอาหารในราคาจานละ ๕ บาท

-ชมรมรับเป็นฐานงานให้นักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขาภูผาพ่าน้ำ อ.แม่แตง เชียงใหม่ เพื่อฝึก

-อุทากรณ์จากแก๊สรั่ว ควรมีการป้องกันการใช้เตาแก๊ส การใช้ไฟฟ้า โดยได้ข้อคิดจากนายพุดังนี้

๑.ไม่ควรมีสิ่งของวางไว้บนถังแก๊ส เพราะหากเกิดอุบัติเหตุจะปิดวาล์วไม่ทัน

๒. ศึกษาการเปิด-ปิดแก๊ส

๓. หาข้อมูลหัวเตาประหยัดแก๊ส

๔. เปลี่ยนน้ำยาดับเพลิงทุกครั้งที่เหมาะสมและศึกษาวิธีใช้โดยละเอียด

๕. การใช้ไฟ หากระบบตัดไฟตัดไฟบ่อย อาจเกิดไฟรั่ว ณ จุดใดจุดหนึ่ง และไม่ควรต่อไฟตรงไปใช้ หากไฟรั่วจะอันตรายมาก

-แบ่งงานและผู้รับผิดชอบในการเตรียมงาน ๕ ธันวาคม

รับโอวาทจากสมณะสถานบุญ วชิโร สมณะฟ้ารู้ นโภคโต และสามเณรชาวดิ เน้น การมีอธิศีล

ศรัทธาในพระรัตนตรัย มีสมาธิปัญญาและความเพียร แต่อย่าเพียรมากไปไม่พอดีอาจเพี้ยนได้ ให้ละความเห็นแก่ตัว อย่าตามใจตน ให้ศึกษาและพิจารณาโคลงมหาวารณาปีนี้

* เาแต่ใจตัวก็อัวโดยอัตโนมติ

จะติดตอกัดก็ กัดก็เ็นจากอื่นเสมอ



สรุปรายงานเครือข่ายอโศก ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๔๘



* กลุ่มภูผาพ่าน้ำ (๑๓ พฤศจิกายน)

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๓ คน

-ไปร่วมงานมหاپวารณา ที่ปฐมอโศก พ่อท่าน ประภาสในงานให้ชุมชนภูผาพ่าน้ำเป็นแดนอโศกแห่งที่ ๒ คือชุมชนคนถือศีล ๘ ผู้ที่อยู่ต้องพัฒนาตน เลื่อนฐานให้เป็นศีล ๘ ส่วนผู้ที่ยังทำไม่ได้ให้พิจารณาตนเอง ส่วนนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในปัจจุบันทั้งชายและหญิงนั้นให้เรียนจนจบหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ปีการศึกษา ๒๕๔๘ ในโอกาสต่อไปให้รับเฉพาะนักเรียนชายเท่านั้น

-ชุมชนได้เก็บเกี่ยวข้าวอย่างเร่งรีบ เพราะข้าวแก่จัดแล้ว

-สินค้าที่จะนำไปร่วมออกร้านในงาน ตลาดอารีเยะ ปีใหม่ '๕๕ (จำหน่ายสินค้าในราคาต่ำกว่าทุน) ที่หมู่บ้านราชธานีโอศก อ.วารินชำราบ อุบลราชธานี ได้แก่ ไม้กวาด เสื้อผ้า เป็นต้น

-กำหนดจัดงานฉลองหนาวที่ชุมชนภูผา ฟาน้ำ ในวันที่ ๒๗-๒๕ มกราคม ๒๕๕๕ งานนี้ชุมชนจัดโรงบุญและตลาดอารีเยะ

สรุปโอวาทจาก**สมณะลานบุญ วชิโร** การศึกษาของคนเราควรเป็นการศึกษาตลอดชีวิต ตั้งแต่ตื่นนอนเป็นการปฏิบัติธรรมในวิถีชีวิตเพื่อเป็นบุญนิยม ทำงานเสียสละและบำเพ็ญตนในขณะเดียวกัน ด้วยไตรสิกขา ศีล สมาธิ ปัญญา ไปพร้อมๆ กัน สามารถบำเพ็ญได้ทุกฐานะ ทุกเพศ วัย เพื่อสู่เส้นทางโลกุตระ ได้ประโยชน์คุ้มค่าที่ได้เกิดมา



* กลุ่มธรรมชาตีสก

๒๙ พฤศจิกายน - ๑ ธันวาคม ๒๕๕๕

- สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๑ คน
- เลือกตั้งคณะกรรมการดำรงตำแหน่งต่างๆ ดังนี้

๑.นายสมพงษ์ ด้วงทวี	ประธานกรรมการ
๒.นายอมร ฌ สุวรรณ	รองประธาน
๓.นายมงคล จันทร์ทรง	เลขานุการ
๔.นายไม้หิน นันทสังข์	ผู้ช่วยเลขานุการ
๕.นางลำไย (จนสนิท) แซ่เจี๋ย	เหรัญญิก
๖.นางสาวรินอรุรา พุ่มมณี	ผู้ช่วยเหรัญญิก
๗.นางสาวจิตรา พลอดดักษร	ผู้ช่วยเหรัญญิก
๘.นางสาวแรงอารี เกษมณี	งานบัญชี
๙.นางวันเพ็ญ(บุญพลี) กะสวย	งานบัญชี
๑๐.นายมงคล จันทร์ทรง	การค้า(บุญ)
๑๑.นายอมร ฌ สุวรรณ	ผู้ตรวจจลอบงานบัญชี
๑๒.นางลำไย (จนสนิท) แซ่เจี๋ย	พาดิษย์บุญนิยม
๑๓.นางสาวรินอรุรา พุ่มมณี	พาดิษย์บุญนิยม
๑๔.นางสาวจิตรา พลอดดักษร	พาดิษย์บุญนิยม

๑๕.นายนิคม จันนวล, นายวัน กะสวย	พาดิษย์บุญนิยม
๑๖.นายมงคล จันทร์ทรง	พาดิษย์บุญนิยม
๑๗.นายสมพงษ์ ด้วงทวี	กรรมการบริหารชุมชน
๑๘.นายอมร ฌ สุวรรณ	กรรมการ
๑๙.นายมงคล จันทร์ทรง	กรรมการ
๒๐.นายไม้หิน นันทสังข์	กรรมการ
๒๑.นางลำไย แซ่เจี๋ย	กรรมการ
๒๒.นางสาวจิตรา พลอดดักษร	กรรมการ

- รับรอง นางสาวแรงอารี เกษมณี และนาย ณรงค์ กลิ่นบุปผา เป็นสมาชิกชุมชน
- อนุมัติให้สร้างศาลาอเนกประสงค์ ๑ หลัง
- รับโอวาทจาก *สมณะเสีฮงฟ้า สัฮฮเปโหม และสมณะดินทาง นคชวโไซ*



* กลุ่มเพื่อนบุญโสวก (๑๑ พฤศจิกายน)

- รับรองรายงานครั้งที่ ๑๕๘/๕๘
- รับรองบัญชีรายรับ-รายจ่าย
- สมาชิกตั้งบะชธรรม
- ขอความร่วมมือจากสมาชิกให้กำลังใจและไปช่วยงานที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำ กาลจนบุรี หรือย้ายที่ทำการของกลุ่มเพื่อนบุญไปยังสถาบันฝึกอบรมผู้นำ เพื่อจะได้เป็นสังฆสถาน
- รับฟังการแสดงธรรมก่อนฉัน โดย **สมณะ แก่นกล้า และสมณะนาไท**



กลุ่มปฐการโสวก (๕ ธันวาคม)

นางผ่องศรี บัจฉิมนันท์ ประธานการประชุม น.ส.สุภาณี บุรพ์ภาค ดำเนินการประชุม ณ โรง บุญมังสวิวัติ ศาลากลางจังหวัดสมุทรปราการ

- สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๓๘ คน
- รายงานการเงินกองทุนสงเคราะห์ และ กองทุนปรกาการโศก
- โครงการร่วมบุญปฐพีพุทธ ขณะนี้ส่งเงินทั้งสิ้นรวม ๔๖๙,๖๐๐ บาท
- สรุปงานโรงบุญ ๕ ธันวาคมหาราช ญาติธรรม อยู่ช่วยงานตั้งแต่วันที่ ๔ จนถึงวันที่ ๕ อานิสงส์ จากการทำบุญร่วมกันทำให้เกิดปิติ การปฏิบัติธรรมเจริญขึ้น สาธุกับแม่ครัวและทุกท่านที่ช่วยงานจนลุ่สว่างไปด้วยดี
- งานตลาดอาริยะปีใหม่ '๕๘ ร่วมบุญกำไร อาริยะ ๒๐,๙๐๐ บาท และเงินที่เหลือจากการจัดโรงบุญอีกจำนวนหนึ่ง รวมทั้งสิ้น ๒๕,๐๐๐ บาท
- สมาชิก ได้รับคัดเลือกเป็นคุณพ่อดีเด่น

ของจังหวัดสมุทรปราการ คือ นายประมวล สุขปรามไทย์

-นายสมมาตร เจริญศรี ป่วยเป็นโรคหลอดลมอักเสบ พักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลเมืองสมุทรปุ่เจ้า

-กลุ่มปรกาการโศกขอแสดงความเสียใจในการจากไปของนางกิ่งพร (ประวิง) สุขคำ จากไปด้วยโรคมะเร็ง ฌาปนกิจในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ ณ วัดสนามแดง สมุทรปราการ

-นางละเมียด (ลำน้ำ) สุขัคคานนท์ ประธานกล่าวปิดประชุม และให้ข้อคิดและกล่าวปิดการประชุม โดยให้รักษาคุณภาพของกลุ่มไว้ เพื่อให้ผู้ที่ชื่นชมกลุ่ม เกิดความผิดหวัง และให้พิจารณาว่าเรามีความดี เหมาะแก่คำชื่นชมนั้นหรือไม่ ปฏิบัติจนเป็นที่พึงของผู้อื่นให้ได้

* * *

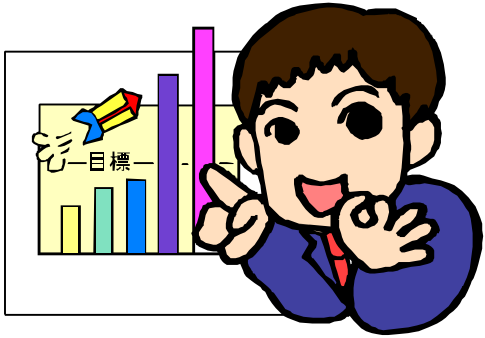


มาให้คำตอบ สำหรับชีวิตที่ไม่มีทางออก หากคำตอบได้ที่นี้ หนังสือ **คำตอบอยู่ที่คำตอบ** แนะนำเคล็ดลับปรับใจ สำหรับผู้ต้องการออกจากวังวนแห่งชีวิต โดย เสกขุณ

สั่งซื้อได้ที่ธรรมทัศน์สมาคม ๖๗/๕๐
 ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม
 กทม. ๑๐๒๕๐ สั่งจ่ายปท.คลองกุ่ม
 ราคาเล่มละ ๗๐ บาท
 (ค่าส่ง ๒๐ บาท)



สถิติเผยแพร่สำเร็จธรรม



สถิติธรรมโศก

	เทป	ซีดี	เอ็มพี 3	วีซีดี	ดีวีดี
ผู้มาติดต่อ	๕๘	๒๐	๑๕	๒๓	๕ ราย
จำนวนที่เยี่ยม	๑,๑๔๐	๘๑	๓๕	๖๓	๒๒ แผ่น/ม้วน
สมาชิกเพิ่ม	๔	๔	๔	๒	๒ ราย
สื่อที่ออกใหม่	๒๔	๒	๒	-	- แผ่น/ม้วน

พัสดุ ๓๔ ชิ้น
 ❖ ❖ ❖

ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๔๘

ห้องเผยแพร่เทป

ทำวัตร

กรรมกรของโลกกับอารยธรรม สมณะโพธิรักษ์ ๒ ม้วน
 สังคมวิเศษของคนจนมหัศจรรย์ " " ๒ ม้วน
 หยดทิพย์สู่อมตะธรรม " " ๒ ม้วน
 ล้างภาพบาปชาติด้วยวิชาพุทธ สมณะโพธิรักษ์ ๒ ม้วน

ก่อนฉัน

คุณลักษณะของพระอรหันต์ ๑๒ ประการ
 สมณะโพธิรักษ์ ๒ ม้วน

☆☆☆

- ◆ การล้างความถือสา คือ พิจารณานึกถึงข้อบกพร่องของตัวเอง
- ◆ เปลี่ยนใจเราง่ายกว่าเปลี่ยนใจเขา
- ◆ เมื่อมีปัญหาต้องพัฒนาจิตใจให้

คำคมอาจารย์ ๑

ธรรมปฏิบัติสัมพันธ์

จดหมายออก ๒ ฉบับ
 ☆ ☆ ☆

ธรรมปฏิกรรม

จดหมาย ๘๕๐ ฉบับ
 สิ่งตีพิมพ์ ๒๕ ฉบับ
 ตีพิมพ์ ๑๐ ชิ้น
 แสตมป์บุญ ๘๐๐ บาท
 ❖ ❖ ❖

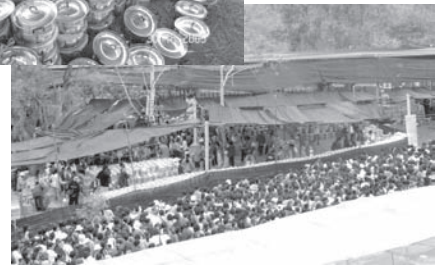
ธรรมพิมพ์

สารอโศก(โรงบุญมั่งสวริติ ๕ ธันวาคมพ.ศ.๒๕๔๘)
 ๑๑,๐๐๐เล่ม
 ❖ ❖ ❖

สารอศก ฉบับที่ ๕ ปีที่ ๒๖(๒๙)
ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๔๘

ตลาดอารียะปีใหม่ '๔๙

* พุทธธรรมกำมือเดียว
อธิบายทิศทางมนุษยชาติ
ให้ปฏิบัติศีลลุ่มลึกหลายมิติ
เมื่อหยั่งรู้เป้าหมายแห่งศีลแต่ละข้อ
ศีล-อธิศีล-อริยกันตศีล
จึงค่อยๆแจ่มชัดในชีวิต...
พุทธธรรมกำมือเดียว
ประดุจแก้ววิเศษแก้ปัญหาลोक...และสังคม
เป็นประโยชน์ตน-และท่านครบพร้อม
มีรูปธรรมการดำรงชีวิต
ปฏิบัติตนให้เป็น “คนจน”
จนอย่างมหัศจรรย์
เป็นคนจน แต่มีศีล กินน้อย ใช้น้อย
ขยันทำงานไม่อยู่นิ่ง...เสียสละกตัญญู
ผลิตผลที่เหลือ ทำทานแจกออกไป
นี่คือ มนุษย์พันธุ์ใหม่...“คนจนมหัศจรรย์!”



☆ ชาวบ้านเข้าคิวรอซื้อเครื่องครัว
ในงานตลาดอารียะปีใหม่'๔๙



อโศก'๕๙

ปีใหม่ ชีวิตใหม่ พ่อท่านอวยพร **ขอให้ญาतिธรรม “จน”**
ท่ามกลางเสียงสาธุกระหึ่มทั่วศาลาราชธานี !

อโศกสร้างคน คนสร้างเมือง

“ถ้าใครปฏิบัติตามหนังสือพ่อท่าน จะหายทุกข์ จะหายโศก จะมีอยู่ จะมีกิน จะหายจน
จะพ้นทุกข์ เหมือนครอบครัวของผม”

- นายเรือง ฤทธิพรหม อ.น้ำเกลี้ยง จ.ศรีสะเกษ-

อุปนิสัยนักปฏิบัติธรรม

จากญาติธรรม นรินทร์ เชื้อเนียม (อ.เมือง จ.ชัยนาท)

“กินมังสวิรัติจำอยู่แล้ว นิสัยเสียชอบบ่นลูก เขาก็รำคาญ ก็พยายามลดอยู่.....”

สาธุที่มองตนเป็น

ความใกล้ชิด จะทำให้เห็นอารมณ์ตระกูลโทษได้ง่าย

เพราะจะท้วงเียง และยึดติดไปเสียทุกเรื่อง

“หากไม่พูด ไม่สอนวันนี้ จะตายมั๊ย?”

พ่อแม่ที่ขี้บ่นก็มักจะพูดขณะมีอารมณ์พุ่งเคือง จำคาญ
ลูกเขารู้ทัน
หากจะสอนอย่างได้ผล ต้องรออารมณ์ดีค่อยแนะนำ จู๋ๆๆ

ธรรมสาส์นจากกับพระอานนท์

“อย่าล้ม ใครไปงานปีใหม่ ให้เอาหนังสือคนดีอะไรไปด้วย เพราะยังไม่รู้ว่ารถจะมาถึง
ก็ไม่ง.....”

(เก็บตกโอวาทท่านสมณะก้าวแก้ว จากรายงานการประชุมชุมชนภูพาน้ำ เมื่อเดือนพ.ย.'๕๖)

พิດเป็นครู

ปฐมอโศกมีปัญหาการซื้อเครื่องจักร เครื่องมือเป็นระยะ นับตั้งแต่เครื่องทำเต้าหู้มาจนถึง
เครื่องหีบเย็นน้ำมันงา แต่ก็ช่วยกันแก้ปัญหาลุล่วงเป็นปลาดิบ

จึงจกถือเป็นกรณีศึกษาที่บอโศกทุกแห่ง เพราะเงินไม่ใช่ของเรา การพิจารณาจึงต้องระมัด
ระวัง เตียวจะกลายเป็นลูกเศรษฐีที่ชอบซื้อข้าวของ โดยไม่มองว่าคุ้มหรือไม่คุ้ม

โกงก็แสนบาป ซื้อของมาทิ้งขว้างก็บาปไม่เบา โปรตรอบคอบ จู๋ๆๆ

สินค้าขายดี



จึงจกได้ข้อมูลการค้าขายของ
บจ.แต่ชีวิต เป็นข้อมูลปี ๒๕๕๖ แม้
เก่าก็ชอบบันทึกไว้เป็นประวัติศาสตร์

ปี ๒๕๕๖ สินค้าขายดีอันดับ

๑ ข้าวกล้อง(๓๕๐ ตัน) อันดับ ๒
น้ำตาลสีร่า(๑๘๐ ตัน) อันดับ ๓ ข้าว
แดง(๙๕ ตัน) อันดับ ๔ ถั่วเหลือง(๗๐
ตัน) อันดับ ๕ งาดำ(๒๐ ตัน)

และสินค้าที่น่าจับตามอง ก็คือ
ชุดดีทีออกซ์ ขายได้ ๒ หมื่นกว่าชุด

(เก็บตกจากการประชุม
พาณิชยบัณฑิตนิคม เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์
๒๕๕๗)

หนังสือกับคนข้างนอก

วันนี้เราได้รับข่าวจากทางชาวอโศกที่ส่งมาทาง *Postcard* ก็ดีใจเหมือนว่าก็ยังมีเพื่อนอยู่ทางอโศกโนน เหมือนว่าไม่ได้เดินอยู่คนเดียว ถึงแม้ว่ายังไม่เคยเห็นหน้ากัน หรือรู้จักชื่อซะอะไร

ตั้งแต่เราพบหนทางแห่งธรรมโดยบังเอิญ(จากสารอโศก) หลายปีมานี้เราว่าเรารักชาติลปฏิบัติธรรมตามหลักของพระพุทธเจ้า เราว่าพระของวัดเดรสมาคมแถวๆบ้านเรา ยังทำไม่ได้ครึ่งหนึ่งที่เราประพุดปฏิบัติ(ถึงเราจะไม่ได้โกนหัวห่มเหลือง แต่เราก็บวชทางใจไปได้ไกลแล้ว)

ตอนนี้เราก็อาศัยสารอโศก เผยแพร่พุทธศาสนา ชักชวนสั่งสอนสนทนากับคนรอบข้าง คนใกล้เคียง ใ้ให้เข้ามาสู่หลักพุทธ ไม่มงมาย ไม่หลงบูชาในสิ่งผิดๆ บูชาต้นไม้ จอมปลวก พวกอวิชา บูชาศาลเจ้าที่ ศาลพระภูมิก็กำลังหมดไปจากครอบครัวเรา เพื่อนฝูงเพื่อนบ้านก็เริ่มที่จะฟังเราพูด และเริ่มเข้าใจว่าชาวอโศกเขาเป็นอย่างไร ทำอะไร สมณะของอโศกต่างจากพระของเดรสมาคมอย่างไร

ก็คือเราก็กำลังทำงานรับใช้พระพุทธศาสนาโดยการชักจูง ชักชวนคนใกล้เคียง ก็ทำไปเรื่อยทำแล้วก็สุข ปีติปราโมทย์

ขอขอบคุณอย่างมากสำหรับสารอโศกที่ฝากมาให้ประจำ ขอให้รับรู้ไว้ว่าผมใช้หนังสือสารอโศกอย่างคุ้มค่ามาก มีคนได้ประโยชน์หลายคน ได้กัลยาณมิตรเพิ่มขึ้นประจำ วันนี้ฝากแสดมภ์มาจำนวนหนึ่ง เพื่อไว้ใช้ในงานส่งเอกสาร

วิระชัย ศตวิริยะ

จึงจกตั้งข้อสังเกต การที่คนเราเชื่ออำนาจดลบันดาลที่อยู่นอกตัว **มักจะเป็นเพราะไม่เชื่อในเรื่องกรรม** จึง“กอดต้น”ตัวเองตลอดชีวิต

แต่การชี้แนะศีลพตปราชมาสเป็นเรื่องยาก ต้องมีกำลัง มิฉะนั้นจะไม่มองหน้ากัน”

ประสานในจุดร่วม สงวนในจุดต่าง ก็นับว่าคบกันยาวนาน จุ๊ๆๆ

อริศีลของศีลข้อที่ ๔

ญาติธรรมกัญญ นิละคุปต์ ทบทวนอริศีลในศีลข้อ ๔ ที่คอร์ดสมหัตถจริยฎฐาพ้าน้ำ พาฝึกฝน

- ๑.) ไม่พูดแนะนำสั่งสอนใคร
- ๒.) ไม่พูดข้อบกพร่องผู้อื่น(ยกเว้นตัวเอง)
- ๓.) ไม่พูดข้อดีของตัวเอง(ยกเว้นผู้อื่น)
- ๔.) ไม่รับพูดปฏิเสธ ควรรับไว้พิจารณาก่อน
- ๕.) ไม่พูดโต้เถียง หรือต่อปากต่อคำ เมื่อถูกกล่าวหาใดๆ
- ๖.) ไม่พูดสรรบุกิเลสผู้อื่น(ยกเว้นตัวเอง)



ข่าวอุบิโกทา

พระสมชาย ฑีฆายุโก (อ.เมือง จ.เชียงใหม่) ได้ปฏิบัติงานในอาศรมพระธรรมจาริก บ้านเข็กน้อย จ.เพชรบูรณ์ สอนหนังสือให้เด็กกับนักเรียนโรงเรียนบ้านเข็กน้อย ซึ่งเป็นชาวเขาเผ่าม้ง กว่า ๒,๐๐๐ คน ในวิชาพระพุทธศาสนาและวัฒนธรรม

ส่วนหนังสือธรรมะที่อ่านแล้ว ก็จะมีบริจาคให้กับห้องสมุดของโรงเรียน สาธุๆ จุ๋ยๆๆ

ตอบข้อสงสัย พี่ปรตมีจริงแท้ไหน? (ตอนที่ ๑)

มีคำถาม ๒ ข้อ ซึ่งสงสัยกันมาก จึงขอตอบเพื่อให้เห็นแนวทาง

ข้อ ๑. เราทำกรรมดีก็จริง แต่เจ้าที่เจ้าทาง ถ้าไปรุกร้า ไปละเมิด ไม่บอกกล่าว ผากเนื้อ ผากตัว ก็จะโดนท่านเล่นงาน ทำเจ็บป่วยรักษาไม่หาย

ตอบ จิตใจเป็นเรื่องลึกซึ้ง ซับซ้อน มีอุปาทานมากมาย แค่มิ่กินเหล้า มิ่กินขนม ยังทุกข์ใจโครมครามเหมือนผีเข้า

แค่วัตถุกำหนดจิต ก็ยังเจ็บช้ำปานฉะนี้ แล้วยังปล่อยให้วิญญาณมาข่มเหง ก็ยิ่งเจ็บช้ำยากกำลัง ๒

เจ้าที่เจ้าทางมีจริง ควรดูแลสังคม ดูแลคนดี-คนชั่ว มิใช่ธุระมิใช่ เจ้าที่เจ้าทางที่มีจิตดูดยาย ถือเป็นวิญญาณชั่ว มิควรสนใจคบหา

เรามีศีล ย่อมอยู่ใน “วรรณะสูงกว่า!”

(ต่อฉบับหน้า)

วิรกรรมบัวฟ้า

เพราะไม่มีใครดูแล เธอจึงพาพี่ชายที่ป่วยเป็นอัมพาตมาดูแลเองที่บ้านพัก

แบกใส่หลัง ค่อยๆก้าวบันไดทีละขั้น เหน็ดเหนื่อยอย่าบอกใคร.....เธอดูแลทุกอย่าง

มีเวลาก็จะเปิดทีวีธรรมะให้ฟัง ดี ๒ วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๘ มดขึ้นตามตัวแล้ว พี่ชาย ยิ้มอยู่ในหน้า เหมือนทำใจได้

เธอแบกพี่ชายใส่รถ ติดต่อร้านขายหีบศพ ติดต่อโรงพยาบาล ติดต่ออำเภอ ติดต่ออีกหลายหน่วยงาน โดยให้พี่ชายนั่งอยู่ในรถ

แหล่งสุดท้ายคือ ชุมชนวังสวนฟ้า ญาติธรรมช่วยกันกุฏิกุจอ จนเผาเสร็จ

จบละครสังกรรมแห่งชีวิต ตอนฟังแก่ ฟังเจ็บ ฟังตาย ดารานำญาติธรรม**บัวฟ้า ประทุมสูตร** (อ.วังน้ำเย็น จ.สระแก้ว)

ข้อบกพร่องของนายลำเลิศ

จากญาติธรรมลำเลิศ แสนสุข (อ.โซ่พิสัย จ.หนองคาย)

“ผมก็พยายามละกิเลสอยู่แต่ก็ยังละไม่ได้ แต่ผมก็ได้ประจำอยู่ในศีล ๔ ข้อมิได้ขาด ศีลห้าขาดข้อเดียวคือปาณาติบาต คือผมได้หาปูหาปลาอยู่ทุกวัน ถ้าไม่หากินไม่ได้กิน จะหาซื้อก็ไม่มีเงิน”

ก็ถือเป็นวิบากของแต่ละคน แต่จึงจกก็ขอเสนอ อย่าจ้านต่อวิบาก
ทุกอย่างย่อมมีทางออก ถ้าเราตั้งใจหาวิธี

มนุษย์เราไม่จำเป็นต้อง “อยู่รอด” โดยการนำเลือดเนื้อของชีวิตอื่นมาต่อชีวิตเรา
ตั้งใจหาทาง แล้วทุกอย่างจะคลี่คลาย ขอเป็นกำลังใจ จุ๊ย์ๆ

ประวัติศาสตร์แห่งการเป็นกงล้อธรรมจักร

วาระที่ ๕ การเงิน-บัญชี

๕.๓ ธนาคารชุมชนฯคงเหลือ ๑,๓๗๙.๓๑ บาท

๕.๔ ธนาคารศูนย์ฝึกคงเหลือ ๕๓,๒๙๑.๐๐ บาท

๕.๕ ลังจะออมทรัพย์บุญนิยม

ที่ประชุมมีมติอนุมัติเงินกู้ให้แก่สมาชิก ๒ ราย คือ นายแมน และนางรักเย็น

วาระที่ ๖ เรื่องอื่นๆ

๖.๒ นายต้นเสียงธรรม เล่าบรรยายภาคไปช่วยงานอบรมเยาวชนที่หอมนบุญโศก จ.แพร่ คน
ช่วยงานน้อย พี่เลี้ยงไม่ครบ ได้ฝึกวางใจ เด็กเข้าอบรมค่อนข้างดี แต่ครูที่ดูแลเด็กตั้งใจฟังธรรมดี
(เก็บตกจากรายงานการประชุมกลุ่มผู้ปฏิบัติธรรมดอยรายปลายฟ้า ครั้งที่ ๖ ปีที่ ๑๙ (๑๖ มิ.ย.'๔๘)

พักการบ้าน

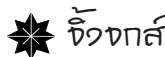
หลายครั้งที่พ่อท่านมีวลีเด็ดๆ ที่เตือนสติและให้กำลังใจแก่พวกเรา

และหลายครั้ง เนื่องในงานประจำปีของชาวโศก พ่อท่านจะมีโอวาทประจำงานเสมอ

เพื่อความลึกซึ้งและเข้าใจซัดลึกในหลักธรรม **จึงขอเชิญชวนญาติธรรม ชุมชน สัมมาสิกขา**

ช่วยกันแต่งบทความ มาเล่าสู่กันฟัง

นี่เรียกว่าหัดแต่งกระทู้ธรรม จุ๊ย์ๆ



คติประจำเดือนนี้

สิ่งเดียวที่ทำให้กิเลสชนะ: นั่นคือการที่เรายอมแพ้กิเลส

ความซื่อเป็นตราประทับหัวใจ

ป.ปรีดดา

email: porpreeda@chaiyo.com



สัปดาห์หนึ่งที่คุณพ่อดิฉันมีธุระเดินทางเข้ากรุงเทพฯ และแวะเยี่ยมพี่น้องๆ และคุณแม่ ตอนกลับบ้านวันหนึ่ง คุณพ่อนั่งรถเมล์เล็ก(รถสีเขียว) สาย ๑๒ ขณะที่ขึ้นไปสังเกตเห็น เด็กหนุ่มสองคนนั่งอยู่เบาะด้านหลังสุด ดูจะใจดีมากๆ ช่วยลุงแซน พยุงคุณพ่อไปนั่ง น้ำใจช่างงามอะไร เช่นนี้ที่ช่วยเอื้อให้ผู้สูงวัย โดยหนุ่มสองนายนั่งขนานซ้าย-ขวาของคุณพ่อ นั่งชิดมากๆเลย พอติววันอาทิตย์นั้นคนแน่นรถมากๆ จึงนั่งไปเรื่อยๆ ลักพักคุณพ่อเกิดความรู้สึกว่าเหมือนมือหรืออะไร ลักอย่างมาอยู่บริเวณกระเป๋ากางเกง แต่ก็วางใจ พอรถใกล้ถึงป้ายตรงข้ามโรงพยาบาลเด็ก จะเตรียมตัวลง เมื่อรถจอดก็ลงตรงนั้น เดินไปอีกกระยะเพื่อต่อรถไปรังสิตกลับบ้าน

กลับถึงบ้านคุณพ่อตรวจดูที่กระเป๋ากางเกง เงินหายไป ๒๐๐ บาท จึงรีบโทรหาคุณแม่และลูกๆ เล่าเรื่องนี้ให้ทุกคนฟัง เพื่อเป็นอุทาหรณ์ โดยปกติที่บ้านหากใครจะไปไหนมาไหนก็คอยเตือนคอยบอกให้ระวังตัวกันอยู่แล้ว คุณแม่ถามคุณพ่อทางโทรศัพท์ว่าเขาเอาเงินไปหมดเลยหรือ คุณพ่อตอบว่าไม่หรอก ได้แบ่งเก็บหลายที่ ไม่เช่นนั้นคงแย่ ก็เคยบอกกันแล้วว่าให้ระวังแล้วเป็นยังไงละ เจอดีเงินได้ เพราะหลงเชื่อว่าเด็กหนุ่มที่ทำที่เอื้อเพื่อพยุงช่วยหาที่นั่งในรถเมล์ให้จะใช้ไม้นี้มาเล่นงาน ถือว่าทำบุญก็แล้วกันนะพ่อ

ภัยเกิดขึ้นได้เสมอ เงินทองของนอกกาย ไม่จับตัวก็ดีแล้ว หลายคนเจอภัยทั้งเจ็บตัวและเสียทรัพย์ งานนี้ใครจะรับผิดชอบที่ปล่อยให้มีฉฉาชีพผิดขึ้นราวดอกเห็ด ไม่กลัวบุญกลัวบาป แม้กฎหมายบ้านเมืองก็ไม่สน หากเป็นเรื่องใหญ่ คงได้ประโคมข่าวกันในหน้าหนังสือพิมพ์แล้ว เรื่องเล็กๆแบบนี้ ต่างคนจึงต้องระมัดระวังตัวเอาเอง



หากท่านผู้ใดมีประสบการณ์จริงจากชีวิตสามารถส่งมายังคอลัมน์นี้ หรือส่งมายัง e-mail ข้างต้นได้

SSSU: ประทับใจ (๑๑๔)



ความดี เป็นดอกเพชรแห่งใจ



ทุกเช้า ประมาณ ๐๖.๐๐ น. เราออกจากอาคารตะวันฉาย ๑ เพื่อ

เดินไปทำงานที่บริษัทพลังบุญ เราจะเดินแวะเข้าไปกราบพระบรมสารีริกธาตุ
ตรงบริเวณชั้นล่างน้ำตก ซึ่งเป็นความตั้งใจซึ่งเกิดจากเห็นตัวอย่างของพ่อท่านที่เวลา

จะไปไหน(ออกจากสันตืออโศก) หรือเมื่อกลับมา พ่อท่านก็จะเดินขึ้นไปกราบพระบรม-
สารีริกธาตุ แต่เรายังไม่มีพลังใจจะทำตามได้ ก็ขอแค่นี้ก่อน ซึ่งยังทำไม่ได้ทุกวัน ถ้าวันไหนออกสาย
ต้องรีบไป ก็ไม่ได้กราบ

วันนี้ได้กราบแล้ว ที่เก่าที่กราบประจำลานหินกว้างใกล้น้ำตกเปียก เพราะฝนเพิ่งตกมาเมื่อ
เช้า เราจึงหลบไปกราบตรงลานหินใกล้ต้นไม้ใหญ่ที่มีชั้นของวิหารกันฝนไว้จึงไม่เปียก ก่อนคุกเข่าวาง
สัมภาระ กระเป๋านกั๊งทั้ง ๒ ไปข้างลานหิน และก่อนกราบก็เอากะเป๋ไปเล็กที่คล้องคอออก
กราบครั้งที่ ๑ กราบพระบรมสารีริกธาตุด้วยความเคารพบูชาสูงสุด ครั้งที่ ๒ กราบพระปัญญาธิคุณ
ครั้งที่ ๓ กราบพระเมตตาธิคุณ ครั้งที่ ๔ กราบขอบพระคุณพ่อท่านด้วยความกตัญญูรู้คุณ ครั้งที่ ๕
กราบพ่อและแม่ผู้ให้ชีวิตเราได้มาทำดี กราบเสร็จนั่งสงบสักครู่ มองรอบๆบริเวณเขียวชอุ่ม สูด
อากาศเข้าปอดลึก ตีมน้ำความงดงามของธรรมชาติด้วยจิตใจเปี่ยมใจดี เรามีบุญจริงหนอ และวันนี้เราจะ
ทำงานอย่างมีสติ มีเมตตา และให้อภัยทุกสิ่งที่จะเข้ามาทำให้จิตเราขุ่นมัว คิดอย่างนี้ทุกครั้ง แต่
เกือบทุกครั้งในระหว่างวันเราก็ลืมเสียนิท จนนั่งอีกวันก็คิดใหม่ต่ออีก ก็คงจะคิดไปเรื่อยๆ ลึกวัน
สติสตั้งคงอยู่กับตัวได้มากขึ้น

ใช้เวลาประมาณเกือบ ๕ นาทีก็เรียบร้อย ลูกขึ้นปัดทราย หยิบกระเป๋าสะพายได้ก็เดิน
ต่อไปที่พลังบุญทำงานตามปกติ ถึง ๙.๐๐ น. บริษัทปิด เตรียมกราบพระกินข้าว

เกือบ ๑๐ โมงเรามานั่งกินข้าวที่ ต.อ. หันใดก็ได้ยินเสียงประกาศมีผู้พบกระเป๋าสะพายใบเล็ก
มีโทรศัพท์มือถือ ปากกา เงินจำนวนหนึ่ง เราก็รู้สึกนิดๆว่า เอ๊ะ!...ทำไมเช้านี้ไหลค่อนข้างว่าง ใน
ช่วงเช้านึกถึงมือถือหนึ่ง แต่ก็คิดว่าคงอยู่ในกระเป๋ายใบใหญ่ ยังไม่ได้นำออกมา แต่ตอนนี้ชักสงสัย
เปิดกระเป๋าดูก็ไม่มี หรือที่ประกาศเมื่อก็เป็นของเรา จึงรีบโทรถามข้อมูลกระเป๋ายใบไหนสีอะไร แล้วก็รีบไปดู
ใช่เลย ของเราเอง ลืมไว้ที่ไหนกันนะ เราก็นึกไม่ออก และมันหายไปตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้อีก จึงชัก
ข้อมูลผู้ประกาศ ผู้พบเป็นเด็กมัธยมคนหนึ่ง เราถามชื่อและให้เบอร์โทรกลับมา จึงรู้ว่าเขาพบที่
บริเวณน้ำตกที่เรากราบพระบรมสารีริกธาตุนั่นเอง เขาเดินผ่านตอนใกล้ ๑๐ โมงเช้า กระเป๋ายใบนี้วาง

ไกล่กลานหิน ต้นไม้ ถ้าไม่สังเกตจะไม่เห็น พอเขาเปิดดูก็รู้ว่ามันเป็นอะไรก็รีบนำมาให้เจ้าหน้าที่ประกาศ เรานัดคุยกับเขาเย็นนี้ อยากรู้จักเขามาก อยากขอบคุณ อยากตอบแทนอะไรดี ๆ ให้เขา เราดีใจมากที่สุด เพราะในกระเป๋านั้น นอกจากมีอะไรทั้งหลายแล้วยังมีสิ่งหนึ่งสำคัญมาก นั่นคือ **หยาดน้ำใจพระโพธิสัตว์** ที่เราเก็บไว้ในช่องเล็กๆของกระเป๋านั้น ซึ่งเราจะแนบตัวไว้เสมอ มีคำถามท้าทายความเป็นทวนิยมของเราเกิดขึ้นมาหลายคำถาม ทำไมระหว่างนั้น ๖ โมงกว่า ถึงเกือบ ๑๐ โมง ไม่มีใครพบผ่านเห็นเลยหรือ ทำไมคนที่พบเป็นเด็กสัมมาสิกขาเป็นเด็กดีนำมาคืน ทำไมคนพบจึงไม่ใช่คนข้างนอก ซึ่งเราพบบ่อยๆที่พวกเขาเดินเข้ามาชมน้ำตกสวยงามของเรา และเขาคงไม่คืนเราแน่ ทำไมและทำไม มีเพื่อนคนหนึ่งดักคอเราว่า อย่าคิดนะว่าเป็นเพราะหยาดน้ำใจพระโพธิสัตว์ของพ่อท่านช่วยคุ้มครองให้รอดพ้น เรายังไม่ทันคิดอย่างนั้นซักกะหน่อย จริงๆแล้วเราคิดอย่างนี้ เราคิดเหมือนทุกครั้งที่เรา มักหาย และเราก็มักพบมันเสมอๆ เพราะศีลข้อ ๒ เราค่อนข้างดี ตั้งแต่ก่อนปฏิบัติธรรมแล้ว นอกจากไม่เอาของใคร เรายังชอบให้มากกว่า ของของเราจึงมักมีปาฏิหาริย์คืนกลับมาหาเจ้าของเสมอ และครั้งนี้ย้ำความมหัศจรรย์กว่าทุกครั้งที่ผ่านมา ตอนมันหายเราก็ไม่รู้จึงไม่ทุกข์ร้อนใดๆ และเมื่อถึงเวลามันก็กลับมา อาจเพราะหยาดน้ำใจพระโพธิสัตว์เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่พ่อให้เรา สิ่งนี้เป็นของเรา เราเป็นเจ้าของ ดังนั้นใครก็เอาของเราไปไม่ได้ เอ...คิดอย่างนี้จะถือว่าเข้ากระแสนของทวนิยมหรือไม่ะ ซักสงกะสัยแล้วซี



เรื่องนี้นอกจากจะไม่สมบูรณอย่างยิง และยังขาดความมกัตัญญ

อย่างสูงต่อความซื่อสัตย์ของเด็กชายคนหนึ่ง

เขาชื่อ **ด.ช.ณัฐพงษ์ ทูลทรัพย์**

จาก จ.หนองบัวลำภู อายุ ๑๓ ปี

ลูกชายคนสุดท้ายของ **พ่อสังคม แม่ลำเพลิน**

อาชีพทำฟาร์มเห็ด จบจาก ร.ร.โนนทัน

เป็นนักเรียนสัมมาสิกขาล้านตือโคก ม.๑ ปีนี้เอง

เมื่อถามว่ารู้สึกอย่างไรกับโรงเรียนใหม่นี้ โน้ตบอกชอบที่นี้มาก มีอะไรสนุกๆเยอะ ที่ลำบากสำหรับเขาก็คือ การตื่นเช้า คิดถึงแม่มากแต่ก็พยายามอดทน มาอยู่ที่นี้ได้ลดความอ้วน จากเดิม ๘๗ กก. ตอนนี้เหลือ ๗๙ กก. (ตั้ง ๘ กิโลแ่นะ)

คำถามสุดท้ายโน้ตรู้สึกอย่างไรที่ทำความดีครั้งนี้ ดีใจมากได้รับคำชื่นชม และรางวัลที่ได้จะนำไปแบ่งให้เพื่อนๆช่วยกันหมา.



 **ถ้อย น้อมน**

ฉบับนี้ขอแนะนำสื่อนอบทสัมภาษณ์ นพ.วีระสิงห์ เมืองมัน จากหนังสือ “จี้” **วันนี้คุณดื่มแล้วหรือยัง ?** โดย **มานพ อุดมเดช** ขอเชิญติดตามได้เลยค่ะ



บทสัมภาษณ์ **ร.ศ.นพ.วีระสิงห์ เมืองมัน**
โรงพยาบาลรามารินทร์

🍷 คุณหมอก: การใช้บีสสาวะรักษาโรคของ คนทั่วไปมีความเป็นมายังไงบ้างคะ

ปกติแล้ว “บีสสาวะไม่ได้ใช้รักษาโรค” เพราะถือว่า เป็นของที่ร่างกายขับถ่ายออกมา เป็นทั้งสิ่งที่มีประโยชน์และไม่มีประโยชน์ ที่เราเข้าใจกันว่าบีสสาวะเป็นของเสีย ความจริงก็ไม่ได้เสียทั้งหมดหรอก บีสสาวะก็คือส่วนที่ร่างกายได้กลั่นกรอง แล้วขับถ่ายออกมา ในน้ำบีสสาวะก็อาจจะมีทั้งเกลือ มีแร่ธาตุ มีโปรตีน มีฮอร์โมน มียา ถ้าเกิดกินยาเข้าไปนะครับ อาจจะมีเศษตะกอนของเซลล์ที่ถูกทำลายเซลล์เม็ดเลือดขาว เม็ดเลือดแดงที่ถูกทำลาย ในบีสสาวะก็มีทั้งส่วนที่ดีและส่วนไม่ดี โดยทั่วไปในร่างกายเวลากรองออกมาแล้วนี่ จะเก็บส่วนที่ดีเอาไว้

เพราะอย่าลืมน้ำบีสสาวะก็คือเลือดนั้นแหละ คือเลือดไหลผ่านเข้าไปที่ไต ร่างกายของเราจะมีเลือดอยู่ประมาณ ๕ ลิตร ทุกๆนาที่เลือดจากร่างกายจะผ่านเข้าไปที่ไต ไตก็จะมีส่วนกรอง กรองจากหม้อกรอง แล้วก็ผ่านท่อกรองทั้งหลาย แต่ตอนผ่านไปก็จะมีกรับออกไป ในส่วนซึ่งเป็นน้ำ เป็นเกลือ เป็นแร่ธาตุ เป็นโปรตีน เป็นยา หรือว่าเป็นฮอร์โมนต่างๆ ก็จะขับออกมา เสร็จแล้วร่างกายจะดูดกลับเข้ามาอีก ร่างกายจะเรียกสิ่งที่เป็นประโยชน์กลับเข้ามาใช้ต่อไปอีก นี่เป็นธรรมชาติ

นอกจากนั้นไตก็จะสร้างฮอร์โมนได้ด้วย เพราะไตนี้มีหน้าที่สำคัญหลายอย่างที่สำคัญก็คือว่า เสริมสร้างฮอร์โมน ฮอร์โมนนี้ก็คือฮอร์โมนที่ควบคุมความดันของร่างกายให้อยู่ในภาวะปกติ แล้วก็ควบคุมการขับเกลือ แร่ธาตุ แลกเปลี่ยนกรดต่างของร่างกายให้อยู่ในภาวะที่สมดุล แล้วยังเป็นตัวซึ่งฮอร์โมนจากที่อื่นจะต้องอาศัยเซลล์ในไตในการรับในการปรับเปลี่ยนให้เป็นฮอร์โมนที่สมบูรณ์ อย่างนี้ก็มี และก็ทำหน้าที่อีกมากมายหลายประการ

ในเรื่องบีสสาวะรักษาโรคละก็ ทางการแพทย์เราไม่ได้ใช้รักษาโรคกัน แต่เราทราบว่า บีสสาวะนั้นก็เป็นกระจะจกสองร่างกายของคนเรา ใ้ได้อย่างดีว่า ถ้าเมื่อร่างกายเราแข็งแรงดี ก็จะมี

การซัปดาห์เป็นปกติ ของเสียซึ่งเราวัดได้จากค่าของโปรตีน หรือค่าของไนโตรเจน หรือเรียกว่า ยูเรียไนโตรเจนหรือกลีโอยูเรียนะ เป็นค่าดัชนีวัดหน้าที่ของไต เราก็จะวัดจากเลือด ถ้าเมื่อปัสสาวะซัปดาห์ดีแล้ว สารยูเรียไนโตรเจนในเลือดก็จะเป็นปกติ สารกลีโอยูเรียนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของโปรตีนก็จะออกมาเป็นปกติเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังมีการวัดอีกหลายชนิด เฉพาะไตนี้จะใช้รังสีวัดก็มี ใช้ไอโซโทปวัดก็มี มีหลายวิธี

👉 ถ้าอย่างนั้น อะไรทำให้คุณเชื่อว่า ปัสสาวะสามารถรักษาได้เกือบทุกโรค:

นั่นเป็นความเชื่อ มาแต่สมัยโบราณแล้ว เพราะโบราณนั้นก็เป็นการคิดของคนซึ่งใช้ยา รักษาโรค จะเป็นพวกสมุนไพร หรือว่าเป็นสิ่ง ที่มาจากแร่ธาตุ จะมาจากมนุษย์และสัตว์อะไรต่างๆ นี่นะครับ ก็เอามารักษาโรคโดยการค้นคว้า โดยการทดลองโดยการเล่าต่อกันมา เขียนเป็น ตำราก็มี ซึ่งศาสตร์พวกนี้นับถอยหลังไปก็ ๓-๔ พันปีมาแล้ว ในสมัยพุทธกาลพระพุทธเจ้าก็เคย ได้ตรัสไว้ว่า พระภิกษุอาพาธ แล้วก็ยินยอมให้

ใช้น้ำปัสสาวะแช่กับลูกสมอ ซึ่งใช้เป็นยารักษาโรคตั้งแต่โบราณ หมอไทยหรือหมอมือที่มาจาก เชื้อสายอินเดียต่างๆ ก็เคยใช้น้ำปัสสาวะ ในการรักษาโรค เพราะในน้ำปัสสาวะก็มีสารยูเรีย ละใช้ได้ แต่ต้องเป็นปัสสาวะเด็กๆ เพราะว่า ปัสสาวะเด็กไม่มีสิ่งเจือปนอะไรมากมาย ปัสสาวะ ผู้ใหญ่นั้นอาจจะเจือปน เพราะปกติปัสสาวะ อาจจะเจือปน เช่น เชื้อโรค แบคทีเรีย หรือยาที่กินเข้าไป สีสันที่กินเข้าไป ยาที่กินเข้าไป ซัปดาห์ทางปัสสาวะ ทุกสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ อาจ มีเจือปนได้

👉 ถ้าอย่างนั้น จะมีความเป็นไปได้แค่ไหนที่ตัว ปัสสาวะจะมีส่วนไปกระตุ้นภูมิคุ้มกันอะไรให้ ร่างกายรีปเล่า บางคนเป็นหืดหอบมานาน ๕๐ ปี รักษาหลายอย่างมาก แต่พอมาดื่มปัสสาวะ แล้วหายเลยนะ:

คงจะได้ผลในแง่วิทยาศาสตร์ แล้วก็ในแง่ของจิตใจด้วย ในแง่วิทยาศาสตร์ปัสสาวะนั้น ก็เป็นผลิตภัณฑ์ของร่างกาย ซึ่งซัปดาห์ออกมา จะเป็นกลีโอยูเรีย แร่ธาตุ จะเป็นน้ำ จะเป็นฮอร์โมน



ใดก็ตามที่ ก็จะขับถ่าย ออกมาในปัสสาวะ ร่างกาย ก็จำเป็นต้องใช้เกลือ แร่ธาตุ ฮอร์โมนพวกนี้อยู่ เพราะฉะนั้น สมมติว่า เคঁาขาดสารสเตียรอยด์ ร่างกายขับปัสสาวะ ปัสสาวะขับสารสเตียรอยด์ สเตียรอยด์เมื่อถูกดูดกลับเข้าไป ก็จะมีส่วนนำมาใช้ได้ ก็ทราบดีว่าสเตียรอยด์แก้โรคหืดหอบ ได้ แก่โรคไขข้อ โรคอะไรหลายๆอย่าง ซึ่งทำให้ ร่างกายอยู่ในภาวะสมดุล อาจจะมีส่วนนี้ก็ได้ครับ ส่วนยูเรียก็เป็นส่วนที่เป็นยารักษาใช้ เป็นยาลด ใช้ด้วยนะครับ แล้วก็พวกเกลือ แร่ธาตุ ก็มี หลักฐานใช้ได้อยู่ มันมีเกลือโซเดียม แคลเซียม ที่ทำให้ร่างกายไม่เปลี้ย ไปตัสเซียมก็เหมือนกัน ทำให้ร่างกายไม่เปลี้ย ในสนามรบนั้น ก็เป็นที่ ยอมรับว่า ทหารถ้าเผื่อไม่มีน้ำดื่ม อดอยากจริงๆ ก็ดื่มปัสสาวะได้ เพราะว่าเป็นทางที่ยังชีวิตได้ เพราะในปัสสาวะก็จะมีน้ำอยู่เป็นส่วนใหญ่ ก็ เป็นการบรรเทาชีวิตไป

👉 มีนำหลายคนก็ตามปัสสาวะเข้าไป แล้วมักจะบอกว่าร่างกายจะแข็งแรงนะ: ก่อนข้างมีกำลังวังชาดีกว่าคนอื่นด้วย:

ก็ความเชื่อก็มีส่วน ทางวิทยาศาสตร์ก็มีส่วน อย่างที่เรียนให้ทราบแล้ว อย่างอดีต นายกรัฐมนตรีอินเดีย นายโมราจี เดชาย ก็ดื่มปัสสาวะเป็นประจำ เขาดื่มปัสสาวะตัวเองทุกเช้า แล้วร่างกายแข็งแรง ตอนที่เคঁาพูดนั้นเคঁาก็อายุประมาณ ๘๐ ปีได้

👉 ล่:ไซ้ แล้วแบ็กร:ทังโรด AIDS ล่:ค:คุณหมอ คือยังไม่มีการยืนยันแน่นอน แต่เคঁาก็เขียนจดหมายมาหาพระบวได้น้า ประมาณ ๒-๓ คน จากภาคเหนือ แล้วบอกว่าตัวเองเป็นเอดส์ขั้นต้น แล้วใช้ปัสสาวะรักษา สามารถยับยั้งโรดได้ อันนั้น

จะเป็นไปได้แค่ไหนคะคุณหมอ

เรื่อง AIDS ที่ใช้ปัสสาวะรักษานั้น มันคงจะเป็นไปได้ด้วยความยากลำบาก เพราะ เอดส์เป็นเชื้อไวรัสแล้วเชื้อไวรัสเนี่ยมัน จนปัจจุบัน ก็ยังไม่มื่ออะไรที่จะรักษาได้เต็มที่ แต่ว่าสิ่งที่มา ช่วยให้ภูมิคุ้มกันดีขึ้น ไม่ว่าจะป็นอาหาร ไม่ว่าจะ เป็นยา ไม่ว่าจะ เป็นสิ่งใดก็ตามที่นะครับ ก็อาจจะ ช่วยยืดอายุผู้ป่วย ทำให้ผู้ป่วยมีภูมิคุ้มกันแข็งแรง ขึ้น เพิ่มภูมิต้านทาน ในการต่อสู้โรคร้ายได้

👉 คือสรุปแล้วการที่ปัสสาวะจะรักษาเอดส์ได้ ก็คงจะยังเป็นสิ่งที่คลุมเครืออยู่

ครับแต่อย่างทีบอก ถ้าผู้ป่วยมีกำลังใจดี มีส่วนประกอบอื่นๆ ที่ดีก็จะช่วยยืด ชีวิตผู้ป่วยได้มากเหมือนกัน รวมทั้งความเชื่อของเขา ด้วย

👉 แล้วถ้าผู้ป่วยก็ตามปัสสาวะ:ของตัวเอง เข้าไป ปัสสาวะ:นั้นจะ:ทำอันตรายต่อตัวเคঁามั้ยคะ: ในบางกรณีก็อาจจะ:มีเชื้อโรคอยู่ในปัสสาวะ:ของเคঁา

คนป่วยก็คิดว่าไม่ควรจะดื่มปัสสาวะ ของตัวเองนะครับ ประการแรกเราไม่รู้ว่าจะป่วย จากอะไร เพราะการป่วยอย่างเช่น ป่วยเป็นเชื้อ อย่างเชื้อแบคทีเรียเฉี่ย ทำให้มีไข้ทำให้โลหิตติด เชื้อ พวกเชื้อแบคทีเรียทั้งหลายนี้ก็จะขับถ่าย ออกทางปัสสาวะ เพราะฉะนั้นถ้าดื่มก็จะได้ ปัสสาวะตัวเองเข้ามาด้วย ถ้าเกิดใช้ก็น่าจะเป็น ของผู้อื่นน่าจะดีกว่า มีหลักฐานว่าน่าจะดีกว่า ของผู้อื่นก็ต้องเป็นผู้ที่แข็งแรง ถ้าเป็นเด็กก็น่า จะดีกว่า เพราะว่าเด็กนั้นยังอยู่ในวัยสดใส โรคภัยก็ไม่มี ไตก็ทำงานดีกว่า ถ้าอายุมากไปก็ ไม่ดี การขับถ่ายก็ไม่ดี เซลล์ก็จะมีกรสึกหรือ สิ่งที่ขับออกมาในปัสสาวะนอกจากมีน้ำมีเกลือ

ก็ยังมีเซลล์ที่ถูกทำลายสึกหรอออกมาด้วยฮอร์โมน
ในผู้ใหญ่ก็ไม่สูงเท่าในเด็ก เพราะฉะนั้นปัสสาวะ
ในคนอายุน้อย หรือว่าในเด็กก็น่าจะดีกว่า

**👉 แล้วปัสสาวะ: นี้น้ำดื่มเข้าไปแล้วจะก่อให้เกิด
ถ่ายจริงหรือเปล่า:**

ในแง่วิทยาศาสตร์ก็น่าจะจริง เพราะว่า
มันมีสารมีความเข้มข้นมาก ปัสสาวะนี้ความ
ถ่วงจำเพาะก็ ๑.๐๑๕ หรือ ๑.๐๒๕ ซึ่งน้ำมี
ความถ่วงจำเพาะแค่ ๑.๐๐๐ เท่านั้นเอง การที่
มีความถ่วงจำเพาะมาก ทำให้มีความเข้มข้นมาก
เวลาที่ดื่มกินเข้าไป ก็ปัสสาวะออกมาเยอะ เพราะ
ว่าการที่จะขับถ่ายปัสสาวะได้ดี ก็ต้องอาศัย



ความเข้มข้นนี้ด้วย เพราะฉะนั้น นี่จึงเป็นเหตุ
ผลที่ว่า ดื่มน้ำปัสสาวะแล้วขับถ่ายดี

**👉 ค: แล้วคุณหมอเชื่อในทฤษฎีขับล้างพิษ
โหมค: ในการดื่มน้ำปัสสาวะ: เหมือนดื่มน้ำเข้าไปล้างพิษ
ในร่างกาย**

คือผมเอง ในแง่ที่ว่ามันไม่น่าจะมี
อันตราย ถ้าเพื่อเลือกใช้ในเวลาที่จำเป็น
สถานที่ที่เหมาะสมนะครับ แต่ว่าถ้าจะเอาไป
รักษาโรคโดยส่วนรวมนั้นนะ คงจะแนะนำได้ไม่
เต็มปากนัก เพราะในปัจจุบันเราก็มีวิธีอื่นที่เป็น
วิทยาศาสตร์ และน่าจะใช้ได้ดีกว่า แต่ถ้าจำเป็น
ไม่มีทางเลือก ก็น่าจะไปอีกเรื่องหนึ่ง ถ้าจะนำไป
ใช้โดยที่มีความเชื่อก็ได้ในบางกรณี เพราะว่า
อันตรายร้ายแรงก็ไม่แน่ว่าจะมีอะไร

**👉 แต่ถ้าดื่มน้ำมากๆ ล: ะค: อย่างเช่นบางคน
ไม่ได้ดื่มน้ำเพราะเขายื่น แต่ดื่มน้ำทุกครั้งก็ปัสสาวะ
ออกมา จะมีผลร้ายแรงอะไรหรือเปล่า:**

อันนี้ก็ถือเป็นระบบหมุนเวียนกลับหรือ
RECYCLE คือถ่ายออกมาเท่าไร ก็ดื่มกลับ
เข้าไปหมด ร่างกายก็จะคัดกรองไว้ส่วนหนึ่งแล้ว
ขับถ่ายออกส่วนหนึ่ง พอดื่มเข้าไปอีก ก็คัด
กรองอีกส่วนหนึ่ง ขับถ่ายอีกส่วนหนึ่ง แต่อย่า
ลืมนะว่า สิ่งที่ขับถ่ายออกมานั้นไม่ใช่จะดีทั้งหมด
ส่วนที่ไม่ดีก็เยอะอย่างสีที่เป็นสีเหลืองเหนียวก็เป็น
สีของเม็ดเลือดที่มันแตกแล้ว ร่างกายก็ขับออกมา
ร่างกายไม่ต้องการก็ขับออกมาปัสสาวะจึงมีสีเหลือง
เวลาที่ดื่มน้ำมากๆ ปัสสาวะจะมีสีขาวหน่อย หรือ
เหลืองจาง เพราะว่าที่การเจือจาง ถ้าสมมติว่า
เราดื่มน้ำปัสสาวะเข้าไปทุกครั้งๆ ส่วนที่ร่างกาย
ต้องการขับออก ก็ไม่ได้ขับออก ของที่ไม่ดีก็จะ
สะสมในตัว ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม ควรจะ

ต้องมีการขยับถ่ายออกมาบ้าง

แล้วคุณหมอเคยได้ยินเรื่องหมอเรียวยอจิ นาภาโอ: มัชย:

ก็เคยได้ยินนะครับ รู้สึกว่า จะมีลูกศิษย์
ลูกหาพอสมควรเหมือนกัน เป็นผู้นิยมดื่มปัสสาวะ
และเผยแพร่ลัทธิอันนี้

แล้วคุณหมอ มีความคิดเห็นยังไงบ้างคะ กับเรื่องนี้

เค้าก็ทำกันไปละครับ คนมีความรู้แก่กล้า
เค้าก็ศึกษาวิชาแล้วก็เผยแพร่กันไป ก็มีลูกศิษย์
ลูกหาพอสมควร คนที่เชื่อก็เชื่อไป ที่ไม่เชื่อก็ไม่
เชื่อ เป็นธรรมดาของมนุษย์ มีความเชื่อ แตกต่าง
กันไป

คุณหมอเองไม่คัดค้าน แต่ก็ไม่ได้อ สนับสนุนใช้มัชย:

ผมคัดค้านเค้าไม่ได้หรอกครับ เพราะ
ทุกคนก็มีสิทธิ์ในการคิดในการเขียนในการทำ
ถ้าเพื่อว่าไม่ทำให้เกิดความเสียหายต่อส่วนรวม
ก็ไม่น่าจะไปคัดค้าน แต่ว่าถ้าเพื่อเค้าเอาปัสสาวะ
ของคนเป็นโรครมา อย่างโรคโลหิตเป็นพิษ
หรือปัสสาวะของคนเป็นวัณโรครมาให้กิน ก็คงจะ
ไม่สนับสนุน เพราะว่าในโรคหลายชนิด เชื้อโรค
จะถูกขับออกมาทางปัสสาวะ ไม่ว่าจะเป็นเชื้อพยาธิ
เชื้อวัณโรค เชื้อไวรัสทุกชนิด โรคเอดส์อะไรต่างๆนี้
ใช้ขวดใหญ่ก็ขับทางปัสสาวะ เพราะว่าปัสสาวะ
เป็นส่วนที่ร่างกายต้องขับออกไปนะ ร่างกายเก็บ
ไว้ไม่ได้ ต้องขับออกไป จะเป็นเชื้อโรค จะเป็น
ยา เป็นอาหารที่ร่างกายไม่ต้องการ ก็ขับออกทางนี้
เป็นทางออกทางหนึ่งนะครับ อย่างยาพิษที่เรา
กินเข้าไป ร่างกายไม่ได้พิษเต็มที่เพราะส่วนหนึ่ง

ขับออกทางปัสสาวะหมด ถ้าเพื่อเราเอาพิษเข้ามา
ไว้ในร่างกายอีก ก็ดูจะไม่เหมาะสม คนที่แพ้พิษ
ยา แพ้พิษโลหะหนัก เราจะเช็ดปัสสาวะได้ว่ามี
สารพิษเหล่านี้ คนที่กินยาม้าเอดเฟตามิน เช็ดดู
ในปัสสาวะ ก็จะได้รู้ว่า มีตัวยานั้นอยู่นะ คนที่
กินยานอนหลับก็จะมียาตัวนี้อยู่ในปัสสาวะ
มันเช็ดได้ในปัสสาวะนี้ เพราะฉะนั้น ในการที่จะ
ดื่มปัสสาวะตัวเองเข้าไปก็ น่าจะเช็ดดูว่าร่างกายเค้า
มีอะไรมัชย ถ้ามีสารพิษก็ไม่น่าจะรับเข้าไปให้
หมุนเวียนกลับสู่ตัวเองอีก

แล้วในเมืองไทย จะมีความเป็นไปได้แค่ไหน ถ้าเกิดเรานำเรื่องการดื่มปัสสาวะมาทดลอง วิจัยกันเหมือนในอเมริกาหรือญี่ปุ่นนะ:

ก็เป็นไปได้ทั้งนั้นแหละครับ ถ้ามีคนทำ
ขอให้มีคนสนับสนุน

แต่ยังไม่ยี่ใครทำใช้มัชย:

เท่าที่ทราบมันก็มีวิจัยกันไปหลายแง่ละ
ครับ เรื่องยา เรื่องอาหาร ก็มีการเช็ดปัสสาวะกัน
อย่างตอนนี้นะผมก็ทำวิจัยเรื่องการใช้สมุนไพรเป็น
ยาขับปัสสาวะ ก็มีการเช็ดปัสสาวะ ตรวจดูเกลือ
ตรวจดูแร่ธาตุ ตรวจดูปริมาตรของการขับถ่าย
การวิจัยเรื่องปริมาณการขับถ่าย ปริมาณยาและ
ส่วนประกอบต่างๆของการขับปัสสาวะ มีทำกัน
อยู่เป็นระยะ แต่วิจัยเรื่องเอาปัสสาวะมาดื่มเพื่อ
รักษาโรคนั้น เท่าที่ผมทราบก็ยังไม่ยี่ใครทำใน
ประเทศไทยนะครับ ถ้าใครจะทำก็ย่อมจะได้
เลือกกลุ่มที่เหมาะสม กลุ่มที่มีความเป็นไปได้
ก็น่าจะลองทำดู



กรรมนี้ส่งผล

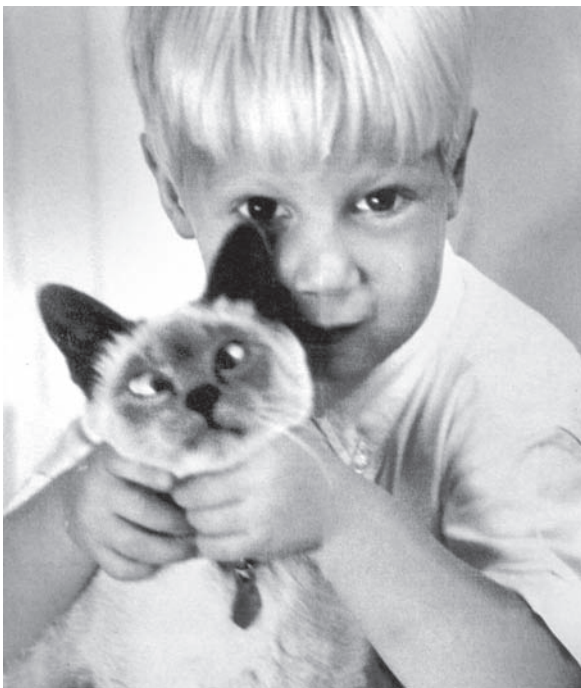
“แขวนคอแม่”

พระพุทธร่องค์ตรีสุว่า

“กมฺมฺนา วตฺตติ โลกโ” สัตว์โลกย่อมเป็น

ไปตามกรรม ใครก่อกรรมเช่นใดไว้ ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว

กรรมนั้นย่อมส่งผลแก่คนที่ได้กระทำความนั้น ไม่ช้าก็เร็วอย่างแน่นอน ดังเรื่องที่ข้าพเจ้าผู้เขียน ได้ประสบมาถึงวิบากกรรมของคนที่ทำปาณาติบาตแก่สัตว์อันถือว่าเป็นผิดศีลข้อ ๑ ที่พระพุทธร่องค์ตรีสุว่า เมื่อ ๒๕๐๐ ปีก่อน จนกรรมนั้นส่งผลให้ต้องได้รับผลกรรมที่ตนเองได้กระทำมา ดังเรื่องที่ข้าพเจ้าจะได้เล่าให้ฟังต่อไปนี้



ณ หมู่บ้านหนึ่งทางภาคเหนือของประเทศไทย ซึ่งเป็นหมู่บ้านในชนบทห่างจากตัวเมือง ประมาณ ๓๐ กิโลเมตร ชาวบ้านส่วนใหญ่มี อาชีพทำไร่ทำนาเป็นอาชีพหลัก ส่วนมากมีฐานะยากจนลำบาก

อุ้ยหลงก็เป็นอีกคนหนึ่งที่มีอาชีพทำ ไร่ทำนากับภรรยาคู่ชีวิตของแก จนอายุล่วง เลยมายัง ๖๕ ปี แต่ทว่าความลำบากยากจน หาเข้ากินค่า ก็ไม่ได้ห่างไกลจากครอบครัว ของแกเลย อุ้ยหลงมีลูกสาวและลูกชายจำนวน ๖ คน แต่ละคนก็แต่งงานมีครอบครัวไปบ้าง แล้ว เป็นโสดบ้าง ลูกสาวและลูกชายของอุ้ย หลงก็เจริญรอยตามพ่อแม่คือทำนาทำไร่ เลี้ยงชีพกันต่อมา

วันหนึ่งเป็นเวลาเที่ยงวัน อุ้ยหลง กลับจากไปทำนาที่กลางทุ่ง แกคงจะหิวข้าว

มากประกอบกับทำงานมาเหนื่อย ตัวแกก็รีบหุงหาอาหารในตอนบ่ายวันนั้น อ้อยหลงจะตักน้ำพริกปลาหู เพื่อเป็นอาหารกลางวัน มื้อนั้นแกลงมือตักน้ำพริกทันทีโดยเอาปลาหูวางไว้ที่ข้างตัวแก

อ้อยหลงเลี้ยงแมวไว้หนึ่งตัว แกเรียกชื่อมันว่าเจ้าดำ เพราะว่าแมวตัวนี้มันมีสีดำนั่นเอง ขณะที่อ้อยหลงกำลังตักน้ำพริกอยู่นั้น เจ้าดำได้กลิ่นปลาหู มันจึงแอบย่องมาข้างหลัง และกินปลาหูที่ อ้อยหลงวางไว้ทันที กว่าที่อ้อยหลงจะรู้ตัว ปลาหูตัวนั้นก็เข้าไปอยู่ในห้องแมวเสียแล้ว ด้วยความที่กำลัง หิวข้าว และด้วยความโกรธแมว อ้อยหลงจับเจ้าแมวที่กินปลาหูของแกไว้ แกโมโหเจ้าแมวมากที่ บังอาจมากินปลาหูของแก อ้อยหลงเอาเชือกมาทำเป็นบ่วงแล้วก็แขวนคอแมวเคราะห์ร้ายตัวนั้น เจ้าแมวดิ้นสุดชีวิตเพื่อหวังเอาชีวิตรอด แต่อนิจจา...ยิ่งดิ้นเชือกก็ยิ่งรัดคอมันแน่นยิ่งขึ้น ในที่สุดชีวิตของมันก็จบสิ้น

หลังจากที่แมวตายเรียบร้อยแล้ว อ้อยหลงก็นำซากศพของแมวตัวดังกล่าวไปฝัง โดยหาได้ เฉลียวใจสักนิด ก็ไม่คิดว่าวิบากกรรมที่ตนเองได้กระทำนั้น จะส่งผลมาถึงตัวแกไม่ช้าก็เร็ว

กาลเวลาผ่านไปหลายปี ครอบครัวอ้อยหลงก็ลำบากมากยิ่งขึ้น เพราะปีนั้นฝนแล้ง ทำให้ การทำนาได้ผลน้อย ทำให้ภาระหนี้สินตามมา อ้อยหลงซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวก็ต้องแบกภาระอันหนัก อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และแล้วในช่วงบ่ายของวันหนึ่ง ภรรยาและลูกของอ้อยหลงก็ได้รับข่าวร้ายคือ อ้อยหลงได้แขวนคอตัวเองตายที่ต้นไม้ซึ่งไม่ไกลจากบ้านของแก การตายของอ้อยหลงจะมีซักกี่คนที่ จะทราบเหตุต้นผลกรรมที่ทำมาในอดีต แกเคยแขวนคอแมวจนตายอย่างทรมาณ ในที่สุดตนเองก็ต้อง มาแขวนคอตนเองชดใช้ผลกรรมที่ได้ทำมา

อนิจจามนุษย์หนอมมนุษย์ ทำสิ่งใดด้วยความโกรธ ความโลภ ความหลง จนต้องรับผล แห่งกรรมนั้น มนุษย์คิดว่าตนเองเป็นสัตว์ประเสริฐ คิดจะฆ่าใครและทำร้ายใครก็ไม่มีใครมีความผิด และก็ไม่คิดถึงผลกรรมที่ตนเองกระทำต่อสัตว์เลี้ยง หรือสัตว์ที่อยู่ร่วมโลกกับเรา ซึ่งเปรียบเสมือนเพื่อน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน

ดังที่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมานี้คงเป็น อุทาหรณ์สอนใจ แก่บุคคลผู้มีความโกรธ เห็น ชีวิตของผู้อื่นไม่มีค่า ไร้ความหมาย จนนำพาชีวิต ของตนเองลงไปสู่อบาย ชดใช้กรรมที่ตนเองกระทำ มา แต่ถ้าหากมีจิตเมตตาต่อสรรพสัตว์สักนิดหนึ่ง คิดว่าเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกัน เรื่องของ วิบากอย่างนี้คงไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน ดังคำตรัสขององค์ สัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “เมตตารธรรม คำจุนโลก” ถ้าคนเรามีความเมตตาต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายแล้ว โลกนี้ก็จะเกิดสันติสุขอย่างแน่นอน.....

❀ คุยบ้านนอก





**“การอ่านที่จะสร้างพลบชีวิตให้เราได้ดี...
อ่านใจตัวเองให้ลึกซึ้ง”**

จิตคนเรานั้นมีปรกติกัลบักลอก เอาแน่ไม่ได้ เหมือนมัจฉาแหวกว่ายวารี มีทิศไปไม่แน่นอน น้อยคนนักจะอ่านใจตัวเองได้ลึกซึ้ง โดยมากจะมองออกนอกตัว วุ่นวายอยู่กับหลายๆ เรื่องที่ผ่านเข้ามาในชีวิต การงาน ครอบครัว คนรอบข้าง หวนคิดถึงอดีต ฟุ้งไปถึงอนาคต ฯลฯ

โลกทุกวันนี้หมุนเร็วขึ้น ชีวิตในหนึ่งวันของเราผ่านไปอย่างรวดเร็ว เราแสวงหาเงิน ลาภ ยศ สรรเสริญ และสุขจากวัตถุภายนอก ดิ้นรนให้ได้มาสมอยาก โดยลืมคำนึงถึงความต้องการแท้จริงของชีวิต.....ใจเราต้องการอะไรกันแน่?

ความสุขสงบเย็น ไม่ใช่หรือที่ใจเราต้องการ?

ยามอารมณ์เอยากรุมเร้าใจเราร้อนรน เมื่อต้องดิ้นรนให้ได้สมอยาก เราแสนเหนื่อยหน่าย หากผิดหวัง ความทุกข์โถมทับทันที แม้สมใจสุขได้เพียงชั่วคราว แล้วเริ่มต้นไขว่คว้ากันใหม่ไม่จบสิ้น เวียนวนเช่นนี้ที่ภพก็ชาติแล้ว

เหน็ดเหนื่อยบ้างมั๊ย? กับการวิ่งตามความสุข

เพราะเราหลงตามมายาโลก ถูกหลอกว่าสุขคือการได้ตามใจอยาก และความอยากของคนไม่มีสิ้นสุด โลกจะปั่นให้มันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ไม่มีวันที่เราจะดมห้วงแห่งต้นหาให้เต็มได้ ด้วยการพยายามหาให้ได้ตามต้องการ

ความสุขสมใจอยาก เป็นเหมือนการวิ่งไล่คว้าตัวเอง เราจะรู้สึกว่ามันเป็นจริง มีจริง... แต่แท้แล้วเป็นเพียงความว่างเปล่า ความรู้สึกที่ว่ามันเป็นเพียงมายา ซึ่งเกิดจากเรายังไม่สิ้นต้นหา อึดตา เหมือนตัวเรายังอยู่ ว่ายอมปรากฏ หากไร้ตัวตนเราแล้วไซ้ เราก็ไม่มีเช่นกัน ภาวะเช่นนี้เรียกโดยภาษาธรรมว่า “อนัตตา” คือ พระอรหันต์หมดสิ้นต้นหา ไม่ยึดสิ่งใดว่าเป็นตัวตนในเรา

หากเราองชีวิตอย่างดั่งมณีรกาย อ่านสัจจะของโลกให้ออก ทุกวันนี้เราถูกหลอกให้ไหลชีวิตไปตามกระแสสังคมบริโภค ไกลห่างความสุขจริงแท้ออกไปทุกที

อ่านใจเราให้ลึกซึ้ง....ทุกครั้งที่สัมผัสความสุขได้ เพราะใจสงบเย็นไม่ใช่หรือ?

